NASLOVI

BEG IZ BESMISLA....2
U OPASNOM VREMENU, POMILOVANJE....9
DOZIVAM TE DAHOM....24
MEA KULPA....49
ANĐELE....56
JEDNA TANJA, BELI ZMAJ....67
ON....70
BOG U NAMA....105
ČOVEK BEZ LICA....130
MEĐUVREME REDOSLEDA....150
NA RASKRSNICI VETROVA....165
TUMARANJE PO DNU....180
HILANDARSKI SAVEZNICI....194
SAVET ZA ZAVET....197
SLEPI PUTNIK....204
ZVUK SMISLA I SMISAO ZVUKA....228
BIOGRAFIJA....232
IZRAZ ZAHVALNOSTI....233

Ko sve ne pročita, ne zna me.

Cvetajeva

VETAR I OBLAK

BEG IZ BESMISLA

Odrekao se igri kao ti koji biraju,
Kad videh koji je sve tu igraju,
Nije da nisam znao, nisam hteo,
Dovoljno smeo da odbijem biti deo.

Pobeći mogao uvek u taj lažni mir,
Ako trebaju te za neki svoj zbir,
Mogao odavno u njihov krug,
Al' nisam sreo ko biće mi drug.

Mnogi sprijateljeni sa stražom,
Činili su se sa kaznom blažom,
Za svoje uživanje izdaće sve,
Izguraću što od mene teže je.

Kad neutešan posta rivalitet,
Grešan epitet mu je prioritet,
Uspešan tim kao oni bi značio,
Dobro izgledao, lepo se oblačio.

Znam priču dosadnu, njihov kov,
Okrenuo se tom koji je pustolov,
Treba ko sa mnom pustoš prože,
Ne uokvirene u svoje male lože.

Kada postao ti koji se sad muče,
Da daljine nepregledne dokuče,
Ne mogu oni da me toga liše,
Sa svim što njihov je kliše.

Zgazim u to blato, u umorne dane,
Koji samo hrane teške dosade rane,
U prolaznosti postoje neki, bilo koji,
Drugi ja i stranci što misliš da su tvoji.

Nopostojni, u tuđini nekoj spokojni,
Sve imamo ali posve sad nedostojni,
Izdaše nas slasti vlasti, strah bez časti,
A jedini krivi ako to nas upropasti.

Metode sprovode, gde nećeš vode,
Kad' sude, okom mutnim ti škode,
Najavljuje nezgode svet dok maštam,
I tren lomljivi u kom to ne praštam.

Gazim nepristrasno prolazna uporišta,
Kako znam kažem da postali smo ništa!
Ne povlači se pred banalnim pouka,
Tako u pravu, da puče iz muke pouka.

U moru mraka, nemam šta da pratim,
Hoću nešto što smem da prihvatim,
Ne daj da što treba kasno shvatim,
Ja tad čeznuo sam da se kući vratim.

A nelagodno ćutanje, k'o klanjanje,
Pa napraviću da znamo rastojanje,
Kad obuze me strava, kao poplava,
Kad sloboda plava, tražila se prava.

Bura naivna, zelena, kojoj beš krivo,
Pomeša u meni sve, braneći neki nivo,
Iz posve ravnog, novi pravim atlas,
Otkrivam slabost kojoj treperi glas.

Uspeo da napravim da me tu nije,
I istina koja ne može da se sakrije,
Ostavljeni ostavljaju, bez spoznaje,
Samo znaju što život im sada daje.

Dok usred te graje koja samo obstaje,
Tragam za što moglo je malo da traje,
Sprovodili dela bez pravog povoda,
Bez ploda koji biše drugo od ta moda.

Zategnut, uštogljen beše metod,
Vodio me taj brod u šta god,
Kad sa 180 na sat putem plesao,
Automobil je dvaput zaplesao.

Tu ne moram više da pitam se,
U toj predstavi, imao sam sve,
Sujeta daje pobude koje me čude,

Nosi što ljubav mogla je da bude.

U meni nesto ne miri se da tu se mre,
Kada ništa činilo se da je bilo sve,
Tuđim tim metodima dosledan,
A sebi stran i život taj dosadan.

Podigoh se protiv lažnog mira,
Što uvlači se poput zelenog vira,
Stihija močvare do članaka tepih,
Usred svih tih, neipresioniranih.

Vidiš bogataše dok siromašne jaše,
Da ne bi drugi znali da ništa imaše,
Vole stvari, važe zarad te stalaže,
Garaže da postojanje to obrazlože.

Ostaje otisak bahati, šta se pamti?
Ko da vrati što sve za profit sakati?
Nazadni, koristi ljude zarad stvari,
Tu ko dođe ostale lako zanemari.

S koji imali su sve, društva trik,
Ostavlja je u meni skriven lik,
Ispunjavao druge norme krik,
Nije ona duši mojoj dala oblik.

Što ostaje nemaju, te stvari imale te,
U bogatoj ponudi ne znaju što postoje,

Uradiće šta su naumili, đabe su reči,
Niko ne sluša, ko može da ih spreči.

Sred privida, koji mi se servira,
U more prezira, bez obzira,
Neprimetno ludilo se uvuklo,
Kada nešto u meni je puklo.

Bez plana u postavi punoj mana,
Putovao s‘ senkama, u igri obmana,
Kralj filozofa, sve nešto drugo krije,
Današnju priču, sutrašnja povinuje.

Dok uživanja tog neke čari prete,
Posete i tih sete da na to te podsete,
Daj misiju koja ne pada na taj trik,
Ostavite me, kad za vas sam rizik.

Puče vulkan moje drskosti, nemira,
Žrtve ne bira, ostao je bez odabira,
Kad ostah tu bez samokontrole,
Koji ne znaju da taj osećaj prebole.

Prolazni, ništa je sve što pamti,
Oko mene naprsiti su foliranti,
Dok sve u meni luta bilo kuda,
Glumci uvere te da ideš nikuda.

Vikao da ništa su, na drugove,

Nisili su neke stare dugove,
Na sve koji ikad ikog su uvredili,
Neki oko mene polako su bledeli.

Narušio sam tu slogu, u prologu,
Srce stade a ja dalje, ne po Bogu,
Dok mislio si da nešto vredi,
U nebitno sve bi da me preuredi.

Lekcije učim ali ne da produžim,
Kružim, pa korak sitan razdužim,
Nisam tu da takvim služim, bežim,
Priču zakružim jer drugom težim.

Svi su isti, čekaju da nešto se desi,
Više nikakve vesti neće ih potresti,
Razočaran, život isisaše mi bedni,
Pre neg' ustao, nestao, nisu vredni.

Neumoran u tom nestašluku ide gde,
Dali ikad naćiće to što želeti se sme?
Da pronađe u sebi nekog namernika,
Koji nije posledica, nesrećnika zbirka.

Tada bili smo uspešni ali neutešni,
U nepoštovanju sveg' postali vešti,
Zadrhti tad u meni što nisu smeli,
Kad iza granice litice su me preveli.

U OPASNOM VREMENU, POMILOVANJE

Nisam znao dok bližio se kraj,
Da tražio sam neki drugi osećaj,
Nestali deo, koji potajno si hteo,
Onda me preveo i podigao veo.

Sred tereta tog, kad u crkvu svratih,
Svetoj Petki se ponizno tad obratih,
Željan među' narod da vratim se svoj,
Dok u vrtlogu priziva me nespokoj.

Nisam pre toga molio se dva puta,
Niti duša u crkvu znala je da zaluta,
Redak posve bio sam ja tu gost,
Ali jednom odnela je zavisnost.

Tri dana za tim, u predvečernji sat,
Ženski, dubok probudi me šapat,
Preskače korake, samo reče volim te,
Smrti mojoj slava, dubina zove me.

Svrati nečujno u rani večernji čas,
Dokazaće da nisu digli ruke od nas,
Sa glasom titanijuma, ničem slična,
Lična, dična, kao misao je komična.

Stade uz mene, poput stene,

Ostavlja reči vrele, plamene,
Utisnute u mene poruke šalje,
Idem sad da produžili bi se dalje.

Nije to glas kafane, vodnjikav, bahat,
Već izraz ljubavi, u predvečernji sat,
Glas odzvanja kao da je razglas,
Zagrljaj koji ne znam, prosipa spas.

Jer njena vera, voli sve što govori,
Što tu dvori ne može da se ospori.
Trebala je prijatelja ruka pa je spusti,
Da u neverni mrak gusti, dah izusti.

Kad se javi, jer taj poredak nehata,
Ne zna da nebeska otvoriše se vrata,
Kao zrno utehe poslao je Bog,
Kada nemaš više tu nekog svog.

Tu se sve odore na prošlost stave,
Za te koji nisu mogli da nas ostave,
Propast verzije donosi bolju vlast,
Kako zaslužio sam tu retku čast?

Tu gde stadoh, povređen, uvređen,
Nisam znao da deo puta je pređen,
Za pobednike, ne tu za poražene!
Dok pleni nije u meni, glas je žene.

Neka skrivena, tajna podudarnost,
Strah posta jer iluzija je stvarnost,
Tad lažju je oborim, izgubio mir,
Zajeca, zgužva se na zemlji k'o papir.

Prsnu crvenilo u meni, tren pre beli,
Osećaj da je u meni, uklesana u steni!

Nije to za mene dar, prezreo stvar,
Kad za taj dug put postali smo par,
Kada ništa bilo je da me šarmira,
Ona pojavila se da sve alarmira.

Drugu ja imao sam molitvu,
Ti si znala nju, pa pojaviš se tu,
Tada kada sve bilo je moje,
Ali ništa to je bez ljubavi tvoje.

Razbija što je melodija nemarna,
Dok gradili smo postojanja ravna,
Nisam još uradio što trebao sam,
Muzika ta u podkrovlju je ceo dan.

Ubio se rečima kojim ubio sam te,
Impuls, stres, sada sve rešeno je,
Zaboravih da stvorenje sam noći,
Samo ti s' tim možeš mi pomoći.

Žena ili sena, tu bez upozorenja,

Za što sve menja, pun podozrenja,
Skrnave iskušenja i put do spasenja,
Rasturi mi znamenje od kamenja.

Kao ti koji na brzinu određuju,
Kao da naređuju, sve sređuju,
Njen pokušaj tada omalovažio,
A samo tako nešto oduvek tražio.

Nova je strana, šapat kad splasne,
U plač prasne uz moje reči bezglasne,
Srca drugi udar, koji iz me puče,
Liniju precrta, da drugo podvuče.

Da me priča ne nasuče, ona je data,
Rajska vrata, do krajnjeg vodi sata,
Poput najnežnijeg dodira,
Ona izbavlja iz vira mog nemira.

Ova drama nije u meni bila sama,
Nazirala je već tada da čeka tama,
Lagano prinese se da ne nestane,
Iz tog što kamen je, kraj mene kane.

Ko koga je pronašao, nije se snašao,
Ljubav tražim koju nisam tu našao,
Udaljim se, šta se to s' mnom stapa?
Čini se samo da u priču se ne uklapa.

Sledi smena, prepuna je odabira,
Usred tog nemira, u srce me dira,
Nisam drugo znao, pa se spotakao,
Od pogrešnih učio, sam sebe krao.

Jer sve je blud, pa stavi je na put,
I nemam kud, strašan beše moj sud,
Obuze me radi tog života sramota,
Pa za sve što bio si stiže porota.

I otme se tu reč luda, da si zabluda,
Nema kuda, puna studa, predrasuda,
I svu razliku napraviće tren samo,
Od čega odustali, sad ponovo znamo.

Kasno tad beše za pokajanje novo,
Prava nemam za objašnjenja slovo,
Vatru i led, šta god da život pruža,
Pa ljubav njena vešto me razoruža.

Pa zar mogao sam biti tako hladan?
I ako za tim nisam bio gladan,
Zatrese me jeza, kao da me nema,
Kakva promena to li se sprema?

Misliš da smo ništa, pa nebo bi naše,
Lakoću sruči kad me gore odabraše,
Neveru umesto osmeha, suza prože,
Kom čini se sve poništiti se može.

Kad se nešto u nama tada se stegne,
Napregne pa do tebe slučajno dosegne,
Olakšanje dolazi kad sve je podvala,
Ona me znala pa je drugo daravala.

Izmešao karte iznad sveta šatre,
Pa prorekao sudbinu iznad vatre,
Kad odkidoh se od grešne konvencije,
Tada stigao do Tvoje eminencije.

II

Na neznanom putu pruža ruku,
Iznenadiće vetrovi koji me vuku,
Što čuješ, obrazloženja su pouke,
Svirepe odluke, samouke poruke.

Kraj me sve bledi, osim što sledi,
Sve je osim onoga što tu vredi,
Prelepi stranče, odkud ti baš?
Ne ideš ako hteo si da saznaš.

Nisam tu, ja koji htede da leti,
A ti da me sprečiš ćeš umeti,
Izčekuje li me stih, nisu česti,
Nosioc duše, kraj te me smesti.

Ovde nije lako da se voli svako,

Nije pravo što se čini k'o tako,
Ko si ti, ali strah me tu ubije,
U prostoru prolaz da me upije.

Kakvo iskušenje je opredeljenje,
Vladao nisam, ti si iznenađenje,
Čas sam snaga, čas već ta briga,
Ko mi se sad tu sa srcem igra ?

Pa korica za mačeve se tad mašili,
Ali nije bila čeg bih se sad plašili,
Jedan tren trijumf, drugi blamaža,
Samoća puna staža posta mi draža.

Blaža ostavi trag, da me prizove,
A reči otplove da greške ne ponove,
Između nas mnogi su tada stali,
U gužvi toj nismo se prepoznali.

Kad prepun tog intenziteta,
Pa oslobađen tereta sveta,
Da izgubim neće da dozvoli,
Sve što može da se voli.

Omrznuću što čelično bilo je,
Koji ne treba nikog, treba te,
Koji ne umire, u tom spoju,
Zamenio ljubav svoju za tvoju.

Nema tu nikog, samo puki mrak,
Samo glas, sad izlaza tražim znak,
Nenadano se javi, neuka da vara,
Strahu nosi slavu, poput dara.

Zašto toliko strasno, tako jasno?
Suza zna koliko je sve tu časno,
Rečima igramo se, propalo je sve,
Tražim ali ne mogu da vidim te.

Pa u pogrešno i gorko povlačenje,
Koje tada nije nosilo značenje,
Već tada zna da za taj bol žrtve,
Ne čita preporuke da ostavi mrtve.

Gledam je samo telom svojim,
Kad ni sa kim ne mogu da se spojim,
Ko joj je to dopustio, svaka mu čast,
Jer u grešnu vlast prolivala je strast.

Tako nagla, bezimena posta strofa,
Ta nepromišljena groznica i katastrofa,
Tako prelepa beše, što planove kvari,
U bašti gde ruža mora da uči da krvari.

Spuštam glavu, znam nisam u pravu,
Sad prihvatam nekog starog ja odjavu,
Za moju lošu procenu platiće tu cenu,
Dugo čekao da sreća zauzme scenu.

Idem, zbog laži, jer to se ne sme,
I ako sad zaboravio sam već gde,
U trenu dovoljno je beše nas dvoje,
Ljubav moja nije, to bolje je tvoje.

Reči neizgovorene u ćošak je pribiše,
A u meni sumnje koja trebaše najviše,
Propraćen u toj mojoj samoodbrani,
Jer samo ona biće na mojoj strani.

Ljut na nju, nezavisnosti moje dične,
Moje misle htedoh da su moje lične,
Nepodnošnjiva osta skica starog vica,
U srcu tajna, od ritma skrivena lica.

Čiste duše, plod je magnovenja,
Vredna poštovanja ili podozrenja?
Sreća li me pohodi, ili noćna mora,
Plavetnilo sjajno ili beskraj ponora?

Sve u treptaj navio, dobro se pravio,
Tu gde je izgubio ali ne i zaboravio,
Živeli a jedino traje što u meni ostaje,
Bez tog' svet beše bez samospoznaje.

Pre neg' nestao, u neveri okrenuh se,
Ringišpil u glavi, želi da to nije sve,
Ne dužim, neću ti reći stani i ostani,

Samo dok znam, u isto tu zagledani.

Reči nedovoljne, sutra druge biće,
Moju molbu neznanu uzvratiće,
U srca dar mar, drugim krade čar,
Ljubav oživela je najvredniji dar.

Gde sve je ravno, iz nereda red,
Svih tih stvari ja bio sam usred,
Samo reći neću, mogu svašta,
Jer ni ona sve to lako ne prašta.

III

Pravim vreme, puštam što stekao,
Srce porekao, pretekao koje čekao,
Kad ode, jasno je proklestvo naše,
Iskupljenje je i ja ko kasno saznaše.

Svestan, u reči toj živim ili stradam,
Lakše, dok izgovorom to pravdam,
Izbori nisu prosti, cene besmrtnosti,
Samo kraj te stvaran, zato mi oprosti.

A nezaboravna je, znam dok izmiče,
Ona što se lako gubi, a teško stiče,
Iskonskim suprotstavljanjem dotiče,
Dok izlazi iz priče u kojoj svi ti liče.
Ka kojoj hodim, neće me razočarati,

U neuhvatljivosti te biti još me prati,
Šta znaju o tom ovde naša izdanja?
Zaborav neznanja broji pomilovanja.

Pre ili kasnije u njen spomen sinem,
Pre ili kasnije vodi gde želim da idem,
Gde smo stali hipnotisani, zagledani,
Priprema za gde svet osta po strani.

Tražim šansu, da li spreman si za to?
Za gde ona pojaviće se, ponovo,
Dokona čini se vasiona, ili ipak ne?
Onda što samo ljubav je te dodirne.

Rastem u što će negde već da sine,
Srce nemirno raspline, u suzi mine,
Pade al na kolenima bio sam nje pre,
Zna da neću je ovde, On bolje čuva je.

Samo nerođeni su pošteđeni te panike,
Ili pak zna tih jadnika nemoćne krike,
Most do mira kad me teme razgale,
Od sitnice obične praviš skandale.

Koji ne znaju te kude, pa te isti sude,
Tračevi te opkole i kovitlaci zablude,
Pa nađem se tu u njihovim delima,
Pritisnut nekim tuđim odelima.

Koja navuku da nataknu ti pouku,
I prelako te uvuku u svu tu buku,
Zaglavljeni u sve to neoprostivo,
Kada ti naglo promenila si nivo.

Tu usred spora, koji novu zoru nosi,
Te milosti gost kad životu se prkosi,
Tu kad pun proboja, bez svog' stroja,
Znala je kad ostao si bez spokoja.

Godinama ništa nije imalo me,
Onda u trenu večnost je, u njoj sve,
I ako drastično, posve fantastično,
Da u mene ne usade sarkastično.

Nesreću ogolim, koja ne može a voli,
A ovaj život previše već boli,
Razlog samo ljubav da zna da,
Šta trebalo je, samo ona još zna.

Ni od kud stiže, ne može da se spreči,
Između sveta i srca se tada prepreči,
Tiltuju platforme, sve može odvući,
Tu ću pući, a ti si put što vodi kući.

Svide mi se na tren taj buntovnik mali,
Begunac neće više, podvali kom to fali,
Čini se nema dalje kud, isti za me sud,
Pusti sve, dalje je gde jer ovo je uzalud.

Hrabra, nagla sva, znam to što zna,
Nagla kao tada je, vidi me do dna,
A istina obuzima, kad čistina zasija,
Kad život za vrat vetrom diše, šal zavija.

Kad okrenuh se od đavola, do Boga,
Onda okrenuh se i od andjela svoga,
Željan svet da menjam, za tu slavu,
Kada i ja suzom treznio sam budalu.

Nad kućom je čuvar, koji su ti snovi?
Sedeli su, gde naši bili su krovovi,
Iz dimenzije jedne u drugu uleteo,
Kad u prostor bez vremena sleteo.

Javi se pre, k'o sve što je bez zbora,
Za kad budeš na mestu bez prozora,
Dok čekao si tada čisto prosvećenje,
Naleti kad trebalo je novo otkrovenje.

Senzacija časna, ista, ostalo je seansa,
Ja Baroka nepravilnost, ona Renesansa,
Naiđe anđeo milosti da me uspokoji,
Nisam znao da nešto kao ti postoji.

Pa samopouzdanje posta pokajanje,
Sada trebao sam i tebe za postojanje,
Napraviće tog koji je posve trezan,

U toj zgrčenosti postao neoprezan.

Kad prolaznošću ljudi zasenjen,
Pa ponovo određen, opredeljen,
Udar je za tog koji još je podeljen,
Onda samo na tren, posve njen.

Ljubav neočekivan posta gost,
Predug post, i tuđa bih gordost,
I ako izbegavam te posve nevešto,
Ipak hteo sam da ti budem nešto.

Samo bio pesma, koja htela je sve,
Naklonost, zbunjenost, opet ima me,
Dok tako krenuh preko te ivice,
I naglo utonuh u more krivice.

Dok bežim uz svu nemarnost,
I ako znam da nisam opasnost,
U pogrešno siguran, nedovršen,
Pogubljen, srušen, sav smušen.

Nisam ko hoće da ikog obesčasti,
Pa odjednom deo postah propasti,
Metodima njihovim nisam pribegao,
Onda taj koji te više nije izbegao.

Ne zbunjuje, al' iznenadna u teku,
Moraš da već si na tom koloseku,

Odbegli si voz a znaš poseban je dar,
Nosi čar, genijalan On je mađioničar.

DOZIVAM TE DAHOM

Kad anđeo dođe po mene lično,
Bolji od stvarnosti, ništa slično,
Ne bi dešavanja ova protumačili,
Ni da pradedi vračevi su mi bili.

Samo igre igrali a što treba će doći,
Naći ću već reči koje beže od ponoći,
Slučajnosti neprevodive su oslobodile,
Zlatno uho sluša za gde su te reči bile.

Nije sve gotovo jer jedan to odluči,
Nisam te znao kad u život mi kroči,
Tu se pronašao, sad pratiću te,
Jedino znam sve dok osećam te.

Šta sad trebalo je, ostali se zarad broje?
Tu bez svih, skrivalo se nešto moje,
Za to što je, sve vredelo je, da nas spoje,
Znaju me samo anđeli što me uspokoje.

Kad svetu tom rekao si zbogom,
Onda sa spokojem, tu s' tobom,
Umoran od čekanja pa taj ko beži,
Vrpcu s' svetom sa mene prereži.

Dozvolila nije da svaka želja mine,
Zna kada za nas treba da brine,
Ko tu skrivao se, probijao se?
Kad zemlja gorčinom opija me.

Kad razdvoje nas svi dusi noći,
Nerazdvojni samo u toj samoći,
Tu pred tobom, sav zadrhtim,
Ne slutim, pa odjednom zaćutim.

Iz te suze sjajne, hiljadu tajni izlije,
Pa ključ hoćeš za gde ona se s'krije,
Mirnoće moćne, jednom se prepao,
Postojim da očaram te, nisam znao.

Činilo se sve tu je da samo ozledi,
Kada zanemario sam što vredi,
Povlačim se pred tim što sledi,
A tu je sva bela da me odledi.

Čekao nisam u samoći tvoj glas,
Tu sad moram da umirem zbog nas,
Tako hteo da sve to da razumem,
Idejom dirne me, u koji se kunem.

Ne zna niko šta smera ta namera,
Na raskrsnici, tvoja vera pomera,
Gde odveli su me, više me nema,
Jedina tema koja je bez pomena.

Lepa i ako ta vera čini se slepa,
Dok odlazim u što duše je stepa,
Pitao se kud sa tobom da znam?
A nisam ni znao da stigao sam.

Zatvorim oči, prolaze slike sve,
Do omiljene gde vreme stalo je,
Gde previše jaka je konvencija,
Zato dodirnula me čista esencija.

Tu ljubav je gde samo te slušam,
To beše što treba da pokušam,
Ima ljubav nešto sa stanjem mojim,
Jer dok te volim, ostalom odolim.

Lako je pustiti druge planove sad,
Samo da vratim se tebi nazad,
Kad tako slučajno ljubav navrati,
Previše da mogla je da se shvati.

Predam se samo da shvatim te,
Jer druga borba posve trebala je,
Ne znaš kako, slobodu dao Je,
Dao Je sve, svega drugog pre.

Da ne izda me sutra, što ne znamo,
Poslata da se sve tome ne damo,
Dok ovaj mizerni šou nastupa,

U kom verzija glupa je skupa.

Sve ostalo oni mogli su ubiti,
Ali i posle toga ti će još biti,
U svetu tom sve beše znano,
Ali za nas to nije bilo samo.

Vreme izazova je verzija nova,
Umesto sve što nudila je ova,
Putovanje u neslućene daljine,
To može biti srce tvoje, ali nije.

Da vidim svoju neumerenost,
Svrati vrednost, nosi čednost,
Ima prednost, nosi smernost,
Donosi revnost i otmenost.

Tu kraj mene uz teške promene,
Jer već bilo je vreme da se krene,
Veći komad tada činio je nomad,
Lelujav u centru, još tako mlad.

Prostor slobodni svemir je neznanja,
Odavno sumnjam u sveta verovanja,
Borio se sa svetom i tako je gubio,
Napuštam ljubav kajoj se čudio.

Zna više nego mogu da priznam,
Za sve što nikad očekivao nisam,

Sve što jedino tražim a ne vidim,
Za sve što ne mogu da predvidim.

U to vreme turobno, sve beše sporno,
Pametan da veruje sad teši se uporno,
Još na različitim bili su stranama,
Dok idem usred srama koji slama.

Tako krhka, divna i blagorodna,
I kad slomljena, tako slobodna,
I ako kasno beše za pokajanje,
Uskraćen, za to pravo predanje.

II

Kao da samo što razumem tu postoji,
Večno napada koji skrivenog se boji,
Teško me je zadovoljiti, prolazim,
Na bez čeg‘ neću moći, ne pazim.

Kada vetar promene me pomeri,
Tu gde nada još lebdi kad zatreperi,
Nekad tako teško nalazio sam put,
Pa zvezdama odjednom bi prosut.

Sine k’o želja koja ne može da mine,
Kad mračni ambis poče da me brine,
Iza crvenog sumraka, zoru mamiće,
Koja sviće jer kako kaže ti sad biće.

Kraj me kroči, tugu iz klavira istoči,
A htede da smeškom zatvori mi oči,
Tu je baš kad treba, pakt bez smera,
Kad ništa te ne pomera, ta je vera.

Nije još jedna afera, daleka sfera,
Osta poput omiljenog mi refrena,
Ponavljam u sebi, kraj zna ko gde bi,
Nije gotovo kad vetar uze me sebi.

Slobodni da budemo šta god hteli,
Kad jedno uzeli, drugo nismo umeli,
Zaboravili da malo šta je što pleni,
Pa urezana u znameni, oplemeni.

Šta sam dobio, nisam predvideo,
Al' reći da izmislih je nisam smeo,
A ti tako trebaš da me nikom ne daš,
Ne znam kako ali bez reči me znaš.

Nisam znao za neprikosnovenost,
Nad svim što radim ima prednost,
Bolje znaš kad probao sam stvarno,
Kad nista nije stvarno, jedno-stavno.

U kazni ponosa tih starih shvatanja,
Tvoja zdanja su ovde bez odlikovanja,
Zarad saglasnosti sve drugčije biva,

Nepromenjiva, za neveru nije kriva.

U postajanju nekako se dodirnemo,
Ne verujem da verujem, gde idemo?
Oduvek različit, imam nit, u sebi mit,
Nije moja bit taj hirovit, već plemenit.

Naiđu ti nebeski strelci ili su svetci?
Kao slavni preci, kad postasmo slepci,
U toj kolevci koja beše ova planeta,
Meta nekih koji su sa drugog sveta.

Ostalo se više ne broji, oni bilo koji,
Planine prezira za sve što tu postoji!
Znam više ne sledim da poredim,
Život nepravedni prave vrednim.

Svideti im se neće taj nikom sličan,
Napraviće da zbog baš tog si dičan,
Dok sada glumce tumačio sam one,
Za loše procene, za sve te progone.

Sada želim više, treba što smo mi,
Drugi hteli biti, a samo tu sigurni,
Daće Bog, da nađem anđela svog,
I pronađem glas iskupljenja svog.

Lako je plakati, šta je od tog lakše?
Kad me obuzdaše koji se nas plaše,

Imali smo pogrešne neke proboje,
Pa nas spoje, ona kaže dovoljno je.

Ništa do tada nije svidelo mi se,
Onda ti, jer ipak nisam video sve,
Na života trapezu, gde sve se njiše,
Uzdiše za dobrim što se ovde briše.

Posve nova, poput svetog slova,
Kao izbavljene iz luke tih okova,
Iskida konopci jedara, bez pravca,
Iz nedara u naručje činiš se stranca.

Vetar nosi pa se nebo naglo spusti,
More propne da sretne, a ti se prepusti,
Zanet preokret, dahom mrtve dignu,
Čekaju da dođu koji kreću da stignu.

Tamo obale neke za nas uređuje,
Tamo ljubav jedna sve pobeđuje,
Neslućeno, to nebo munjom rašio,
Za jedno drugo, sebe si nadmašio.

Okupira, u praznom, slovo glavno,
Grom otkuca kraj za vreme neslavno,
Pružim se u beskraj, u duši se zadrži,
U sve što niko i ne može da zasluži.

Stiže, k'o osećaj preobilan, ta čast,

Bez kompasa produžiš u propast,
U duši sazda se brazda, bez iskaza,
Koja srce prati, nevidljiva je staza.

Reci, jedno bez drugog nismo znali,
Pa na tren stali kad se prepoznali,
Znaju me, ta zadovoljstva uzvišena,
Želju koji zaboravih da imam, uslišena.

Ostani što si, bez te izgubljeni k'o oni,
Na šta čovek mogao je da se osloni,
Staviće to slovo na nadahnuće novo,
I mogućnost da može biti ponovo.

III

Anđele, sad imam to što pamtim,
Pravim se da to znam da vratim,
Sećanje vuče, zna šta da pratim,
Da tamo gde si slučajno svratim.

Na mesto bez mesta, ali ne mogu,
Sve prepušteno je da bude po Bogu,
Mogu li da volim što ne poznajem,
Pamtim, shvatam, ili samo trajem?

Iza razumevanja, slobodu otkrije,
Neće lojalnost glupu, to ljubav nije,
Ništa se ne mora, da kaže ona ume,

Dolazi već gde ništa se ne razume.

Dok kao vosak topi se, odzvanja,
Ostavlja za sobom vatru postojanja,
Gine ali ne ječi, put mi ne prepreči,
Dok kleči, pustiće da me oluja leči.

Opet tu gde ljubav samo obaveza je,
A prostor i vreme, ne znaju ti reći ne,
Na put stati neće, sad taj produžiće,
U nešto veće od sveg' što ikad biće.

Zna šta treba, uvek više nego pre,
Pa hajde ako misliš da sigurno je,
Pobegao ali ne mogu da se sredim,
Sad učiniću sve samo da ti vredim.

Ko zna kad i gde, zenica putuje dalje,
Širi se da osvetli što u ovaj mrak staje,
Da li tamo sakrila se srna, oka crna,
Iz beskraja mrak lije a ona je pobuna.

Kiša nad kulom mojom, tu sad ko je?
Svet poznat intenzitetom da oboje,
U jesen gledam kao koji se nadaju,
Dok listovi pred zimu već padaju.

Oni već tako dobro znali su me,
Šta vredi kad' nisam znao se,

Nismo dali te koje smo voleli,
Previše su boleli da bi to podneli.

Tu kad zagledan put nedogleda,
Ona se ne da, nije to što se preda,
Da te ne trebam ne znam da izustim,
Postoji to što neću moći da pustim.

Sad u anđela verujem jer jedino treba,
Postoji na kraju, u dubini nekog neba,
Daleko odvede, gde ljubav još traje,
Gde se staje i ostaje, tu tajne su odaje.

Jer previše još ne znam da prihvatim,
U miru sasvim, nad oblacima bdim,
Tajnu zna, od čuperka pravi se kruna,
Kad iznenada progovori sa mnom srna.

Od tad miris vazduha više opija od vina,
Iz ljubavi sam satkan posle tog amina,
Na nama je da nađem tajni presto,
Ona i ja kada sve stavim na mesto.

Ja u njoj i ona u meni, za neko sutra,
Neprikosnovena, na putu do jutra,
Puštam da nađem te opet, novi svet,
Zove gde može se opet u prvi susret.

IV

U kofere duše brižno pakujem te,
Tu gde čuvam sve što vredelo je,
I kada napustiš me snago,
Samo to blago ostaje mi drago.

Pažliv dovoljno, da o nekom brine,
Zvezda me skroz skine, iz nevere digne,
Treba ta nikom slična, nesebična,
Moja lična, tako bila je sva dična.

Tišina i ja, sve dajem da čujem ti glas,
Al' te nema, odjek samo prodaje spas,
Šaljem ga gore, pravila bolje On zna,
Sležem ramenima, samo odsjaj je sna.

Jadno je pravdanje, istog je obećanje,
Da li vraćeno biće što jedna ljubav je?
Malo pravog treba da veruješ,
Biće bolje ako više ne preteruješ.

A klub u kom dugo tražim članstvo,
Ne služi čoveka, već celo čovečanstvo,
I ako si u tom poslu spasavanja,
Tako iskreno deluju tvoja zdanja.

K'o pero na vetru prati reči, nosi sve,
Za pravo na tvoj zavet, život šansa je,
Život ceo u tren jedan, kad te pronađe,

Nisam ko umeo u tom da se snađe.

Nisam hteo da povredim te,
Čini se znao sam si ali tebe ne,
I ako šteta već beše napravljena,
Nije ona bila njena.

U život je ušla, početkom veka,
Poput tog odjeka od pamtiveka,
Sad činila se kao prepreka,
A bila je jedina koja se tu čeka.

Nisam verovao sebi ali jesam tebi,
U nekoj samo zamišljenoj potrebi,
Do tad mogao reći da sve u redu je,
I ti sa mnom, sad kroz te vidim se.

Kao ideja je koja traje, koja ostaje,
Sa kojom se postaje sad mi se daje,
Moja strana beše uzana, nastrana,
A tvoja tako prostrana i stvarna.

Dal' smem biti taj koji te traži?
Jer ne postoji ko mi je draži,
I neka zaborave me drugi svi,
Trebalo mi je samo što si ti.

Ne bih drugo izabrao, tebe otkrio,
Dodirnu deo koji duboko sam krio,

Tvoja ljubav, tako sva po sredi,
Za mene bila je jedino što vredi.

Za nezahvalnost tog koji je prost,
Sad donela je tu čežnju, taj post,
Da li ljubav, ljubavi se vraća?
Od sreće i nesreće ipak veća.

Svugde sam već bio, nos zavirio,
Sad samo kraj tebe bi se primirio,
Nisam razumeo tada, razumem sada,
Ona s' tim što je nada, ovde strada.

Kao da znam, za mene se moli,
Daje sve što moglo je da se voli,
Navija da nisam taj koji je zaboli,
Ne može taj tamo, pa sad izvoli.

Ljubav više ne bi da muči se,
Lagao te jer oni svi lagali su me,
Sad dosta je, kako da nas odvoje?
Kad nas jednom spoje.

Želim da mislim da te tu ima,
Al' ne da igra mi se s' mislima,
Na atomskom nivou beše nešto,
Dojam nepotpun, skriven vešto.

Ipak nisi to što lako se briše,

Znaš da hoću da znam više,
Izgubio se dojam deprimiran,
Nasta miran, sada fasciniran.

Razum dati neće da verujem u te,
Ali zato ti verovala si u me,
Da stigne do srca beše joj lako,
Iza tih ograničenja vodi polako.

Retka je čast i pregolema trema,
Misliš da ne postoji, da je nema,
Izgubljena priča, bez svih stega,
A sa njom, setio sam se svega.

Očekivao nešto drugo sasvim,
Tebe izgubio s' mestom ovim,
U meni proroka tada šokira,
Nameru jedinu da odblokira.

Tako hrabre bile su te tvoje reči,
Hoće da me leči, ne da me spreči,
Izgovoriće što niko ni ne sluti,
Što mora prvo da se prećuti.

Ozbiljan a ona za to je garda,
Za što neka moja beše pravda,
Večno beše sutra, ne gasi se to,
Doživotno, uvek i ponovo.

Neprikosnoveno, to jedino beše,
Ostalo služi da se grešni teše,
Kao odsjaj mene i što to produžiće,
Ona je odkriće, znak tog' što tek biće.

V

Ona je što si pisao a ne brisao,
Ponovo smisao u meni je disao,
Svog' si me u trenu razblažila,
Ništa drugo nisi ti više tražila.

Njeno kretanje je tako glatko,
Tako kratko jer previše je slatko,
Tako lako, potpuno neočekivano,
Bolje nego sve što je stvarno.

Spreman ili ne, evo je, siđe dole,
Jer dgugi nisu znali da me vole,
Meni trebala je ta daleka meta,
Došla je koja nije sa ovog sveta.

Slabo od tada sve ovde pratim,
S' vremena na vreme navratim,
Čini se da ne mogu da je vratim,
A ona nosila me dok ne shvatim.

Rasturiće nas samo jedan izdah,
Na suzu se nasutah, osetio krah,

Dok ispravlja, ma sve mi to prija,
Kad iz semena ispliva rapsodija.

U tu vodu padam, talasi oko kamena,
A istina odzvanja, sva je od znamena,
Kao eho donosi odgovor koji te muči,
Izgubljen život će izvući kad se sruči.

Zaboravih da kažem trebaš k'o dah,
Niti rekoh da s' tobom idem odmah,
Zaboravih da kažem, nisam gde nisi,
Trebaš blizu, ubeđenje, vera, ti si.

Ne rekoh moja si strast, opredeljenost,
Moj novac i seks, sram i ta odvažnost,
A dobro Te krio, i On je to izdanje,
Čekaj me, ti bolja si neg' li sanjanje.

Ne znam te, naletiš k'o nepogoda,
U stvari si zgoda mog preporoda,
Kada ni za šta nisam više mario,
Onda nas je tako lako uparío.

Kad s' nespokojem srcem spojim,
Jer ne mogu da ga više napojim,
Kad tog bezsmisla se bojim,
Kad ne znam zašto postojim.

Jer ovaj svet je ravnodušnost,

Bačen u što bila je budućnost,
Bez tebe, ja nemam dužnost,
Onda odjednom, poslušnost.

Tako lako uzeo me taj blagi sjaj,
Ona smislila je neki drugi kraj,
Taj mi daj, lagano me prodrmaj,
Ništa tu sam, a ti za sve pokušaj.

Kraljica je tog platonskog naboja,
Poput savršenog spoja iz spokoja,
Potpuno neočekivana, nečujna,
K'o ljubav, k'o smrt, struja bujna.

Kad uhvatih se za ruku ničega,
Oslobodi me stega, punih bega,
Neko ko je tu i kada više nije,
Ko nedostaje, u meni se krije.

Ljubav koja ne boli, koja se ne boji,
Pa uplašen kad saznah da postoji,
Ona je Božija, ona je drugačija,
Ničija i svačija, nekako prozračnija.

Njene nemoći imaju čudne moći,
Ko to zovo me sad u ovoj noći?
Jahaču tog vremena, stiže smena,
Poput spomena na što je opomena.

Kada me nače, tada me zače,
Iz te šale koja laže, ona zaplače,
Slomljena, isceliće slomljenog,
Onda pretvoriće ga u tog svog.

Verzija krajnja, preteško ne nosi,
Nije ko prkosi već dobro podnosi,
Ja sam taj koji lupa, nije ona glupa,
Ona me iz ovog skupa sada čupa.

I ako reći će sve već da ne vredim,
Sve uredim, samo da te sledim,
Ne treba ništa osim što smo ja i ti,
Jer znam bez tebe, mi nismo mi.

Mogu da nađem što znam da postoji,
Kroz godine stoji, neki ostali su moji,
I ako još uvek mogu da začude,
Nude što samo tako može da bude.

To mesto za mene i tebe stvarno je,
Produžio dalje, ali više nemam gde,
Na način na koji ti želela si me,
Kad razumem Njega, znaću te.

Izem ti nos, izem ti sav taj prkos,
Rasturen jer samo ona je ponos,
Tako me čudila kada se usudila,
Nije ona sudila, ona me budila.

VI

Voleh je tajno, nikom nije slična,
Tako je lična, iskrena i mistična,
Sve neizgovoreno vrati tu tajnu,
Beskrajnu, sjajnu, uzajamnu.

Osetio što nisi znao, ni očekivao,
Pobegao od slobode koju prizvao,
Ona da me preusmeri,
Da mi se poveri u veri.

Samo hoće da mi da to šta hoću,
A ja lažov loš koji beži u samoću,
Samo želiš da ne zaboravi te,
A ništa dao si joj što pamti se.

Trebao sam biti dobar za te,
Ali jedan tren nije bio sve,
Sve sada moralo je da se plati,
Da ljubav mogla bi da se vrati.

Trebao je razlog kad preterujem,
Ona trebala je da verujem,
Zadovoljiti sada može ta dobrota,
Tolerišem sad više za što ta je lepota.

Misliš da ta ljubav trpela je sve,

Ali bolja od što može da se poveruje,
Sve daje, ja uplašen od spoznaje,
Ona ne ostaje i ako večno traje.

To je bilo ludo, to je bilo čudo,
Moja pobudo ili moja zabludo,
Tako retka, večna zagonetka,
Bez kraja, od samog početka.

Smem li dodirnuti oreol obraza tvog,
Ili samo poput duha, napravi te Bog?
Čini se nema, s' tobom ograničenja,
Tvoja su usmerenja, poput vrenja.

Da shvatim da te trebam i želim,
Dovoljno je samo ako tebi vredim,
Ne umem što hoću da kažem,
Lažem dok se tu prenemažem.

Ne ide gde kažem, gde ne važi,
Neke najmanje čini se da traži,
Blaženstvom osnaži, bol ublaži,
Kroz večnost me traži, zna sve laži.

Zaslužuje je koji ponos je ostavio,
Bolja jer dotaći je ne mogu a tu je,
Što mislio si baš, sve opovrgnuće,
Kad na reči se saplićem, reč biće.

Bez mira, onda drami mojoj zasvira,
Misli nestanu a ona, van tih okvira,
U violinu pretvori se dah klavira,
A ta žica poče da me u dušu dira.

Žice kompozicije, mreže ravnoteže,
Kad nedovoljno sve beše da me veže,
Sve se u tanak vazduh tu raspline,
Pa veze pune destorzije s' nas skine.

Zbog nje stradanje ću da odkrijem,
Vlada razočarenjem što u sebi krijem,
Gurne zemaljska za nebeska zdanja,
Zaseni me, zna šta u meni odzvanja.

Što pamti se, k'o metak kroz glavu je,
Pa nešto već moralo je da me ubije,
Ako ovo smrt je, smrt prelepa je,
Ne plašim se kad laž postala je sve.

Drago mi je da to si ti, samo pravično,
Znaš sve tačno pa obuze ništa slično,
Čini se nevolja prava, a moja je slava,
Starog odjava, kad gusta posta java.

Dođu kad si ništa, ne kad si sve,
Kad zaboravi te svi, to ljubav je,
Ovo nije neke nežnosti izdanje,
Ovo je šta znači razumevanje!

Kad potrebe gledaju samo sebe,
A ne mogu više da te upotrebe,
Znam te i ona dobro znala me,
Katedrala Duomo, okolo sve malo je.

Oštrina i oblina, u crnini ta belina,
Ne zaboravi, ona prvo beše silna,
Pojavi se, a vernik u meni produži,
Ona ima razlog da ostane a ti izdrži.

Ne govori, radi što ja radim,
Ali važi dok svoje kule gradim,
S' njom ne moram da se borim,
Već kao taj koji jesam postojim.

Koji ne znaju voleti, te ću preboleti,
Doleti da me podseti kad vetar preti,
Ako nema je već jednom će doći,
Ime iskrenosti, drugo neće pomoći.

Tamo čeka povratnika, mira ratnika,
Ne bi se navikla na polemike jadnika,
Puklo bi joj ovde srce od grubosti,
Gde hladni smetovi ulaze u kosti.

Šta se moglo i nije, pojma nemam,
Na tren se okolnostima predam,
U kojim što rekao si samo strada,

Od tih stideo bih se godinama.

VII

Ostavljam u sebi sliku ili senku?
Vernu a kratku reč posve retku,
Nestalni, za neke tako lažni,
Mi nismo više sami sebi važni.

Kad svet ceo u sebe svodim,
Ti si slabost kojom vodim,
Svo moje poništavanje pomeri,
Kada što je koren ona mi poveri.

Reči prestaju da za nama nestaju,
Šta li reči o svemu ovom znaju?
A slova samo teku ka odjeku,
Na tu bih da opet nabasam reku.

Još u mislima, sva neprekidna,
Mirna, sama, tako divna,
Strpljenje, za strpljenje se moliš,
Ili povrediš koje ćeš tek da voliš?

Suze anđela puste vodu za neveru,
Da li će od greha svet da isperu?
Voli jer ljubav leči patnje nemir,
Oduzima kad predvidljiv je zbir.

Pa zatvorim oči još pred očima je,
Nasmeši me dok idem kroz sve,
Onda ona, nevinošću vrednuje,
Onda ona što i u moje laži veruje.

Zakonima fizike nekad bio sklon,
Orno u progon, onda uze pogon,
Oduzet, previše sad je ko zna gde,
Koja rečima tim probudila me.

Ali tad nisam baš mnogo mario,
Kao nestvarno nju odstranio,
Za te nisam znao, ti si čudo moje,
Obuzima me, čini se da opasno je.

Puštam tren, ne može biti sve,
A reči sve, izgovorene su pre,
S' tobom one ne porede se,
Jer ti tako stvarno volela si me.

I ja goreo, kontroli se svoj oteo,
Samo da smeo postao bi zreo,
Zar beše za ljubav loše vreme?
Za ljubav koja je, život je breme.

Kad postao ta sve ili ništa vrsta,
Dok do nekog svog išao krsta,
Ona mogla je da svagde voli se,
Ona rođena je za situacije sve.

(If the sky can cry,
there must be some way back
to love and only love.
U2 - Electric Storm)

MEA KULPA

Sveća na vetru gori, kad duša posti,
Za kišu moje ravnodušnosti, oprosti,
Zarad gluposti, najlepše promašio,
U srcu još tama je, koje se plašio.

Sve što rade ostavlja osećaj prazan,
Svet pravi se važan, a ko kuvan kazan,
Nisam ja oduvek bio ta tama,
To je bilo kad bio sam s' vama.

Ostavi razočarenje za divljenje,
Kada postala je to protivljenje,
Ona nije tog praštanje zdanje,
Nije bezuslovno prihvatanje.

Kada kiša izprala je to kamenje,

Ostavljajući nevidljivo usmerenje,
Večni ne daju prepreke, već podstrehe,
Ne borim se za ovo vreme, bez utehe.

Previše tog sam čuo, video,
Da svet bi mi se svideo,
Kad svemu se tad protivio,
I tebe za sve to okrivio.

Ona u što još ne verujem, skriva,
Koju svetlost preda mnom izliva?
Onda evo je, potpuno je misterija,
Moja sreća biva ili moja mizerija?

Ne pitajte kako sam to uradio,
Korov posadio pa se sebe gadio,
Dunuh, jurnuh, ugasih sreće sveću,
Hitajući gde razumevanje naći neću.

Nekad, činila se, suzom bi da ubije,
Suviše bi bilo lako, al' to htela nije,
Tragično stvarna, zadnja u toj slici,
Objasni, u etici da mali smo heretici.

Posve nedostupna, tu prisutna,
Želja moja koja beše prećutna,
U prirodi al' ona nadpriroda je,
Gde spoljašnost prevazilazi se.

Bog nije doneo je da razočara me,
Ali ja biću taj koji razočaraću te,
Ne znam šta je kad bio sam njen,
Uspeh ili ceh, ja tu sav izgubljen.

Nek' glup sam ja ali ne situacija,
Sve savršeno je, ne interpretacija,
Negde tu postao, da ne bih zaostao,
Sad da stignem koju nisam znao.

Tu zabrinut a ona tren presudan,
A ja u toj prisutnosti, uzaludan,
Samo reci da ovo nije bio kraj,
Daj doživljaj, što treba poguraj.

Bila i ostala, moja sreća je i tuga,
Za što noć je duga, ne treba druga,
Nedovoljno je, daj tren gde smem,
Da ne pobegnem već ti verujem.

Za sve osta jedna, za sva vremena,
Protiv zaborava je ona, bez imena,
Iskustvo svako nije shvatiti lako,
Iskušenja pokoljenja čiste dakako.

Jer još uvek je tako, čim se obrate,
Dok sve greške jedne druge prate,
Pa te uhvate kad briga me za sve,
Jer onda samo jedno postalo je.

Slabi i Bogu teški, na pola puta stali,
Gde arogantne preuzeše radoznali,
Siguran, pa tišina uplaši diva, pusti krik,[1]
Staze iste nisu dve, breg ne sluti Titanik.

Ponos taj sav za mene nije baš radio,
Ja i svog ponosa već se prestravio,
Srce tražilo je pravdu, pravda si,
U prostor uđe, a ti pravda više nisi.

Ne znam da li bila si samo san,
Ili baš da znam nisam zahtevan,
Koliko velika je želja, tolika i dela,
Pa na moj put sudbina stade bela.

U zimi mog nezadovoljsva,
U slepilu tog nepoklonstva,
Svrati, da u me večnost usadi,
Ali tada bili smo tako mladi.

Koji spoj, svemoćna u reči pravoj,
Posve krhka je u traljavoj, lažnoj,
Detalj koji sliku posve menja,
Buđenje iz sna, pa sred znamenja.

Već između je još jednom i ponovo,
Ona svrati, ona bila je nešto novo,
Tražimo sada opet utešno nešto,

Jer ne znamo gde nam je mesto.

Izgubiš, pa imaš o čem' da misliš,
Na tren ostavi te da se predomisliš,
Nije ona davila, vreme nosi breme,
Plaši me i ako iste imali smo teme.

Kao mučenik svog nerazumevanja,
Moja ismevanja, površna izdanja,
Sunce erotično, izrodi opet seme,
Još nisam poslednja verzija mene.

Nisam otvoren za što ne ubija me,
Onda ubila me, jer je sve što ostaje,
Život nikad ovde nije tako prost,
Predanost odkri samo površnost.

Na istom mestu, pa u bezumlje,
Sad zamišljam život bez sumlje,
Uhvatih duha, šta mogli smo mi?
Isti sam kao što si ti, neuhvatljivi.

Probaću sve, dal izvući ću se?
A samo si ti koja spašava me,
To što ne znam, ti samo znaš,
Imaš to što trebaš da mi daš.

Tu i tamo unikati nepogrešivi,
Iza pojma smešteni, nerešivi,

Neizmerni, o večnosti govore,
Prostorima bezkrajnim dvore.

Ljubav da zameni ravnodušnost,
Za poslušnost, tu sveta dužnost,
Samo tih, doćićeš do odabranih,
Dok sa nebitnim o tebi sanjarih.

Jureći oproštaj, tad samo dobar, znaj,
Ovom vidim kraj, u gomili me prepoznaj,
Prekinuti neće san, njihovo praznoverje,
Priča stvara, a htenje za tobom stenje.

Ta reč menja sve, bacim ostalo u stranu,
Za istinu, vreme u prolazu, svet u danu,
Postaram se da razočaram te s' neba,
Sada hodam da probam to što treba.

Menjali jedno za svejedno, više nema je,
Ponešen pa pušten, sad treba taj od pre,
Ne ostavljam je, bila je ništa i bila je sve,
Kraj savršenog sad samo sme da se mre.

Za svo moje nestpljenje, znamenje,
Te suze na srce spusti k'o kamenje,
Tajnu u suzi mog dima, ona stvara,
Mrtvi su srećni, stvara oko iz gara.

Idem a prija, da im ljubav pružim,

Poklon svetu ljubomorno ne držim,
Gledam naviše, ostalo se zamuti,
Daleko što vredi u tišini se nasluti.

Svaki dan je bliža, ostalo, nevažno,
Vodi, sve ostalo je umorno i lažno,
Ljubav koja mog sveta je senzacija,
Sklapam ostalo, samo tebe frakcija.

[1] Balašević

ANĐELE

Iz blizine, daljine prodire glas,
Iz reči jasnih odjek strepi za nas,
To dete usred neseće okreće,
Tog podržaće, usred te nedaće.

Na vrhovima prstiju kao balerina,
Uđe nečujno, s četiri lista detelina,
Da sve što nedostaje mi vrati,
Kad u sobu mi na kratko svrati.

Ulozi postajali su sad sve veći,
Jer meni treba tu taj neko treći,
Da kaže, šta se ovde dešava?!

Sve je još tu čemu se nadam,
I ako samo padam, još stradam,
Samo to ostalo je, ona ne prolazi,
Umesto sad, sve što večno dolazi.

Sada znam tebe i tvoga Boga,
Već znam ništa sam bez toga,
Jedino to je bilo sigurno, peva,
Dok večno vreba, što ne okleva.

Znam šta bolje je, usred odabira,
Dok svet bez mira tuge ariju svira,

Mene više ne može da deprimira,
Zna da van dodira tog sam okvira.

Znan stih tu odsviran, miran,
Bolji dok polako bivao je biran,
Prepušten nekim notama od svile,
One ipak najteži su trag ostavile.

Nisam tu da se suprotstavljam,
Dok na prvo mesto tebe stavljam,
Toliko iznad ovih očajnika svih,
Samo tamo gde si ti ja bih.

Koji sve krive, za stvari nerešive,
Poslao je onda te nepogrešive,
Nedeljivive, ubedljive, zanimljiva je,
Jer je iza sveg' što još uvek menja se.

Bez nje, život ne zna za posvećenost,
Imam otpornost za što je suprotnost,
Nismo hteli jedno samo, pa tu i tamo,
Ljubav pušta, živimo i ako ne znamo.

II

Dok trošim dane sa druge strane,
Ali ne verujem ni u šta, sve plane,
Lažem da nigde ne bih radije bio,
Tebe tako dobro od sveta skrio.

Tugom neću mučiti, život njoj će učiti,
Od nje siti, na svetove naše će sručiti,
Muči se dobro, kad nema što nas leči,
Ponekad teško se sve to pretoči u reči. [1]

Glupo je to crno suprodstavljanje,
A bez nje trajanje je k'o neznanje,
Više neg' zaslužili, sreća se čini,
Sa večitog krivca vračbinu skini.

Mi sve imali i više od tog dali,
I nije bitno kako su nas zvali,
Za ovaj svet mi stran, čudan plan,
Što trebam reći ostavi za drugi dan.

Magija, pa taj proboj u nespokoj,
Misli teških obuzimao ih je roj,
Dok išao si njoj, sada samo svoj,
Tako čudan spoj, ostalo je broj.

Nije razloga bilo za to rastajanje,
Tako glup, taj ide nazad u kajanje,
Šta sad sve to vredi, osta nesloga,
Ostavljena noćna mora, bez Boga.

Nešto u meni ne može da ode,
Još nešto trebao je da uradi pre,
Probaću da spasim ih ovde sve,

A ti reci da u mraku vidimo se.

Najopasnija je samo neznanje,
I ti najlepše tog si podsećanje,
Neće stajati na putu ali je sreo,
Sunca sjaj bez kog ne bih živeo.

S' njom kad dani kišni zaprete,
Kad teorije sete plan bi da omete,
Svako nekad želi više od života,
Želju uslušiće, moja ona je lepota.

Svestan sve u meni ona pomera,
Usred raspuštenih, druga je svera,
Zašto mora tako, ne znam baš,
Suđeno da budem tu bez tebe znaš.

Dok u pesmama te iznova stvarao,
A u taj svet se pomalo razočarao,
Nisam ni znao da treba koji je stao,
Jer nije bilo drugog čemu bi se dao.

Umoriće objašnjenja, ostavio sam sve,
I oni ostave me, znao kraj početka pre,
Misliš da slobodan nisi, sada opet jesi,
Čast što dala je, pročardano nagovesti.

Ne smem da se usudim da to gubim,
Tu znam da beskorisno se trubim,

Njen hoću da sam san, ne vaš,
Druge više ne treba da inpresioniraš.

Sve drugo tako prolazno i lažno,
A ti još sve što je važno i snažno,
Sada tu sam gde izdaje nas sve,
Pamtim te gde zaboravlja se sve.

III

Između nas smanjio rastojanje,
Sa tim što moje još je priznanje,
Misliš, nedodirljivo postavlja,
A samo beše što se ne ostavlja.

Početak i tačka, zaustavlja svet,
Vreme, redosled, onda preokret,
Tu svestan volim što nisam znao,
Pa od rečenog pravim bezsmisao.

Dajemo što voleli, teško to podneli,
Morali nismo biti to što tada hteli,
Noseći jedni druge, otme da prene,
Po uzoru ni na jednu, ta je za mene.

Istina, samo s' tobom sanjati smem,
Ako u te ne verujem ništa ne umem,
Ljubav činilo se znao je patetičan,
Sad zbog nje jedino sam bio dičan.

Samo da tebi budem nešto tu,
Sve u svoje vreme zri, ja za nju,
Sad koji osim te više ništa neće,
Sudbina na taj put mene naneće.

Šta li radišovde , kao da tu bila?
Ali ništa drugo nije odgovorila,
Vidim li ti lice, smrt preživeću,
I onako bez tebe ne znam gde ću.

Kada te sreo nisi znao šta tu radio,
Niti da na nešto ovde bi' se kladio,
Odlazim, siguran u svet stvaran,
Sebičan, za ljubavi takve brutalan.

Život bez smisla uzeće proritet,
Ona samo sav beše senzibilitet,
Koji sav sveta smisao nadužiće,
Ona iza i iznad smisla me pružiće.

Jer svet bez tebe samo je skica,
Jer ti se taj razlog a ja posledica,
U tu prolaznost strašniju srljao,
Kad vetar vremena me zaljuljao.

Da li znaš da bez tebe mrem?
Da nisam koji želim da budem,
Da li znaš da bez tebe ne umem?

Svete reči ove da razumem.

Da li znaš na ovom terenu si spas?
Gde strah ne sme da zna za nas,
Da li znaš, da ti si u meni taj glas?
Da ovaj svet postoji samo za nas.

Da li znaš da tražim Tvog Boga?
Jer negde između izgubio svoga,
Želim da znam koja su pravila,
Da li javu il san u mene si stavila?

Da li znaš moć jedinih, u tom transu?
Koji ne mogu da prežive tu romansu,
Da li znaš da svetla ti pališ i gasiš?
Da li znaš u meni vriš, dok tu sniš?

Kog pamtim još, dal' seti me se?
Da li znaš kako bih da nađem te?
Zna što ne mora da izgovara se,
Gde sve u meni mre, za tog od pre.

Mi sebe možemo da uništimo,
Ili samo smo sve ono što nismo?
Jer ne znam da li trače se sad sati?
Da li više vredelo je učestvovati?

IV

Sad na mene red da se potrudim,
Neočekivanim da je probudim,
Oduvek bezmučno ljubav tražio,
I istinu samo kad sam se odvažio,

Dođeš do što ne smeš da zezneš,
I dobiješ poziv za kojim čezneš,
Ceo život svoj a da to i ne znaš,
Do samo jednog trena koji je naš.

A ljubav uvek tako brza, smela,
Više neg' mogla kad kad je htela,
Bez svojstva nekog tu ustrojstva,
Znam njena bolja su zadovoljstva.

Ona od svega sad odkinuće nas,
U ehu zvona putujem, za tili čas,
Zajedno tako čudno nestabilni,
Prefinjenost neznana te rasplini.

Nastaviću, srcem ću te zvati,
A znam da ne može da se vrati.
I ona strepi, za mene se boji,
Da reći ću da ne postoji.

Tama sva uznemirena se brani,
U njoj nestali su naši dani,
U vremenu što sledi sve izbledi,

Ali meni ništa osim tebe ne vredi.

Dok vrvi okolo neposlušnost,
Koja samo otkriće odlučnost,
Svet zadrt, učitelj mu beše smrt,
Zahvalan jer stala si na taj put.

Vodi jer ne znam sve, oslobodi me,
Gde ljubav još mogla je da uspe,
Ostala je k'o neka tajna oktava,
U mene upisana, jedina prava.

Nadire kao poplava da ispuni,
Zavet koje taj svet samo kruni,
Naporan ovaj grad je slomljen,
Umesto njegov, postaću njen.

Ti ovde nikada nisi mogla biti,
Pa od tih ljudi moraš me kriti,
Sve što daš uništiće zarad siće,
Ti si koji biće, ali ovde izgubiće.

Sve nas to deli kad ovde se sreli,
Za jedno živeli, samo jedno hteli.
Ima razlog da postojanje odlikuje,
Kad sve privid je, tad me pomiluje.

Ili srcem mi se igraš kad ga imaš?
Pa odrično, reći ću ne znaš ga baš,

Zabrane pred nama sada brojim,
Stojim spojen sa svim a ne postojim.

Situacije za koje nemaš rešenje,
A koje vrede nevolje, traže poverenje,
Nekim malo biće ali voljne trošiće,
Ne znaš za gore, to od svih sakriće.

Drugim ponešen, vinut, nadirem,
Ni od čeg' praviti nešto ne umem,
Svi tu budu što i nisu, u ambisu,
Potpuno čudan sebi, uz tu polisu.

Sada napuštam sve jer morao,
I tebe da napustim tad probao,
Jer što od nje dobih je poput sna,
Dal' drugi neko može to da mi da?

Glasom bez čeznje, ta je nada,
Dovoljno hrabra da tu strada,
Čuvam te za kraj, ne reci sada,
Da l' tvoja ljubav mi pripada?

U neizrečivosti, o tišini oni sniju,
Kada saznaju da vole to ne kriju,
Za mnom tragaju, to ću osetiti,
Kakav nekad, neće me više biti.

Mogu li da vratim što pripada ti,

Možemo li opet da budemo mi?
Srce je naćiće, ono ima pamćenje,
Ono nosi neko drugo značenje.

Gde je ta s' lepkom na prstima?
Što da dušu mi ukrade moć ima,

JEDNA TANJA, BELI ZMAJ

Beli zmaj, ime je lik neke prilike,
Na mreži, Budi propuštene ljubavi slike,
Činila se kao zabavno a stvarno,
Gde sam, nisam to sreo odavno.

Život ti je sličan, smešan, satiričan,
Nadograđuje odan, tom još sličan,
Na seks gleda k'o protračenu banalnost,
Čudna podudarnost svrati u stvarnost.

Pa i ja smelo k'o anđeo moj, u proboj,
U povoj, kao u neki predodređen spoj,
Vatra te devojke, ne zna za taj plan,
Bez povratka, u svet koji ne znam.

Da je upoznam, prolaznosti prokosim,
Htedoh da je mojom pesmom nosim,
Od jedne, drugu pravim, da se setim,
Ne veruje, kad k'o promaja naletim.

Nikad pre nisam mnogo mario,
Niti mislio s nekom bi' se ostvario,
Al' čini se ni jednu nisam znao,
Tišinom ubiće koji beše radoznao.

Da reče, što govorim nije u redu,
Kiša bi obrisala s' asfalta kredu,
Tu ili jesi ili nisi, kad treba gdi si?
Previše rastegnut, osta taj što visi.

Pa postah poput svih tih, pokislih,
Mislih, pa se predomislih, slomih stih,
Nisam koji da zamahne se plaši,
Pa promaši kad za sveto se maši.

Vode te u očajnika raspoloženje,
Onda pojavio se kao iskupljenje,
Petparačke za nju su priče moje,
Za to što sledi se ove reči broje.

Nisam za tebe taj, hladna kao zmaj,
Kad došao Je, kao početak i kao kraj,
Što rekao si za sve je sitnica, pa veći,
Više ne govorim o tom što ću poreći.

A što sledi više nego sa ženom ili svetom,
Dok kretao gde mislim da je dom,
Nju preboleo bih za još jedan dan,
Samo je osećaj koji bio mi je stran.

Ali već tu u zagrljaju sa neutešnim,
Smešnim i potpuno pogrešnim,
Opet treba nešto u šta se veruje,
On prepoznaće sve što preteruje.

Ranjen, zovem Ga, šta sam rekao?
Tri dana za tim, to društvo stekao,
Kad pomislih, muške plamsa udove,
Izdaja nasuka me na peščane sprudove.

S' glavom pognutom, cvet trune,
Onda ni od kud na me vodu sune,
Navučeni na priču kad me prože,
Mislili da naš mali sud sad to može.

O kojim baš i ne misle, mislio,
Za koji vreme nemaju, tu visio,
Kada neumorni, umorili su me,
Stane to pre neg' bitno postane.

…

ON

Nekada pretvorao je vodu u vino,
Sad vino u vodu, magiju je skin'o,
Tu znaš sve je crno koliko i belo,
Ipak nešto od toga više je htelo.

Dele nas nijanse, niko nije bez šanse,
Gorke ne stvaraj bez potrebe seanse,
Odvaja, spaja, to što smo da ogoli,
Pomirenje jer čekanje k'o starost boli.

Neznanja mog znanje, pa u pranje,
Kad prolazno stanje posta priznanje,
Metamorfoza, bio je drugo zvanje,
Tada saznao sam za Te postojanje.

Izpred svega koji ovde već obole,
Zato što pogrešne stvari vole,
Treba znati stati, pomoć zvati,
Onda će mi sve što trebam dati.

Vinu me iznad svih tih misli,
U kojim se čas pekli, pa kisli,
Naši kad nam se najmanje čini,
Kad nevidljivi, mi smo u celini.

Bezbrojnim bojama preliveni,
U svetu samo maskom oličeni,
Celim ovim svetom zaneseni,
Kad pleni što može da se zameni.

Kad ljubav zaboli, saznah da Postoji,
Saznah tu da što se gubi se ne broji,
Onda sve tu uklopi, najezdu ukroti,
Zaboravih trezvenost na nas motri.

Na sunce navuče oblak, kad vidim dno,
Tečan, etar, vodonik, nešto neviđeno,
Kao zid čist, providan, k'o iz pukotine,
Za bola posledice, tu se sav raspline.

Međuprostor pun, nešto me gleda,
Vidim da ništa nije kao što izgleda,
I glas njen, pored meni reče, 'to On je',
Ideja ili indnividua, šta tu sada krije?

Kog malo ko će upoznati, tu svrati,
Ko je u drugoj stolici da to izprati?
U kolima, na semaforu, pored sedi duh,
A to ispred, kaže On, kao gust vazduh.

Gledam u Njega k'o u uperenu cev,
Nisam gnev, samo razočarenja spev,
Niti tu kad nestaje ogrev duše vatre,

Kad uleteh ispod nebeske tu šatre.

Ljubav za sve, tu viknuh, poput vođe!
Pa nadođe, iza nije, kroz mene prođe,
Već tu je pre neg' misliš da se kreće,
Kao da ga hiljadu cilindara pokreće.

Ispalim hitac, neosetno a glasno,
Neposredno a strasno, nije kasno,
U bezimenoj slobodi, ispred sebe,
Pa nevidljivo ispred bi sred mene.

Raketa je sav, od glave do pete,
Prođoše kroz mene tajne svete,
Veličanstven, čudesan, grandiozan,
Kad ja postao sam tako porozan.

Ko vulkan što zemlju u meni para,
Rastvara dok novo plato tu stvara,
Kada pomislih dal' oko me vara,
Tada ulete kao lek protiv utvara.

Reč lomi barijere, diže, zvuk zatrese,
K'o grom stablo rastrese, ne raznese,
Čeka dok sve oko mene sada pada,
Gde gubi se što strada, On je nada.

Poštuj, ili vidi u trenu sve sklizne,
Kad redosled taj kataklizmu lizne,

Pomislim na lice pa knjiga police,
U drvo s' kog med sliven pretvori' se.

Zajedništvo to nisu mogli da slome,
Pa munja povuče dole što si Grome,
Svoj svome, baš usred te nepogode,
Za one koji brode, za što bio si rode.

Kraljevsto, dejstvo, dolazi, nadolazi,
A ti porazi, oni su sve što prolazi,
Napuklo srce pa prihvatanje rastvara,
Razara i ponovo kao u deteta stvara.

Tada sevnu u to veliko mesto u meni,
Ostali kraj Najvećeg, nestaše u seni,
Sila nenametljiva a put davno trucka,
K'o voda kucka, ne vatra koja pucka.

Više je nego sve što si ikad pomislio,
Mega bomba, pada ko se predomislio,
Detonaciju da li tako tražio si jaku?
Jer u dubokom ostao si mraku.

Nije napetost, ali jeste intenzitet,
Mrak eksplodira, prožet je izuzet,
Blaga sila skroz kroz mene proteče,
Okvire menja dok neki film seče.

Sav kao materija biva neka živa,

Koja u to jedno pretvorena biva,
Njemu do povređivanja se dajem,
Znam, s' Njim i u bolu ostajem.

Preplavi svetlost mog sveta impuls,
Na tren osetio si samo Njegov puls,
I taj sam ko mogao je da sve pusti,
Da ono što si sada ne propusti.

U mekom srebrenilu tu bdi,
Znači samo to što smo mi,
Rastem iz vode, potpuno vezan njom,
Lom odnosi pupčanom vrebcom tom.

Osećam te, to je zora naše ljubavi,
Ovo je znači to što se večno slavi,
Šta treba ostavi i na mesto stavi,
Lomi srca da ih ponovo napravi.

Bujicu nedorečenosti na me prosuće,
Kad nije dobro, naleti zaprepašćujuće,
Poverenje bez mere, sad je deo mene,
Ljubav ne znam, On pravi uspomene.

Zato što si ko se nada, ko tako veruje,
Sila poče da deluje koja sve usmeruje,
Živ tu, u vremenu, dok vezu osniva,
Pa stvarnost biva kao to što se sniva.

Tu, s' mnom kad ljubavi bi da se dam,
Neću da se predam, a ostao si sam,
Kao brzi voz koji jurio je tu kroz noć,
Okrenem se, a u meni je čudna moć.

Nisam to hteo reći, ništa nije kao pre,
Imao si reč koja ubija, ta reč ubiće te,
Tvoja poslednja je, reč takvu ne gostim,
U jecaja nedrečenosti tu da premostim.

Međ' redove uđe sreće, tako smela,
Pesma što je mnogo htela, tebi se pela,
Što zaboravih da uradim, čekalo me,
Da kažem da samo ljubav dovoljna je.

Materijalizuje misao, magiju ljušti,
Teče a stoji, praštam, krštenje stušti,
Na koje troše blago na neproboje kljušti,
To ljubav sebi baš ne može da priušti.

II

Mene nije bilo impresionirati lako,
Onda u mili sekundi, blic, tako lako,
Kad sve krene naopako nadođe kao more,
Amplifikuje zvuk sred te kamene anfore.

U tišini, od interpretacije misli beže,
Razveže raspodelu koja te sad steže,

Bes premosti, i sklonosti za okolnosti,
Sudar bez zbornosti, predostrožnosti.

Na logici našoj posve nezasnovan,
Pa osnovan, ovde oseti se prozvan,
Nestvarno daće bez reči duša znaće,
Za odvojene, prostor ceo povezaće.

Šokantniji, od svega sada njihovog,
Tu bez kontrole, saznah šta je Bog,
K'o talas podićiće kad bih u ponoru,
Imao sam krila, za neku drugu zoru.

Kada naiđe kraj, vrata ta mi otvara,
Ljubav stvara da očara a ne razočara,
K'o saučesnik, zagrli me, Sebi primi,
Umesto tih kojih ne znaju reći izvini.

On je to obrisao da je bi opet disao,
Nije misao već suština, On je smisao,
Nešto drugo trebaš, ovde stradaš,
A što trebaš ne smeš lako da poklanjaš.

Put do raja poploča, kad tu zanet,
Sa kojom došao, idem, kao rasplet,
Pojavi se, tu što treba dobro smo znali,
Samo na tren zaboravili šta planirali.

Nema bežanja, pred tom presom,

Ne s' drugom obavezom nit besom,
Sve posta crno i belo, što ratuje, nestaje,
Kad nebo je palo, ostaje to što još traje.

Da bilo kakav bol spreči, licem u lice,
Znam šta moć je, sve ostalo su sitnice,
Da izleči, poput brega, ja greške stega,
On slobodan, u svemu i mimo svega.

Sat staje, zaboden, sebe se postidim,
Pa bez bola, pred sobom Ga vidim.
Dimenzija nagla, u trenu iz ravni iskoči,
Tu gledao sam kroz Njegove oči.

Pa ponovo bi dan, neviđen, hodam,
Probam da sročim ko tu beše mi odan,
Što biti trebalo je, smak što diže mrak,
Mek i čvrst težak a ipak tako je lak.

Meni prida, čvrstinu tog Svog duha,
Kad samo jedna postojala je odluka,
Bi mi u nedrima, kada disao nisam,
Preživim pa se divim, tako je prisan.

Siv, nepogrešiv, spaja i razdvaja,
Probao da uhvatim ga pa posta ja,
Kad smisao okrene se protiv mene,
Tada lako uzdigao se, k'o iz sene.

Spušta saćutnost, tišine duboke zvuk,
Ljubavi nije kraj a sušti biva muk,
Stvara prostor, bez grešnih uverenja,
Treba mi, vremena pravi pomirenja.

Stranica prazna, tu druge je verzije,
Sevnu, prosu se iz dve dimenzije,
Stranicom supersoničan se kreće,
Koja teče, ovo me razočarati neće.

Dubina skupljena u tavanici nepca,
K'o kupola katedrale, bez premca,
Sivo kada dosta je, bere iz nevere,
S' tobom mere da iz tog me pomere.

Energija razbija sastav, pravi stav,
Kao taj provodnik, potpuno prav,
Samo kičmu osećam, ostalo On bi,
Postali smo mi, kao jedan ja i Ti.

U trenu sve prožima, svog me ima,
Razbežaće se sve što je nalik dima,
Moć, uranja plan, neprikosnoven,
Ostavljen tu postao je blagosloven.

Postajem, svega osobine osnovne,
Voda, vazduh, k'o u sne kad zove,
Biva što rastvoriti može lik sunca,
Kao krv, mog spasenja bela zrnca.

Izvučen u sigurno upi se u tkivo,
Kad neba bi sivo izli mirnotočivo,
Na mestu tom postao si mir,
Jer samo taj poseban je dodir.

Dok tako naglo kao neka presa,
Izvuče sumnje krv iz mog mesa,
Kada uselio se u to prazno telo,
Neko zajedničko postali to delo.

Sa pogledom postaješ nepomičan,
Čini se stravičan a tebi biva sličan,
Usred smrti video, većeg sam deo,
Preživeo, doživeo kada pade veo.

Da podseti, čemu duše su zaklete,
U tle zabodene tu bile su mi pete,
Tu kad neki zmajevi setom prete,
Razorio je što sad mi mrežu plete.

Zaglavljen u liku krivca koji gubi meru,
Dadoh Bogu plan da završi tu aferu,
Nije za to postojala neka baš potreba,
Tuđa zabava koja nije bili ista vera.

Dovoljno gurao kad do Njega stigneš,
Dalje i ne sneš ili baš više i ne umeš,
Kad rasporio je sve konopce koji vežu,

Pletu neku mrežu koja nosi verziju težu.

Ostavi tišinu, bez ruke me dotak'o,
Zna da nije mi tu lako, zato polako.
Izvršenje pokvariće snove neke,
Ali dalje idemo mi, bez te prepreke.

Kad čini se kraj, ima tu još, ne srljaj,
Svet otuđen, u taj dole se ne kotrljaj,
Usporiš, idem u izčekivanje, bdenje,
Jer objašnjenje samo gura u iskušenje.

Pobedio i kad gubio, dok te umije,
Sve se u meni smije, kad se privije,
Dok posve previše u trenu odkrije,
Ljubav trijumfuje, drugo bilo nije.

Nevidljiv izbor, vidljiv se ispostavi,
Iz sveg' u šta uvalio me, te odglavi,
Ostalo nestaje, raskida, s' tebe skida,
Umiruje, oči širom otvori iz privida.

Jedva vidljiv, gde staklo nestalo je,
Onda svet ponovo sav prelep je,
Ne zato što bol je mali, zapali stenu,
Već što okrenuh se Njemu, uprkos svemu.

III

Sve pada, pomeraju se granice,
Nemoguće otvaraju se stranice,
Bolja neg' sve što izgovaralo se,
Savršenstvo tako jednostavno je.

K'o lopov uzimam sad pomalo,
Od gluposti tih ništa nije ostalo,
Dodirom topili, u reku pretvorili,
Pa se napili, obavijeni u toj svili.

Slobodo, znam bilo gde s' Tobom bi,
Dok gubeći te, samo dajem te sebi,
Rezumi me, ne može da se zameni,
Zapleni i taj lom u meni pospremi.

Taj temelj nad kojim živim je stena,
Imam sad učitelja drevnog plemena,
Što Kastaneda nazva saveznikom,
U slici nezaboravnoj, s saputnikom.

Različita a ista, šta uradi me radi,
Nadoveže se, to očekivanju gradi,
Bezkrajnog, opet znam tajni plan,
Sputan, pa u najbolji padnem dan.

Postoji i kad što si uopšte se ne broji,
Stoji bez ičega što meže da se odvoji,
Kad bez samopuzdanja, On je hrabrost,
S' svoda susti se, puni svu ispraznost.

Ostavljeno srce, od krivice okreće,
Gubio da bi vratio momente sreće,
Iskustvo, izbor, pravi me u svog,
Tada u meni, k'o da stajao je Bog.

Koji te danas gaze sutra se boje,
Ma tu su a k'o upošte ne postoje,
Saznam koliko sretan kad Tu jesi,
Shvatim kako dobro je tu gde si.

Slučajno, u meni sve karte slože,
Svog' me prože, bez Tebe se ne može,
Gde završavam se, usred progona,
Poput nekog tajnom biva pogona.

Kad izmučena, duša čoveka biva,
Izlije što odvek je al' se vešto skriva,
U oku sef a šifre tajne se razlete,
Jer se tuga u sreću kad kad uplete.

Prože dok ruke samo tebi još sežu,
Čvor koji ne mogu ove da razvežu,
Prožima što puca, tu raštimovan,
Nepromenjen a pretvoren bivam.

Bez daha ostavlja to grešno htenje,
Vrenje za skamenjeno ushićenje,
Privilegija odkriće naklonost ludu,

Odkinut od sveg, k'o dete u čudu.

Nem s' obožavanjem je taj pomen,
Kad trebaš, znaš kome si privržen,
Otisnem se u posve nenadmašno,
U meni sve živo, divno je i strašno.

Nosi oprez, neosvojeno, samo dođe,
U odbranu mene staje, drugo prođe,
Svoj, poništava brojeve singularnost,
Tu, u nuli, u iksu, stvara jednakost.

Nebo, fantastično, na tren sve spoji,
U što moglo je da samo još postoji,
Večnost dune kad suše sve zaguše,
I neke izgubljene duše gde se ruše.

Sve uspe da provuče mi kroz zenicu,
Univerzum sad stade u ovu rečenicu,
Tu postajem pritisak neke gravitacije,
Opet pun orijentacije, pun senzacije.

Mesec isplovi ogroman, svemir sav,
Spajam svetove u dan, u stav, narav.
Pomera sve, genijalno, tako slučajno,
Pun te vere kad očajno čini se trajno.

Prst spusti, prenesi šta u šolji piše,
Zaprepašćuje, ne postoji ništa više,

Da želju udovolji, u dobroj je volji,
Kada se spoji, ne postoji od te bolji.

Tu znam, povređeni biće sređeni,
Bez ožiljka, uvredom neozledjeni,
Diže mrtve, hrani gladne, pitaj me,
Povratka nema, bitku prepoznaje.

Nacrtao sam kako beše, ti tumači,
Nesagledivo je a samo jedno znači,
Za sve mari ali živi za prave stvari,
Na kraju sve ostalo dobre ne kvari.

Ne radim za strane obe, tu su zone,
Šta znači, značilo nije, pusti što te pone,
Na tren pretvoren za to opomena,
Nešto klija da uvene, sred promena.

Ukraden pa vraćen, što si to ostani,
Nestaje iz mene to što služi obmani,
Iz sveg' što je sitno vraća u prvobitno,
Da kaže ti da hitno posve je nebitno.

Nema povratka, što treba ti, reci,
Kada put je beznadežan, preseci,
Tražili laži i On koji sve tu snima,
Tad saznao da me nešto drugo ima.

Film seče, reditelja drugog progon,

Kad nema drugog nigde, naiđe On,
Konac odgrize na koji cvet nižem,
Bolje zna, da ništa ne postižem.

Vilice stegnute u lednom napeti,
Onda zaprepašćenje mi se vrati,
Opet isti, u život snažno stajem,
Ostajem, trajem, lako se ne dajem.

Za uspomene prave, dugove miri,
Besmisao nemirni u meni Ti satiri,
Ili mrtav si ili tražeš što trebalo je,
Sad oživi ih, ništa nije isto kao pre.

U dobroj je volji koju sam izlagao,
Kad spusti se znam da je pomagao,
Više bežao nisam, istinu, tišinu znam,
Ljubav pravu sad znam da poznam.

Svet obećan, oblak lak il sveta smak?
Potresan a divan, težine spušta znak,
Sve na mesto se stavlja, do beskraja,
Kao da univerzum u meni se spaja.

Svako svom, sve biva taj intenzitet,
Postavlja u tišini čudesan autoritet,
Možda zato što sve posta nadmetanje,
Dominantno, drugo agregatno stanje.

Izazov, suočen s' strahom i mira borac,
Igram igru očima, superioran je tvorac,
Oči gurne u potiljak, tu se ne protivim,
Tu ne mislim, samo mogu da se divim.

Pogled utisne u oči, poput farova,
Sve jasnije, pun Božih darova,
On je taj koji se u meni smeje,
Dok u meni zrna spase seje.

Odlučniji od tog što može da se spreči,
Tu pravdu znam, bez izgovorene reči,
U ljubav pozvan, ima me, to da ti dam,
Pozvam u što oslobađa, slobodan sam.

Sve stane u jedan dan, a dan beskrajan,
Iz podčinjenog, moćan, ishod je krajan,
U tišini sa mnom hoda, kakva zgoda
Protegnut, iz tog svoda do preporoda.

Duh nadire, otvori celo polje šire,
Zaostaje deo mene je koji tu umire.
Preširok za uzrok, ne postoji strah,
Kao vazduh neprevodivo je lak.

Trenutno briše sve što te tu neće,
Jer pokreće nešto od mene veće,
Što daje ne mogu oni da uzvrate,
Niti pokonjene čudu shvate sate.

IV

Ispravlja krive Drine, pa tiho mine,
Ostavlja zavet vrline, sveže vedrine,
Tada izašao sam iz zapleta sveta,
Puče konfeta za radost tog deteta.

Kada dijamant stavio si ti u zalog,
Gde traži se budala a ne što je Bog,
Pravo kad baš najmanje očekuješ,
Veruješ ali ne znaš da preteruješ.

Reči nas ponele, omele, nisu smele,
Htele su nešto što baš i nisu htele,
Jedno drugom sve lako se pripiše,
Ali svet ipak drugi to kontroliše.

Kad što glava sazda posta kazna,
Za sva izdanja prolazna i prazna,
Jedni tu ostavljaju, drugi osvajaju,
Sve prođe, ne znam dal znaju?

Uplašeni, kad nije sve po našem,
Pa na tren znam da dalje ne smem,
I taj lagan sudar koji branio je čast,
U tom trenu druga birala se vlast.

Postoje stvari koje mogu svakako,

Onda neke koje mogu samo tako.
Pažnjiviji je siguran, prekorači bezdan,
I taj bol prolazan koji beše mi stran.

Zadovolji Svevišnji, vreme dolazi,
Nađi to bez čega nisi pa na to pazi,
Duša zemlje nije ali prave poznaje,
Više što kada se odustaje baš daje.

Zadži poklon koji neće da shvate,
Taj koji oni nisu mogu da uzvrate,
Život koji na iskap znao sam piti,
Neću proliti zarad tih koji tek će biti.

Rešen sve da zovim imenom pravim,
Da se ne uplaše kada takve ostavim,
Treba kad bežiš usred okolnosti,
Meni samo to moje, bez skromnosti.

U trenu što sledi još važim sa tim,
Na što pravim mogu život da stavim,
Dok još tragam samo mogu trajati,
Ne očajavali već spajali i razdvajali.

Stvoreni da nađemo to što tražimo,
Da budemo srećni, zato još važimo,
Šta dok plene još može da se pomene?
Pobedili su tu gde preporodili su me.

Stalno nešto na putu je, punom studa,
Vikni, sve osim njih može bilo kuda,
Nekako je što trebalo je kad tu visili,
Nekako je sve što odavno smo mislili.

Idem gde ideš, Ti vidiš to što vidim ja,
Vrh drugi, što hoću samo On još zna,
U meni prozirno to čudo oko skriva,
Siti mogućnosti jer jedna prava biva.

Želiš više, ostalo izmiče, sve poriče,
Mene se ne tiče, sve te priče mi liče,
Ushićenja pa razočarenja, progoni,
Danas jedni sutra drugi već su oni.

Puštam, jedna vrednija je od života,
U trenu vidim je van svakog omota,
A situacije reflekcija, ne treba je Bog,
Ma nek' umre srce bez zakona svetog.

Pa čega da se plašim, zvao me svog,
I ne treba više ništa osim tog,
A zov ide dalje, preživi smak sveta,
Ideja sveta nosi me poput zaveta.

Drugde zastao, tu s Njim se sastao,
Dobro znao za drugu sam rastao,
Iluzija čini se, tražim gde nema je,
Pa me izčupa jer gde sam, nije me.

Ne postoji brzo, od svega je brži,
Nestrpljenje zaokruži pa produži,
Dokaz k'o pokaz, prolaz, što trebala je,
Ipak besmisleno je da ovo bilo je sve.

Tad ću poći, kad u trenu me odkoči,
Kada večnost širom otvori mi oči.
Na kraju sve u jedno neće da stane,
Odcepi strane, baci kroz prozor dane.

V

Nosim im sve što je, tugu da ponište,
Za što ne uzdiše, samo duboko udiše,
Kada odoh gore u blažene te dvore,
Njegovo lično, da umorne oči otvore.

I svetionik se u moru vremena zabeli,
I znaš da oduvek samo to smo hteli,
i nije bilo drugog spasioca, do Oca,
Kad u prosca napuni se Njim boca.

Skupi se, pa u pucanj uguram stih,
Postojao si tu s' Tim, za njih to bih,
On sada mari za to u mojoj glavi,
Sada sarađivali smo u toj poplavi.

Znam prolaznosti bol, nesta narav,

U komad neba ugradim stav sav,
Tu kao dokaz jer marim, pa me vine,
Usred nepromenljivih, taj krik tišine.

Pa impresioniraj, na minus crtu dodaj,
Niko je k'o ti, tajna koja si ti prepoznaj,
Dok si sebi stran ne možeš biti sretan,
Poletan i tako nespretan posta izuzetan.

Tek videćeš to što treba, u portretu,
U pokretu, dete u nama ne zna setu,
Treba ono za praštanje, za maštanje,
Zadivljenošću ubi gordost izaštanje.

Znam da ne znam da sudim strancu,
Nada plutala je na blagom povetarcu,
Lomiš malo sada to dete za čoveka,
Kada postao je na putu prepreka.

Najbolji već znaju, drugo je odkriće,
Ja ne trebam šta je, nego šta tek biće,
Znaćeš primerenije, u slici to vernije,
Bez suzdržavanja, obruši najiskrenije.

Kada nestali su se odazvali, poznali,
Jer što već smo znali beše to što fali,
Ne radim što moram, već što hoću,
I vodopade proć' ću, putujući noću.

U pakla koji poznato sve diskutuje,
Bog tišinom se pomiluje i povinuje,
Nesmotreno napuštanje još traje,
S' nama postaje sve to što ostaje.

U pauzi, lebdim na nebeskoj stazi,
Oglas nije najhitniji da sve pogazi,
Da sve što sledi me ne uvredi,
Ostavlja taj zalog što uvek vredi.

Ko nije slušao Te dobro, znaće plač,
Pa sada u pero pretopio bih taj mač,
Od suze olovne, izli oklop o ramena,
K'o obećanje sjajno, usred plamena.

Šta god da se desi, bićeš taj koji jesi,
Sa me topiše se gresi i prošli udesi,
Iz vatre što peče, u mene poteče,
U konfuziji mir da pad sad spreče.

Vrelinom vlada, odjek dana se čuje,
Gvožđe neko u nama vruće se kuje,
Da se ne predaš, jer razlog nemaš,
Taj oklop mi spremaš jer me ne daš.

Kad progres biva zločin, odluka je,
K'o voda gasi, vadi što u vatri je,
Gospodar od čije ruke se ne strada,
Ne ljubav što ubija, već svim vlada.

Udišem slobodu, k'o jahač talasa jezdim,
Interpretacija obruč samo čini me težim,
Stroj pokreće, zidovi pred nam padaće,
Rastem, u mestu, stradaće il' silu znaće.

Priprema mira ratnika, sudnji je sat,
Jer ono što tek sledi znaću je razvrat,
Zakon si, kad želja je potreba, pokorni,
Drugde samo u bezakonju tom orni.

Ta sila privlačnosti celog' me prože,
Uliva temelj, što mi sada ko može?
Sila bez mane a ja bez ikakve odbrane,
Gorim, voda kane, kad hladan plane.

Neobjašnjivom preciznošću bruši,
Koja samo što treba u meni ruši,
U refleksija koja blista, tako čista,
Dijamant čuvam za te jer nisi ista.

Al' On ne drema, šok taj sprema,
Najbolje, kad više nikoga tu nema,
Mom osmehu posta glavna tema,
Duša mi o tebi sanjari dok drema.

Odjednom u život vratila me,
Jer zbog tebe postoji opet sve.
Reci kad, ne znam a čini se znam,

Kraj nagovesti, čokoladu za vodu dam.

Na mestu moje vatre koja tinja,
Pojavila se Njegova buktinja,
Uz Tebe mogu što trebalo je,
Na tako glatko izravnalo se sve.

Svaki dan k'o poslednji vidim,
Dok nebu sunčanim se divim,
I tim, nepogrešivo sivim do Tebe,
Tu gde ponovo poznajem sebe.

Bliskost ta u nama, k'o spoznanja,
U tom lutanju ipak bez rastojanja,
U mom proboju naiđeš, u spoju,
Nadiru mislu u roju, Ti u spokoju.

Gde vodiš, bez nas sve postoji, znam,
Dok jedno gubim, drugo dobijam,
Umeša se ko ne zna Te, ljubav udeli,
U centru sveg' sedi kada se zaneli.

VI

Kad prežalim, vrati se ko vlada,
A prežaliću jer On svuda je sada,
Svet podupirač za tu je poruku,
A On zna da odnese toga muku.

Produžim, neću više da dužim,
Samo kojim dugujem, služim,
Više od tog' mogao bih ti reći,
Al' užurbano srce bi ka sreći.

Šta poželim dal' umem da dam?
Neubeđen da sad putujem sam,
Prekriven oblakom poput sna,
Nosi gde, ne mora niko da zna.

Opkoljen samim samo svodom,
Neprilagođen, plutam ozonom,
U sebi nosio svog' još tu Boga,
On poput mehura providnoga.

Sličnost nema vabi slast u nama,
Topao vazduh diže, pun plama,
Protiv reči svih koje tu sledim,
Kad ne umem da se opredelim.

Oprašta tišinom, poput diva,
Preko zida niz prozor se sliva,
Ti si sve što me sada navodi,
Sudbina na Tebe se svodi.

Iznenada pun nestrpljenja,
Ili oduvek pun protivljenja?
Prevelika stvarnost te zgrani,
Kada modri postali su dani.

Znam da ne znam, te razmere,
Kad s' mene značenje spere,
Misleći glasno da sve je jasno,
Ponekad ovde jasno je užasno.

S' specijalnim Tvojim povodom,
Iza obrisano moćnom vodom,
Što proguta svu moju tada bit,
Sa tajnom tom, tu ostao si sit.

Daleko, najdalje tad me odvede,
Jedna želje pa u tebe sve se svede,
Lak a kao čekić više nije mi stran,
Tu gde ostah u daljinu zagledan.

Ispod sebe nalazim ambleme,
I sve da podseća me na tebe,
Koji izdiže se sa kraja sveta,
Tu reči postaše poput zaveta.

Kad večnost krila me po strani,
Kada smrznu' me taj sneg rani,
Topli talas odnese me, iz mraka,
U nepovratu mog beše koraka.

Jer ne mogu da u plićaku ronim,
Niti da se s' sobom nagodim,
Jer ne umem da u mestu stojim,

Pa s' Tobom slučajno se spojim.

Teži, ugibam se u nevidljiv plato,
U mreži privlaču se, sve biva odato,
Ili plato ugiba se u me, u ravni je,
Vraća sve kad u me se kompresuje.

Tu, između svega, izvan stega,
Poput nevidljivog beše brega,
Neko tako tačan, da je konačan,
Ja izpražnjen, pred Njim mračan.

Kada nema dalje, kada tu žigosan,
U trenu realizacije opran, tu odan,
Zna ko treba ili đavo još izvoljeva,
Na šta pečeš prst, krišom podgreva.

Trpljenje teško, preteranost ne zna,
Tren pun, od njega knjiga biva sva,
Potrošen ne na odbitke već dobitke,
Kvalitet, ne kvantitet, retke užitke.

Ako dopustiš da sve Njegovo je,
Da što u tišini rekao je, jedino je,
S' međuprostorom zaustavi svet,
Kad između dva predugo razapet.

Ništa da uradiš il kažeš ne moraš,
Oslobađenje, nadsvest, prepoznaš,

Sva nužnost je, u kojoj tu, postoji,
Samo se broji što sa Njim se spoji.

Već što treba uradiće sa ili bez te,
Udiši, dok k'o taj plašt obavija se,
Naučna fantastka, pa se smeškaš,
Izraz razum preteče, glavu češkaš.

Traba ljubav, kad ta čežnja zebe,
Nisam ti kruti koji zavise od sebe,
Bio je za srce sazna, kad ga sazda,
A stvarnost prolazna nagrada i kazna.

Pusti, pa imaš sve što trebalo je,
U nadsvesti spasioc, prećutan je,
Volja, rame mrzne, trzne, prože,
Ipak sam samo dokle se to može.

Ne suprodstavljaj se, nek je što je,
Još tu ima me, jači neg' ikada pre,
Seti se, znao si pre neg' dogodi se,
Druga namera, sveobuhvatna je.

U trenu bespomoćni, pa svemoćni,
Vreme u kom zrim u nektar sočni,
Rasli sve dok da i ne u ja skupi se,
Tu nosio sam Te i Ti nosio si me.

U raznim zonama, sevnu varnice,

Iste stranice, pomeraju se granice,
On se prihvata ali ne i baš shvata,
Saznanja neka, omča su oko vrata.

VII

Tu premnogo je, to Njegovo je,
Naiđe savršenstvo pa gotovo je,
Sve što puštam, menjam za bolje,
Sve dajem, pa poput Tvoje volje.

Nema predaje tog što još uvek voliš,
Ni puštanja što ne znaš da preboliš,
Ti što daješ, niko drugi ne može,
Jer možda ovde grešno beše sve.

Da ta sena vetrom ne bi omela,
Lako me prenese do kraju tunela,
Iza zida Njegovog koji raznosi sve,
Zgranut stajem, gde poznasmo se.

Umiri pun nežnosti, darežljivosti,
Znaš to je to, stihiju lako premosti,
Za taj proboj u nespokoj, provereni,
Samo jedinoj verziji ostajemo verni.

Nisam ostavljen tu svom uređenju,
Već samo tom uzvišenom poverenju,
Svesni il' treba drugi da ti sudi?

Zna sve to može da nas izludi.

Kad zarad pogrešnim ne važimo,
Baš tu jesmo to što tražimo,
Vatra i voda, pukne sa tog svoda,
Kad sve Ti se poda, kakva zgoda!

Brani od bakterija, tu kao gluv,
Svi su u toj vodi, a ja jedini suv,
Zarad muke te nauke, opet rat,
Pa stade sat u pogrešan projekat,

Tu kad od sreće veće su mi rane,
Obrisa sve što ne zna da ostane,
Kažnjavaš sebe pa iz ničeg plane,
Da ne vučem se ovde, kad svane.

Pa vrati boju u što je kao stena,
U procepu vremena promena,
U bezkrajnom okejanu još živi,
Uzdigne se kao talas da zadivi.

Doživljavam stvaraoca sad tihog,
Velikog, nepomičnog a tako hitrog,
Nepobitnog, poslednjeg i prvobotnog,
Bog, razdvojenog od nebitnog.

Poznajem te i ti dobro me znaš,
Najvažnije umeš da mi daš,

Večnost moja ponovo nađena,
Il’ sudbinom tom ludom vraćena.

Ti si zbog čeka se dam pa znam,
Što vidim i s' čeg' to gledam,
Van tuge i smeha snaga meka,
Naša i mi tvoji, od pamtiveka.

Što postoji još uvek je tu za sve,
Nešto dobro sveg' ovog pre,
Uvek je svestan, to što me čuva,
Kad vetar sve iznenada razduva.

Tako tačan, jer je prozračan,
Bez trenja, frikcije, ubitačan,
Nisi baš srećan s' tim što znaš?
Onda nešto umesto tog’ imaš.

S' tom željom što u jutru gori,
Opet razlog zbog kog se bori,
Provodnik, srebrn, tu me ima,
Magneti okolo svih, i u svima.

Sad hoću da volim, da slušam,
Ovde ne smem to da pokušam,
To mi me može reći niko kao ti,
Mojoj tišini neophodan si.

Nervozan kao čovek koji tone,

Kada Tebe kao uverenje done,
Beznadežno obmota se vešto,
Ali mi smo ipak drugo nešto.

Začuđen k'o dete, taj poklon želi tako,
Odbrana pada jer oduševi me lako,
Kad moje srce posta dim prolaznosti,
On je blag vetar što prolazi kroz kosti.

Kao reka, tihe vode je frekvencija,
Bez prepreka neka čudna je selekcija,
Kao maestro je koji zna gde ko ide,
Bez reči reče sve što trebalo mi je.

Slučajno nije, perfektno izvedeno,
Nepokolebljivo u meni je smerno,
Vreme u kom ne mislim, već znam,
Ostavljam prolaz, kroz koji pucam.

Bezimena radost sada me greje,
Kroz vene sa mnom se smeje,
Treba da je nađem, pa me okrene,
Ti kao da si uvek okolo mene.

Na terazijama postojanja, vaga,
Šta je tu prevaga, naša snaga ?
Da spasiš sebe sada je vreme,
Skineš breme grešne uspomene.

Reci kako jeste, nosi sabranost,
Prelazi rampe koje su opasnost,
Neutešno, nerešivo, tu je smešno,
Vešto izmičem bez tog što je grešno.

Pouzdan u što diže a ne koći,
Izvlači me iz sopstvenih omči,
Ispod poklopca sve me je deo,
Sve znao o tom što sam hteo.

Dok čekao sam, tako kao On na nas,
Onda samo sustio se kao spas i gas,
Ovde ne grešim, tad se smešim,
Zagonetke bih sve da rešim.

Užurban, neoprezan, pa u vode,
U svojstvo neke druge razonode,
Misterija, nosi raznosi, kad se prosi,
Da bio sam tada koji svetu prokosi.

Nemoguće u momentu bilo je,
Nema toga, što tako opilo me,
Zato što tražilo se, jer trebalo je,
Pogibeno, onda to je više od što beše sve.

Rekoh već početak i kraj, tu dete si, priznaš,
To sijaš, tu lebdiš, tu već sve što slidi znaš,
Nedodirvljiv je, više se ne bojiš,
On napraviće da ponovo stojiš.

…

BOG U NAMA

Zamrače nebo, soliteri moći lažne,
A priznanje pravo, stvara snažne,
Zidove naše iluzije, glasom ruši,
Na granicu shvatanja se stušti.

Neshvatljivo je, bezsmisao znam,
A do tog smislu ne dolazim sam,
Tražim oprost svoj, mislim na nas,
Ma kako različiti, jedan beše spas.

Ćutanje, ne znam te, ne znam se,
Postajem sve pa teško najlakše je,
Da spozna ko si, On ja biti mora,
I ja On, pa svečanosti ta bi odora.

U meni mesto treba, drugo ne treba,
Jer samo hteo si ono što beše s' neba,
Ne nedostaje ko jednom to doživi,
Tu je u tebi, nedaću prolaznu zadivi.

Čini se izabraće koji vrede od nas,
Kad sve se odlepljuje, jedan saglas,
Ne moram ništa, delim s' svetom te,
Ne prolazi osećaj i kada rekoh sve.

Pritisak nije koji tu je da deformiše,
Jedno vreme izdiše, drugo se udiše,
Ništa sebi u životu uskratio nisam,
Samo htenje je novo, kojem prisan.

Prozirnost koja bukti, na te obruši,
K'o lav zaleti se kad kruto nanjuši,
S' vetrom u grivi, grešno da zadivi,
Stari kralj mrtav je, krivi su porivi.

Pa hajde u zone smrtne gde si plen,
Pa hajde, svi moralnosti su bedem,
Kažem li da moje carstvo nije ovo,
Zvučalo bi kao pre, kao ponovo.

Do granica se prostirem i postojim,
Ali samo u Tvoje zagledan stojim,
Sve ponavlja se pa dođe na mesto,
Nest'o pa postavi me na to presto.

Ruši težinu, skida strah, smolu duše,
I grehe koji naknadno će da me guše,
Pažljivo, nije imperija što nas kuša,
Zna taj ko pokuša da nas dobro sluša.

Raširenih očiju, čist, granice postoje,
Iza teritorije koje čine se naše, ko je?
Okove moje sekao da bih opet tekao,
Blizu, daleko, sa tim što nisam rekao.

Prkosi tišinom zid koji tad se stvori,
Ne da obori i ostavi već vidik otvori,
Bezbojnu stvarnost kroji, šav se spoji,
Da li našli meru gde Tvoji ali i svoji?

Nema reči koje će reći šta ćeš zatećи,
Pričaću ti o sreći, On neće to poreći,
Poštovanje dobio, poštovanjem vrati,
I ako jedani druge ne mogu da shvati.

Vazduh puni, k'o slika Van Goga,
Što nije materija, čini se k'o od Boga,
Kreće se, sila teče, van talasa svesti,
Informacija nevidljiva, gde će odvesti?

Čujem, vidim, oni tu za mene lično,
Stravično jer ničem slično, mistično,
Veliki naboj stvore, elektrona orbita,
Mjenjaju nivo, kvanti, van tog korita.

U percepciju uneće nešto verno,
Tako samo u odano, u neizmerno,
Ima neko svojstvo to zadovoljstvo,
Za to čojstvo dato kao poklonstvo.

II

Dali sam našao Te ili našao me,

Sve to sada posve nevažno je,
Jer činilo se da ništa ne tražim,
Za arogancijom samo žalim.

Zanemariće sve koji tu dolaze,
Što kraj nas ravnodušno prolaze,
Vratića iz stvari koje već prestaju,
Samo da mi što ne znam tu daju.

Kada mali svet me uza zid sabio,
On je ta zaključana vrata razbio,
Kad njihovu još oponašam figuru,
Njegovu trebao da znam brušuru.

On, ne Ti, bolom će me probosti,
Kao stari spomen što lomi kosti,
Života utisak kratak, gubi draž,
Ostavljao Te je za što beše laž.

Opaženo, posve je sporedno,
Ne znam kako posta vredno,
Izaći ću iz zarđale te već čaše,
Kad sve verzije nas promaše.

Ne primam odlike, više panike,
Karike odlike, stežu njihove prilike.
Rasteš ili nestaješ kad nije smisao?
Kad trag se brisao, On me uzdizao.

Biće, esencija, malo kiselo pa slatko,
U dobro i loše uživljen, traje kratko,
I On mučio se ovde isto kao i ja,
Da nam je dobro ali za više zna.

Sad komično, tren pre ništa slično,
Tren pre tako jadno, sada odlično,
Te tradicije pogrešne doslednost,
Drugim dosadna je odmerenost.

Ne gledam dole ni gore ni na koga,
Ponesen pa spušten usred Svoga,
Sve što bilo je samo kako biti mora,
Brži od svetlosti, kada bez otpora.

Na otpor se trošiš, sve ovo, za nas,
Prezir taj nema bes, drugi čeka čas,
Sve bitno je pre ili kasnije, pogodiš,
Sa svim' se srodiš ali Ti tako godiš.

Što nosim teško, iz tog ću se probiti,
Teši bez reči, koji namere će odkriti,
Znanje rasterećuje, priroda dodiruje,
Naklonost Njegovog čela, me miluje.

Do tamo ću proći, kada On kroči,
Pa ko znaće slasti toj da doskoči,
Kratak, siguran, sve bez reči sroči,
Letio kad sve u meni povika koči.

Satove topi, pušta vremena zagrljaj,
Iz kruga vatre me nosi, samo osećaj,
Sve samo se desi se ili taj izazov je,
Šta između upošte je, kad Ti si sve?

Eksplozije ulegnuće, put taj puče,
Spojiće nas kada se linija povuče,
Spojnice klize, nije što ne postoji,
Sveto prožima, svoje vojnike broji.

Nosiš s' Sobom neko oslobođenje,
Kad opredeljenje posta znamenje,
Moje krajnje s' svima pomirenje,
U Tebi svo moje bilo je htenje.

Ne znam nadu ni Tvoje strpljenje,
Onda sručio je na mene vaskrsenje,
Uzemao ka sebi to što nije moje,
Onda On, i kao da znam ko je.

Kao lud, bez Tebe živim uzalud,
Ali taj stari nema više kud,
Za tebe pokušaće da nađe lek,
A drugi tu izgubiće se zauvek.

Jer tražio poljubac koji će moći,
U ostatcima daha do Tebe doći,
Kad podiže me do tog ponora,

I spustio me pokraj tog prozora.

III

Kroz mene prozor siv, kao negativ,
Koji činio se kriv ali baš i nije kriv,
U seanse ulazim da izađem na kraj,
Pa moj trzaj i taj bez dna bezkraj.

Spektar svesti, mimo očiglednog,
Pozdraviće sva bića poput jednog,
I ja koji bi da razume, ova stanja,
U otisku savršeno krajnjeg izdanja.

Vidim Spasitelja, iz tog malog pakla,
A nepogrešivost se nije s' mesta makla,
Za neprilagođenost, nisam se snašao,
Pa njihovog bezsmisla pakao našao.

Tu za jednu stvar, njihov znam kraj,
Moj ideal krivim, pa sjaj savijem u očaj,
Da podseti me, samo nebo je granica,
Pa naiđe odjednom, poslednja stanica.

U hramu sazadanog od te miline,
Iz neke suzi u kojoj beše kap istine,
Tu se ne trguje što za prodaju nije,
Tu već znalo se odavno šta je čije.

Tu gde večnost vraća izgubljeno,
Tu ponovo znam gde sam kren'o,
Nikad mi u životu bolje bilo nije,
Ovim bih da uz sve se tako privije.

Šta je ovo bilo samo vreme će znati,
U tom međuvremenu će spasavati,
Kad vidim da neko tu sad gleda,
Koji izvlači iz tužnog redosleda.

Samo Ti, na tom putu daješ snagu,
Nosiš prevagu, želju pravu, nagu,
On sve što treba radi mi najbolje,
Sve je bolje kad pun Tvoje volje.

Neće reći da druga sreća je plitka,
Dok od gubitnika pravi pobednika,
Iznenadi u meni nekog zatvorenika,
Bliže od zagrljaja za tog izgnanika.

I to kočenje kad treba da se skreće,
Zaletele a inercija vuku u nesreće,
Prav kada ploču realnost ti okreće,
A ovo je pesma što se retko sreće.

Svet jeste veći od naših tela stega,
Al' se manifestuje samo kroz Njega,
Objašnjenje za postojanje mi opiše,
Od što se briše na kraju budi više.

Ražočarao nije, razdvaja i spaja,
Od zemaljskog obrazovanja, neznanja,
Sigurnim uspokoji, ne obara frazama,
Dok hodali smo slonovskim stazama.

Okrenuti se neću, gubiš što ne vredi,
Imam nasleđe drugo u tom što sledi,
Vasione ne nameračene da nas trebe,
Al' potencijal imamo da uništimo sebe.

Odakle gledaš čini se bez poretka,
Iz mozaika razbijenog, zagonetka,
Deliće odvaja bez povezanosti,
Jer svet kad kad pun je nemarnosti.

IV

Hvala, Hvala, hvala, tu sa svim,
Za sreću od sveta više ne zavisim,
Sve vreme tražim pa kiselo sazre,
Ispod je što ne može da se nazre.

Kad izađem iz srca njihovog, Bog uze me,
U nevolji a smejem se, sad u redu je,
Da ne bi dangubio, čupao pa isto sadio,
Da ne bi žalio i pogrešne od pepela gradio.

Raj nije daleko, ima ovde potpunosti,

On ostavlja bez sve kontradiktornosti,
Neminovan, iz te kule zove me napolje,
Anoniman, da spoznaš ne znaš je bolje.

Pomože kom' može, što me prože,
Zna dobro što se može i ne može,
Drug koji značaj vraća, diže iz stihije,
Kad pred prozorom, napolje se upije.

Nisam ja mnogo patio pa nazad vođeni,
Pa oslobođeni, da robijamo nismo rođeni,
I ja duh kog' ne mogu da uhvate, shvate,
Traže gde me nije, ne znaju da se obrate.

Neostvarljivo za sve što je varljivo,
Ostavlja dok briše sve kvarljivo,
Zato što sav se tu za ništa dajem,
Ona pojavi se, pa u dahu trajem.

Protekcija sa svih strana, saosećanje,
Želiš da živiš, osetiš Božansko zdanje,
Ne treba juče, danas, sutra ta smena,
Treba van vremena, za sva vremena.

Pravi rez, beli oko očiju biva povez,
Naglo, iz ćoška oko nestaje oprez,
Da si ljucko biće znao bi za šta se živi,
Da te zadivi kada svet se ceo krivi.

U svojoj samoći lako bivam pun,
Uvek u njoj utisak Božiji, potpun,
Naboj duha, u nebo sad zagledan,
Od sebe se odvajam, prepoznan.

Olakšeće mi čežnju samo Bog,
Proglasi me tu za nekog svog,
Zarad Tebe otresao sam sve,
Zarad Tebe, ovo sve bilo je.

Nedovoljno tad, sad dovoljno je,
Sve apsolutno, samo Njegovo je,
Pokušavao bez nade za uspeh,
Onda za to sve ostavi taj smeh.

Stari i novi, svi ostali kao gosti,
Pre ili kasnije postali su prosti,
Saučesnik u nekoj sam propasti,
Pa kroz kosti slatkim jaz premosti.

Konjica je munja, Bog je mog mira,
Sve u meni dira, bez dodira,
Dani teku, jednu istu sliku daju,
Postojim još u našem zagrljaju.

Tražio što je bez početka i kraja,
Bez roka trajanja, bez tog kajanja,
Al' ne nalazim, i ne znam gde,
Tu gde znam, volim Te svagde.

V

Bljesnu dubine neslućene, blagorodno,
Tu je što ostaje i kad dodirnem dno,
Dodirujem podvig, oplemeni krajolik,
Neponovljiv je a božanstvo nema lik.

Iznenađenje, u sunovratu preobražaj,
Taj nosim sjaj kad bez teksta, znaj,
Naboj pravi, što izkazati se ume,
Na jeziku tom koji niko ne razume.

Mučiš se ali ta investicija je zabluda,
Nije važno više, pa nadomak čuda,
Vibracije hladne dele savete razne,
Tvrđi od svih sred smotre prazne.

A dobrota kruži, razloge razduži,
Odabrane služi, pruži se ko zasluži,
Iz perjanice poglavice nazire se lice,
O vrat od zlata, vazduha ogrlice.

Ako saznao ne bih, s tuge uzvikom,
Pomogne kad hramljem s navikom,
Ma ništa je sve što njihova je zbilja,
Iz ničega baš Gradi put do izobilja.

Nekada činio se rođen da tu strada,

Sad godine življenja znanje pravda,
Dobijao i gubio da bih Te dokučio,
Pobeđivao ili učio, oba bi preporučio.

Pazi, sve do zemlje nebo bilo je,
Mi pali ali ne propali, ovo bitno je,
Nismo takvi rođeni već zavođeni,
Samo sistemima grešnim vođeni.

Znam bilo je gore, bilo je i dole,
Objašnjenje ovde nedovoljno je,
Potpuno svestan, lik nisam hlada,
Pre pada, nevidljiva beše ograda.

Proći će i to, kad taj prostor prože,
Odakle ja gledam, dalje se može,
Neobjašnjivost Njihova divna je,
Naša grozna, naša tako porozna je.

Moja procena grešna, k'o smrt je,
Kada naiđu Tvoje, finalne verzije,
Realnosti izlude a vreme dobuje,
Onda se kockice slože, kad Tu je.

Bog, najveći sačovek, da mi glas,
Oni misli da treba da slušam vas,
Vreme meri kad se od me pomeri,
Usponi ravnaju se kad u istoj sferi.

Znam, jedno vlada, ide do kraja,
Jedan je koji nas razdvaja i spaja,
Da, Ta si ipak pravda koja vlada,
Strada ko nadu više ne pravda.

Kako stvori nas, savršenstvo ledi,
Neuhvatljivi, sa tim ko se poredi?
Daće odraz milenijuma, ne veka,
Ne dam da budete mi prepreka,

Na mestu koje veliki prezir je,
Gde ne možeš objasniti, tu je,
Tvrdoglavo ponavlja se očaj,
Pa pobeda, kraj ako nema značaj.

VI

Pravda je što odluče koji promeniće se,
Pobeda već završi se niz, sad je svačije,
Dušu umornu poljubi kad je zastala,
Jer vremena stvarna, nisu bolje znala.

Ništa propustio nisam, bez poriva,
Saliva, perfekcija neprolazna biva.
Menjač u rikvercu, živi a lomna su kola,
Previše je nerazumnih, previše je bola.

Neposlušan, idem u prokletstva deo,
Svete ustupke gubim jer sam smeo,

Onda gde ničiji su, misle da se mere,
Misle ti režimi pomeriće me iz vere.

Njihovu zamisao sada si izdisao,
On ju je brisao da bi opet disao,
Najslađi kraj, a strašno bezopasno,
Što imam dam, da kasno nije ti jasno.

Dodirnuo me, i ja Tebe s' što nije fol,
I znam zaboravio nisi na sveta bol,
I ja imao jedan tren, da kažem Ti sve,
Za šta jedan život nedovoljan je.

Nisam znao da dolazi, tako izuzetan,
Plan kad bez plana, kao dah poletan,
Kao voz nalete bistar, čist, u strasno,
Onda sve je jasno i nije još prekasno.

Večno sve je ovde protivrečno,
Ali večno je bilo i to čisto, tečno.
Bliži od bližih, On s' puta je brisao,
Ima smisao ko Njegovu ima misao.

Diže iz vatre dim, svemira dodir,
Težina bez čvrstine, voda dubi mir,
Život kad kad gorku pilulu nudi,
Moj svet je zbog Tog koji ga budi.

Ti, sve što može biti samo tako,

Dakako nije kao što misli svako,
Iz buke izvuku, zebnje ne vuku,
Za muke poruku, lucidnu da ruku.

Uhvati me u trku, tu nemam zbrku,
Pa bez diskusije, uz tu sam obuku,
Tako blizu je, nestalo je rastojanje,
Suprodstavljanje zameni za znanje.

Buntovnici razumevanja, k' vragu,
Kad tolerancije izgubi sam snagu,
Jer mi smo bili sve što imamo,
Mi smo sve što trebamo da znamo.

Imam što poreći se ne može,
Ispod kože, svog' me prože,
Umirali kada imali smo sve,
Ni čas pak pre, niti kasnije.

Vodom obavijen, osetim oblik,
Upijen, ima Bog svoj kalup i lik,
Gde ne osećam bol beše beskraj,
U odkucaju sjaj, tu lakoću mi daj.

Poput pomisli koji se u me proli,
Mimo okolnosti za mene se moli,
Ne što ovde vuče, usporeno, u spužvi,
Neskriven, već potisnut u toj gužvi.

Kada Bog dade mi sve što treba,
Da me život ovaj ne pokoleba,
Kad trebalo je dvoje da ovo traje,
S' tobom sve počinje i sve staje.

VII

Sve što jedna sezona je osudila,
Nova je opet podigla i sve nudila,
Ljubav ispred je, da me pokrene,
Poput prave sad stabljike zelene.

Manje će bolete, kad manje znače,
Jure da nevinost što pre protrače,
Nače i zače, u sred čudnog spoja,
Nije to bila reč moja već ta Tvoja.

Njega pratio ali nisam shvatio,
Onda kao da po mene se vratio,
Ludila opet obuzdao, tu rastao,
Jedan nestao da drugog bi sazdao.

Nije više važno, opet tako mlad,
Voliš me kako niko nije do tad,
Ne da me za taj pad, u prašinu,
Pa uđe u krv, da razbije mašinu.

Iznevereni od koje čini se voleli,
Gde su me poveli koji su oboleli?

Tada više nije ni postojalo zašto,
Ja već budan tu sam sada maštʹo.

Kad stanem kao plima navireš,
Samo Ti to umeš, samo Ti smeš,
Piše noć i dan, ako imaš vreme,
Dok usne su ostale posve neme.

Znaš da hoću da znam, taj hlad,
Kad ugasio je svaku žeđ i glad,
U meni zemljotres a On cunami,
Izgleda da tu ipak nismo sami.

To gde vidimo šta ćemo, znaćemo,
Pa pojavi se, opet sve biće vraćeno,
Novi iskorak tvoja reč samo daje,
Prostranstvo moje svo u Tebe staje.

Zaboraviću sve ali to se ne može,
Godine što greške slože On prože,
Za mene oduvek beše ništa ili sve,
A ti bio se svagde, svega ovog pre.

Pa ko menja svet, uklesa se u stenu,
Ipak izgleda da učestvuje u njemu,
Svakom daje da svoju sreću nađe,
Da se pronađe pre negʹ sunce zađe.

Ljubav zemaljska je divna, prija,

Ali Božanska je mikrohirurgija,
Sve drugo prolazna beše moda,
Sve drugo dosadi ispod svoda.

I ne bitno je gde si, ni šta znaš,
Već samo da li to što voliš imaš,
Reći nema za ta Tvoja uzhićenja,
Probam da dam im obrazloženja.

VIII

Nisam čekao da srce mi ekplodira,
Usred nemira koji ne zna da bira,
Heroj kog upijaju ih manipuliše,
Ludilo izdiše, na prevaru miriše.

Hoće tu svest koja otresa bolest,
Čekaju ga, kao jedinu dobra vest,
A heroji su svi, mali smo Bogovi,
Pre nego porasli su nam rogovi.

Što ne znaći da to mi već jesmo,
Jer mi ipak samo tu gde smo,
Oni rade zajedno a kao jedno,
Oni su to čedno a mi to bedno.

I Bog Isusa je izjednačio u rodoslov,
Onda mu pokazao šta je bol Njegov,
Za sav naš fol, jer ništa je po zapisu,

Jer svi danas jesu a sutra već nisu.

Rođeni da s' Njim delimo presto,
Ali ovo je posve neko drugo mesto,
Mi smo tu zavsni jedni od drugih,
Pa i on od apostola zavisio je tih.

Treba ovo da se prizna, ta podvala,
I šta nam je prodala pre neg je pala,
Samo sticajem okolnosti nezavisani,
Kad postali sa jednim Bogom prisni.

Tad je došao i u Njegov red svrstao,
Očara što se u nas razočara, ustao,
Ljubav da podelim ne da odvojim,
Tu Tebi se udostojim, pa se spojim.

Ko pogazi jedinu uniju svih ljudi,
Nestaće već pa nek se ne čudi,
I tako moralo je, jednostano je,
Ali na kog' ovde može da računa se?

Jer sve ode u taj krug, za neki dug,
U kom život nije više bio ti drug,
Nema za te neodgovorne slobode,
Sile su tu bdile, da nas sad vode.

Ne da krotki budu bezpomoćni,
A divlji i bezočni tako moćni,

Jer dosadno je kad nikog ne tlače,
A krhki i ne jaki Boga privlače.

Noći rađam u toj trećoj smeni,
Zvezdu trebam a ti ne uveni,
Tu ruku ne želiš da pustiš,
Jedino je što moraš da izustiš.

Bez vremena da nas oplemene,
Moramo razdvojeno, poput sene,
Mislio si da lupali su gluposti,
Perfekcionisti se teško oprosti.

Život taj, bez mraka nema sjaj,
Nit bez tog smeha zna za očaj,
Hodam, sve sitno je kao pesak,
Smota me talas, kad da ti znak.

Okean u oku, od perle pogled,
Svetlucavo prostre u nedogled,
Vetar je u kosi, sunce na licu,
Ispod sveg' ne nađe propalicu.

Napravljeni da to sve osećamo,
Dosadno je ako odmah znamo,
Dosadni su znali šta će biti,
Što htedo' više ne umem kriti.

Zakon taj tu neka je podsetnik,

Ili samo ovde tihi si saučesnik?
Samo tih je u sreći, ne u nesreći,
Ja nosio sam tu svetlost u vreći.

Nije kriv, što smo sve dopustili,
Kad nama tu pravdu prepustili,
Naša religija vešta je pogrešna,
Lenja i na delove posve smešna.

Po Njegovom liku, Njegova deca,
Ostavio je zapanjen, u ruci keca,
Tu neutralnost upošte ne postoji,
Samo je za onog ko smrti se boji.

Oni gore znaju sve razloge te,
Mi dok ne krenemo, mučimo se,
Prodori koji prave ljude nove,
Bogovi su potrebna za te pohode.

IX

Van ovog', postao deo sile te,
Za sve druge ili za mene ovo je?
I jedno i drugo, da bi se to znalo,
Jer do svih još uvek mu je stalo!

Sinhronizujem s' tobom glas,
Mi i oko nas tražilo je taj spas,
Iznad nad priroda ta odzvanja,

Prirode klima tu se sad klanja.

Jer nije bilo snage bez te časti,
Prolazne su tu sve druge vlasti,
Ne traži što ne možeš da dam,
A ja dalje ne nastavljam sam.

Kao struja, to je tajno bratstvo,
Pretvara uništitelja u božanstvo,
Jer svima pomoć neka tu treba,
Meni dolazila je tada s' neba.

Kada naglo postao sam svestan,
Da ovaj svet beše za nas tesan,
Kad oko oluju, varnicu kresne,
Kao munja blesne, u te neizvesne.

Kad se setim, u elemente uletim,
Sa jedino što je se poistovetim,
Senzacija gubi poznate forme,
Onda drugačije imam norme.

Potom tako budan, sav zu Te,
Ostalo što je u pesku briše se,
Previše naivni, postali ravni,
Pa previše za njih sve stvarni.

Postojali su otisci neki glavni,
Slavni, oni iznad se te ravni,

Ne idu više tu neki filmovi stari,
I ako možda niko više i ne mari.

Vodile su me, ulice sporedne,
Anđelskih suza te nisu vredne,
Kašičicu šećera pred me izne,
Da ta medicina lakše klizne.

Probao sam sve, sada dosta je,
Odgovaram samo na te pozive,
Onda s' svim na raspolaganju,
U slaganju, u istom zalaganju.

A bio sam tu i bio sam tamo,
Bili me je svagde tad po malo,
Pa posta sve što me zanimalo,
Za nas je znalo, rado sebi zvalo.

Bez ponosa nekog zahtevnog,
Bez ponosa tako setnog,
S njima osećam se ko nikad pre,
A ko sve ne pročita, ne poznaje me!!

Neprimetne tu prevodili, vođeni,
Rukom Boga od dana kad rođeni.

Prava java gusta je..

'U tebi se produžujući,

Kao eho u crvene grudi,
U tebi se udarajući,
Ne vidi i ne slušaj i ne budi...

Verbalne gordosti...
Poslednja karta pomutila je vid.
Prostornosti, prostornosti,
Ti si sad gluvi zid!'

Cvetajeva – Zaočnost

ČOVEK BEZ LICA

Tu je zato što u zemlju baš hoću,
Sa smrtonosnom prošlošću,
Zna da bi me odvukli jer smem,
Tamo gde On ne želi da idem.

On je ispred, On zna igru igre pre,
Ja pojma nisam imao šta čeka me,
I preletanje, mnogo pre poletanja,
On pravi da više nema zaletanja.

Gde osuda je zabluda a bez suda,
A ja kom činilo se može bilo kuda,
Pravio je rastojanje, drugo postojanje,
Jer njihovo ratovanje je neznanje.

Da kiselo kiselim ne vraćam,
Pa zbog toga neki ceh plaćam,
Tebe znam, kad ostao sam sam,
Da ne pretvore me u što nisam.

Tu postali smo posve ista vrsta,
Ne jer u vazduh dižem tri prsta,
Krenuh u gde postao velelepan,
Tu gde nastao je transparentan.

Pravila igre čini se dobro znam,
Nije ovde nikad dobro biti sam,
Za sve te pogrešan, posve stran,
Baš kada postao sam slobodan.

Kad da krenem i kad stanem, znao,
Onda zaostao, kad sve mi je dao,
Jedini se ne kaje ko odigra šta treba,
Jer iz prikrajka tuga uvek vreba.

Zaleteni nađu mrežu, obruč se steže,
Kad trebaju da stoje oni bi da beže,
Vratili dane u kojima neuhvatljivi,
I ako nismo se vratili, neshvatljivi.

Navučen na dobro, na savršenstvo,
Jemstvo dok ideš kroz prokletstvo,
Hoću da znam, svetom tajne dodirni,
Pa približi se identitet silni, mirni.

I taj čovek bez lica, a ja samo klica,
Nekog pisca koji prima oblik krivca,
Jer svet hoće da ostavi svoj sada žig,
Unose sitnice, a ti budi sada podvig.

Kad svi govore kako da se osećam,
Bolje od svih znam kad ostanem sam,
Ne da što ne može dalje, rešava spor,

Kad odjenom ušao je u moj prostor.

Postaješ drugo, kada su me napali,
Oko mene pali što nisu bolje znali,
Loše nema lošeg lik, dobrom je nalik,
Postoji harmoniju a postoji i taj oblik.

Neshvatljivo, prihvatam batine, prže,
Lekcije ne bole, niti onom što sam služe,
Na nogama podnosim, još uvek stojim,
Silu koju u sebi nosim, pomalo se bojim.

Da sam ih uništio, ne bih maštao,
Ni praštao, niti ikad drugi svet našao,
Moju borbu je unutrašnja, bez potrebe,
Ona nije bila tu ni za, niti protiv tebe.

Žrtvuješ se za koji u prostor navrate,
Iz mesta koje nikad neće da zaklate,
Bol je koban, iz njega posta ratoboran,
A religija jedna nije život komplikovan.

Znam bombom ne bi mogli da me sruše,
Uverena je tišina koji ne mogu da uguše,
Izobličen a superiorne znam sad te mere,
Ko može da ih lomi ipak drugo odabere.

Pre tog za drugo od nekud već znam,
Bolje od njih se tako dobro zabavljam,

Ne verujem u svoj ni njihov sud više naravno,
A oni nisu znaju javno šta beše stvarno.

Za pozorištem tim želja me mine,
Već davno znao, drugi o tom brine,
Davno u snu znao čoveka bez lica,
Kad prećutah provokacije propalica.

A uvek pred tiranijom dizao glas,
Nekad u tom snu bezbolan, na čas,
On koji zna šta radimo i u mraku,
U snu došlo je, sa licem u oblaku.

Pojavi se, specifičan, pažnje prioritet,
Kao na TV-u onaj što skriva identitet,
Kad na šta druga priča se svela dodija,
Meka, providna čvrstina, nežno ubija.

Ja klinac i neki k'o odvaljen od brega,
Stavi ruku preko ramena, odvede ga,
Taj što me tu vređao s' Njim nestade,
I s' njim neko detetu sramne ograde.

Uz razgovor kom ga to sada dajem?
Bolje uklanja neg' ja dok tu zastajem,
To beše neki san, sad jasan kao dan,
Od nekud beše mi odavno već znan.

Svet možda znaće šta Si mu rekao,

Ljupko, nežno grešnika si porekao,
Rat trošiti me neće, odem lako u sne,
Da li lice svedoka il' 'ubice' čuva me?

Umesto suočavanja gledaj gde gledam,
Istina ne ubija, tiho navodi, toj predan,
Njoj se podaš, da to drugo im odaš,
Ako kažem dosta, da li ih pokoravaš?

Slomljeno je telo u ovo sad svedeno,
Posle reči koje daju, posve usmereno,
Zapamtiti nešto ne umeju ti bezimeni,
Razbijali se u meni, nemi u promeni.

II

Otkrovljenje je ribara strpljenje,
Trenje preti a On meri usmerenje,
Jedini zna kakvo je sad iskušenje,
Razlog je za što zovem sretenje.

Život nije sprint, već taj maraton,
U što znam, siguran kad nasta lom,
Pobednici su koji na kraj stignu,
Razlike su male kad me uzdignu.

Dug put, mnogi glave su savili,
Posve retki, na kraju su slavili,
Lagano samo u to bespuće vruće,

Sad nemoguće, sutra je moguće.

Pravo je na papiru, ostalo kasni,
Vreme da proba da se sve objasni,
Najbolje je što u vremenu tražim,
Pogibije oko sebe da ne razdražim.

Nisam taj koji nekim kao vi služim,
Niti tamo gde idu bi' da se pridružim,
Smrt vrebala me ali sve u redu je,
Jer kad imam Te, imao sam sve.

A ona učila je svemu tu, bez zbora,
Civilizovano spora, uzme to što mora,
Pokušali jer nismo sledili, smrt nasledili,
Pa pobedili, jer smo se sami opredelili.

Dok neka vrelina jedno u drugo stapa,
Svet je šala, u svađu različitost uklapa,
Mesto stradanja, lakše od poznavanja,
Siti čini se svega ali nema tu davanja.

Da bi osećali da postoje isto ponavljaju,
Dok sebe stvaraju, ostale poništavaju,
Rat, za neurađen zadatak iz istorije,
Nespremni za veće od vidljive mizerije!

Slabost tera da se s' realnošću složiš,
Razbijaš iluzije ili se tu ponovo rodiš?

Nešto za sve u od života hiljadu fioka,
Previše je ili premalo, u carstvu poroka.

Seks je dovoljan jer bliskost zapanjuje,
Hraneći sujetu, tu protračeno dobuje,
Iz mirne revolucija u taj umoran stroj,
Nek' je život koji spašavaš sada tvoj.

Iza njih ne znaš upošte ko je,
Naučeno vraća se već na svoje,
Tela nisu mogli ni da izbroje,
Za statistiku stvoreno sve to je.

Željni tog što ne treba, sve je voljno,
Previše izpostavi se k'o nedovoljno,
Svud okovi, strast pa umora poraz,
Seksa mlaz, veliki prasak, širi jaz.

Kažem ja, u sav glas a mislim na nas,
Zna šta da brani i odstrani, moj spas,
Bez voljan, zabavi bio samo vredan,
Sada drugom veran kad k'o jedan.

Bio kao svi koji čine se, svačiji i ničiji,
Pozajmljivao u od te dosade stihiji,
Nisam znao smisao dok strane listao,
K'o da život svoj od drugog prepisao.

Dal' tu mimikriju na kraju si podpisao?

Dok si izdisao ili nešto svoje si napisao,
Ako nisi jedno, postaćeš nešto drugo,
Dokle s' tim dogurao, reći ćeš slugo?

Izlazim, sve su trice, te lične tamnica,
Na kraju tek najbolja su naše stranica,
Reči koje dugo tražili su najvrednije,
Čekali vreme odmerenije, smernije.

U tišini, jer u šta bi se reči pretvorile,
Kada su se s tim smrtnicima sporile,
Jer pravda osveta nije, tu se odkrije,
Moje je što ničiji osim Njegovo nije.

III

Pažnja menja strast, a saradnja vlast,
Ako "ubije" ih brzo, uzeo bi im čast,
Raspoloženje okreću, slabosti smele,
Neka se ne opredele za koji nas dele.

Svako ima recept za preživljavanje,
Gde zveri je snaga, prati stradanje,
Preživeo rock & roll, priliku što trači,
Činili su se jači, Darvinovi osvajači.

Odavde do večnosti, dobro znali,
Za ideale smo živeli a ne umirali,
Kad trebaš više, tad najnemirniji,

Sebi tu najsilniji i ako najranjiviji.

Namere otporne ili delotvorne?
Ostavlja srodne za te ratoborne,
Što krajolikom dominira, nervira,
Svet vode ti bez krivice, bez mira.

Da bi pobedio, nedužne je ozledio,
Greh vremena svako je tu nasledio,
Koraci, dolazak posrnulih, palih,
Greh je peh, delovi delova malih.

Oni tu su koji ruše, koji sve guše,
I mi koji trebali su da se ogluše,
Dok svi neke svoje topove pune,
Radije ostao bi u zatišju te pobune.

Hoće smrt zadrt, ne vidi da je krt,
Drhti pred njom k'o nad vodom prut,
Gube kompas, nije u svim od nas,
A sudnji uvek bliži bivao je čas.

Duboko zaglavljen u načine naše,
Nemoćni koji tih drugih se plaše,
Večno suočavanje sa tim bolom,
Ili zaostao sa istom parolom.

Previše grešaka napravio sam,
Predan svetu koji mi je stran,

Odustajem od banalnosti javnosti,
Sa njima nestaju njihove realnosti.

Manijaci dokazivali su pravičnost,
Kad ličnost dobila je sa tim sličnost,
Sa ludim samo ludo još uvek važi,
Ja sam koji nešto drugo tu traži.

Kvare sjaj, ti mali vatrometi,
Prenapeti da iko nešto drugo oseti.
Na Tvoje sunce predugo čekao,
Da ne bude da nisam im rekao.

U meni više neg' može da se izostavi,
Prednost ostale iza mora da ostavi,
Zamisli samo koliko treba mi ona,
Usred ovog ponora, svih demona.

Ostavljam iza decu nekog rata,
Bez amblema koji im um obuhvata,
Diže čamu ponavljanja, linije morala,
Kad svet previše je, za drugi ti hvala.

Vilica stisnutih, divljih su izdanje,
Čuđenje, ne znanje, moje je stanje,
Nos, ne njuška, ikona, ne samouka,
Blagodat za sve što tvoja je muka.

Vojnik mira po takta ne maršira,

Svestan dok pažljivo te bitke bira,
Prava traje, pobeda ničija je,
Niko ne gube, niti dobija je.

Ista borba a nove su budale,
Koji se na stare fore sad pale,
S' prolaznim, i mi pripadali tim,
Ispunjeni nečim, beznačajnim.

IV

Strah je ubica, nek ovo je svačije,
Već srešćemo se, gde te bilo nije,
Dokazivaće stalno da su u pravu,
Lako mogu da odšrafim tu spravu.

Neki imali su samo bitke slavu,
Jarcu čupaš li rog, izčupaćeš glavu,
Da li učenje treba da se obelodani?
Nehat više od neznanja zastrani.

Kog htedoh da ubijem, sad pratim,
A kog pratio, ne umem da shvatim,
Digao sam se više, spustio još tiše,
Što trebao nekad, treba nikad više.

Najveće bitke u glavi, bijemo sami,
Virusi kojim napadaju se programi,
Toliko truda samo da sada trajem,

Nestajem dok sa svim tu opstajem.

Njihove borbe neću da se mašim,
Treba da dokažem da se ne plašim,
Pravilo za sve važi, nismo se branili,
Ni korkodili se nisu jedni drugim hranili.

Što zoveš realnost, u kojoj prost,
A ja koji ta okrutna sam milost,
Za one koji ne pate a povrediš ih,
Osvetnici, sa kojim nikad ne bih.

Žive a ne smeju da podignu glas,
Na nedužne bezpomoć pusti čas,
Puni muke, ko to sem pesme želi,
Ona za saomoću lako me opredeli.

Prezreni i tako mirni, gori smo mi bili,
Ali sada drugačije smo se predstavili,
Svet taj mogu da iskidam jer je laž,
Ali Njegov nikako, taj ne gubi draž.

Klub boraca i lude vojske parada,
Ja ko hiljadu puta ne bih da strada.
Istorija draža, puna ratnih kolaža,
S godinama staža, sila drugo ne opaža.

Volimo ideju o nečemu, ne to što je,
Dosadni vole dok te po svom boje,

Zatvara oči, ratište koje teroriše briše,
Kao uporište stiže, najdalje je bliže.

Ostalo sklanja se, u trenu nestaje,
Kraj, samo On i ja beše što još traje,
Odavno me sve to u glavu bije,
Pustim jer znam, snaga istina nije.

Ne borim se, On u meni i ja u Bogu,
Zato što više ništa mi ne mogu,
Kao div, neuništiv kad se obruše,
Ali ne mogu nikako da ga sruše.

Ništa je nevinost, pasivnosti vrednost,
Ali grešnim stvarima ne daš vernost,
Gorko probao da ti ne bi morao,
Za tebe račun ravnao ili bar probao.

Ali niko naučiti neće, naći će spor,
Sve što treba mi, samo beše prostor,
Ovaj koban, nepodoban, neprohodan,
Put gde iskoči bolan, ratoboran.

V

Otvaram oči, za vas da saznate,
Mene ne treba da gurate, udarate,
Bespoštedni realiti program crpi,
Bezosećajan si ili ko zna da trpi?

Bog, Đavo, ko im daje odgovore?
Znam te kao vi, što unutra gore,
Tvrdoglavo forsiraju nebulozu,
Treperi sve kao prst na orozu.

Da li samo naređenja oni slušaju?
Ili mogli su drugo da pokušaju
Dobre namere put pakla popločaju,
Da probiju u tebi što je u očaju.

Koji bi da ginu biće ko šalje tamo,
Smemo li da stradamo prerano?
Dok te ratne igre još uvek igramo,
Da to trebamo, dal' sigurno znamo?

Teraju da ustanem protiv tebe i sebe,
Kukavica naređenje, kukavice slede,
Gluvilo pušaka k'o lopov u dušu zađe,
Govore, ništa ne kaže, beznađe snađe.

Do 15-e budala može da me odvuče,
U svoje tuče, sad revolucije drugo uče,
Klinca dokolica, nasukana na obmanu,
Za strasnu glavu sebi uskratio si slavu.

Isto fore samo nove se budale žare,
Koje se na iste fazone ponovo pale,
Nekad život jeftinog je filma obrada,

Mogli smo biti bolji od tog što strada.

Ne znaju, slede koji znanja ne vrede,
Osim zemlje šta drugo da naslede?
Ne dovoljne namere, treba odricanje,
Pobiše koji veruju im, treba rastojanje.

Strpljenja proba, sakrij što se mora,
Pravda, moja i tvoja, sigurna je spora,
Predrasuda čuvana koči o čem svedoči,
Naručim sunce za krte, u zadrte kroči.

Životinji bez izbora, objasniti ne možeš,
Čuvam nadu za dan kad kockice složeš,
Ili prekasno bude, ideš u ništa novo,
I sve ovo ponovo, zakovani za olovo.

Ludilo prepoznaće, istina je ta stresna,
Tu gde braća su besna, kuća je tesna,
Dok oni koji se boje, ovde ne vladaju,
A koji se brzo uspinju, lako padaju.

Misle da te znaju, ja k'o jedan stojim,
Za svoje pravo ne smem da se bojim,
Koje ne razumeju, za njih ne postoje,
Večno napadajući one kojih se boje.

Hteo bolje za sebe il nas, s' merama,
Eto te sada tu sa svim tim verama,

Sve lako slože, onda dosadno je,
Sve ima razlog za postojanje svoje.

Lojalnost čoveku takve žrtve daće,
Znaće Hitler, milion puta stradaće,
Jer sve se vraća, šta sami saznaće?
Glupost narodu za istinu prodaće.

Važno predstavljaće, u tom gde si?
Hoće da drže a ne vole te za što jesi,
Sile bi da drugi slede, ko te sazda?
Čovekovih želji nekad si odmazda.

Njihova apsolutna moć korumpira,
U njoj nema onog ko može da bira,
Pomažu u ubeđenju, ne usmerenju,
Drogirani, pametni u glupog znamenju.

Jurili, postigli su sve ali ludilo ostaje,
U njihovom miru haos se poznaje,
Šta se događa, praznim da damo,
Meni događaji davno smetaju samo.

Nikad zadovoljen apetit, krivi su bili,
I mi nikad siti, jer smo im verovali?
Neću da doznam, hoću da prepoznam,
Slušao i jedne i druge, junake znam.

Rob o slobodi govori, slobodan je živi,

Obrazlažu, lažu, zadiviće te ti porivi,
Zadovoljiće objašnjenja tuđa, brza,
Što tera, na leđima ostisak mamuza.

A koji zaborave zašto idu, prvi ginu,
Nemirna srca na tren imala su binu,
Sve što moraju misle moramo i mi,
Što znaju napamet, u kijametu vri.

Psi pod kola trče, kom lojalni ih gaze,
Dok podmiču im fraze koji ne paze,
Ulice ne osećaju za sve to sažaljenje,
Sebi uzima, savremenosti znamenje.

Posledice situacije koje često iste,
Sve su slične, samo reči različite,
Hipnotisani dok lažne pobede nižu,
Jedne dižu, s' drugim šta postižu?

Nastupa samostalnost, izolovanost,
Posebnost, a ništa je tu izbor prost,
Ili zarad prava, zaboravi obavezu,
Svi u savezu k'o u nekom kavezu.

VI

Taj test lojalnosti s' Njim prošao je,
Umoran od suprodstavljanja tog je,
Nebesko je samo to carstvo tvoje,

Gde po pravilima istim svi postoje.

Treba razumevanje, život težak je,
Hteo sam breme da skinem sa te,
To ne pravi me većim, već višim,
Hoće sutra da sećanje ne mirišim.

Zaletena prelomljena kolena, ubice,
Situacije posledice, za njih su sitnice,
Pravila su stroga, jedino vredi stoga,
Dovoljno jak, napravi me poput Boga.

Zavisni od zidova, šta moje a šta tvoje?
Zagrade nebo, pa uze što misle njihovo je,
Nastrani brane neke od prošlosti rane,
Rame beše im izvidnica za vrane.

Vaše boje u naše ne mogu da se spoje,
Borili se za granice koje ne postoje,
Ne vole, ideji svojoj sam predan,
Samo da pouče te traže presedan.

Treba im ludilo da pričalo bi se,
On sve na mesto stavio je, dan pre,
Oprez, poput vage, umesto snage,
Odlazim, vizije druge su mi drage.

Sila nesalomiva, meni je srodnija,
Neprebrodiva, izboru shodnija,

Mnogo problema, pa se opredeliš,
U jedan useliš, bit rečju odrediš.

Tražeći heroja, za slabe bore se, znaj,
Samo da kažem, ovo strašan nije kraj,
Puste me ili ne, teret oružija ti odnesu,
Ne plašim se, žrtve tih života prinesu.

Tu s' crnim koji još te bitke bije,
Gde baš svako dobrodošao nije,
Gde još neka žive ubeđenja,
Po dogovorenom pravu rođenja.

Ruke samo njima bih zaprljao,
Dok bez stajanja šou se kotrljao,
U meni tužno prizvaće to blaže,
Draže kad besni dođu me traže.

U životu patimo samo da slavimo,
Uništeni za obećanje koja pravimo,
Ovde više nego ikad poput žrtve,
Koji krvarenjem podiže te mrtve.

U taj kad guraju me kobni sat,
To može im biti poslednji rat,
Ispod krsta pripada mi vrsta,
Ili udarac vrati, u to se svrsta?

Ako kažeš, da nisam u pravu,

Onda i neću tu da imam slavu,
Ostrice il' s' svodom nagodom,
Sa kojom tad bio sam vodom?

MEĐUVREME REDOSLEDA

Oblake jedan snop svetla, probija,
Sleteh gde svima život beše robija,
Gde stvarnost strašnija je od fikcije,
Vodili su me ti nalik nebeske policije.

Kao beba što puzila je unazad,
Vratio se u nekad moj Beograd,
Znala je da to je drugi lik greha,
Ali za sve to ti uvek bićeš uteha.

Dok vraćam se u svoj rodni grad,
Koji nije više bio što beše nekad,
Oni traže svog ili stvarnog Boga?
Jednog jedinoga u očajanju toga.

Odselio se, posetio starog pretka,
I ako ti ostaješ jedini deo napredka,
Deci toj dato je suprodstavljanje,
A u meni samo beše blagostanje.

Odselio se gde svi bi preko,
Kao da tamo sretan čeka ih neko,
U buntovništvu vatre se taj pek'o,
Ludilo stekao samo da bi ga porek'o.

Mnogi ovde koji hteli su da idu,

Odbrojavaju dane samo u stidu,
Tu još, s' kojim ne žele mi dobro,
Udobno smešteni u vreme kobno.

U moru novonastale odbojnosti,
Sve beše bez stida il pristojnosti,
U okeanu suza, soli, da dušu ogoli,
Pa gde je sad što može da se voli?

To što nije zaslužio, svako je hteo,
Ili što neko drugi mu je tu uzeo,
I ja tog deo, za neisplačene dugove,
Skraćuju uglove, za neke drugove.

Načelo nosi je grad, hoću sve i sad,
I ja još uvek tu mlad ali nemam glad,
Svet k'o narkoman koji ne podnosi,
A ja klinac kom vazduh zvuk nosi.

Prekid, put se krivi, gamenu se divi,
Od iskrenosti, poštenja se tu ne živi,
Za svet i sve te njegove deklaracije,
Tihe kapitulacije i nasilja seperacije.

Svi sudbinu kude a kako žele bude,
Nude se sad lude koji grešno sude,
Sve znali pa brzo postali stari i ružni,
U neveru verovali, pa osuđeni i dužni.

Previše su videli, a premalo znali,
Više od ovoga je sve što im fali,
Drvo dobra i zla, nije bilo za te,
Oni hoće sve ali ne razumevanje.

Poklon vratiti neće, ne znam gde?
Vi koji ste me znate niste znali sve,
Gde od mog roda baš malo je ploda,
Što ne htede da se u bezcenje proda.

Ja od korena, iz svete uspomene,
Dole, imao sam oslonac opomene,
Izrastao iz te zemlje, koja klija,
Pa u svetu gde sve se grči i savija.

Za šalu napraviše od sebe budalu,
Da u stadu, prikače se na tu paradu,
Duh raskola vidi krizu u tom nizu,
Kad izbačen iz protokola Tebe blizu.

Sloboda u ludilo neko prerašće,
A sve što vredelo je u vodu pašće,
Demokratija neka samo stenje,
U suštini naslov za brzo bogaćenje.

Tu život u trenu može da se svrši,
Pravila pravi samo da ih prekrši,
Već pre sa smrću imao sam ples,
Sad nikad čini se daleko je udes.

Vreme gluvo, predrasude, grešne dižu,
Koji trebaju da za oprost gmižu, kidišu,
Na bezobrazluk, korupciju sve zakleto,
Spusti u od njih oteto i pretvori u sveto.

Bili što mrzimo, tek neki demo,
Ali to što ne možemo da čujemo,
Ne mogu ništa da urade pa se žale,
Te đavolje podvale, ih ne razgale.

Nisu jači od tih laži, žrtve u odabiru,
Misle da se opiru a uhvaćeni u viru,
Ko ovde može moj trud da izplati?
Dok jednog, drugi gleda da obrlati.

Ne radim za njihovu ja ovde platu,
Posvećen zanatu, ne njihovom alatu,
Pa ne čujem ih više, život moj je,
Samo izvan ovog, sve vredelo je.

Poričem ih a umoran od poricanja,
Gicanja, od što treba mi izmicanja,
Nisam hteo njihove komplikacije,
Pomirljive sred otrovne instalacije.

Nisu dobili dozvolu da menjaju me,
Ipak hvala im za sve, ne vraćaju me,
I spasavam što još spasiti se može,

Znam kako bez Tebe teško je, Bože.

Sa njima, trunem ako ne služim,
Jer tu patnju ne bih da zadržim,
Da li od uticaja tog ih budim,
Ili na osvetu njihovu smrdim?

Deo sistema koji isti je, kvari sve,
Ili bio si nešto, svega toga pre?
Nešto krcne, nađeš se na dnu,
Možda da podseti da još si tu.

Svi mestimično u te reči staju,
Tek delovima istine pripadaju,
Što prihvatili, neće izpoštovati,
Šta uzmu, dužnošću neće vratiti.

Dok traže bolje, da li znaju za svoje?
To što je, priznanje iza koga stoje,
Obećavali jedno a to drugo radili,
Zalivali obmanu koji su ti zasadili.

Daleko od tih očiju zlih, opet isti,
Bez nadmoći i neke već zavisti,
Svevišnem samo dužan, poslušan,
Ruke pružam u sebičan, bezdušan.

Građen da trajem, ostalo razbija se,
Nestaje ili samo da se kaje opstaje?

U izvrnutosti hvatam se za glavu,
Onda vidim koji bili su u pravu.

Dok igraju se, vrlinu pretvore u manu,
Uz dosade lenje, lako svi lede i planu,
Svačiji svi, svadljivi, k'o leto varljivi,
Samo neostvarljivi ciljevi su shvatljivi.

Vreme dato da izbegnem prosečnost,
Vreme mi dato da približim večnost,
Znam, odakle gledaš, nemoguće je,
Istina opasna je al' iskrenost treba te.

Nadmetanje ludaka ne služim,
Nit se držim s' čim te zaokružim,
Gde svi jedni od drugih uzimaju,
Ne pitaju šta mogu da ikom daju.

II

Ovde bol, Đavo, bez razumevanja,
Bez oklevanja čini se poput znanja,
Ponos arogantni s' prezirom opstaju,
Na mestu zločina traju a i ne znaju.

U kolateralnoj šteti, u istoj potrebi,
Veruješ njima kad ne verujem sebi,
Priča velika, ni oko čega, da izludiš,
Slika bleda drži šta ne smeš da gubiš.

U borbi za koju imaju odgovornost,
Posve retka bila je prava pozornost,
Braneći obmane, nastranosti stoje,
Ili s' razočarenjem samo ti postoje?

Umesto napeti sede tako ležerno,
Jer sve nedostojno čini se verno,
Treba da nas neko tu nadgleda,
Da postavi se na čelo redosleda.

Glupu ljubav, izaberu, za neveru,
Razlog da jedni drugim usta peru,
Jednih komotnost, stres drugih je,
Rastrzano na hiljadu strana je sve.

Jedni u pogrešno uigranoj šemi,
Ostavlja druge u večnoj dilemi,
U napeto zategnutoj uniformi,
Na platformi u grešnoj normi.

Najveća su grešku, i od nje veća,
Reč podseća, ništa su bez umeća,
Nenađeni do zadnjeg časa dakako,
Sve k'o tako, nepodnošljivo je lako.

Oni samo misle a ništa ne postoji,
Za ove nek' brine ko ovde se boji,
Rekao što drugi nije smeo il umeo,

Vreme da otpletem u šta se upleo.

Sveta paradoks, planove sve kvari,
Što jedan ostvari, drugi već pokvari,
Za osećaj dobar, zlo biva spoznato,
Posvećen prirodi ljudi i odvojen zato.

Doda vreme u kom‘ sve je arbitrarno,
Još verujem zajedno možemo stvarno,
Svet te menja ili ti si koji menjaš svet,
Raduje pogrešan osećaj ili si pokret?

Izbegni ljude, privid su mog života,
Mutacija preživi i ako bila je sramota,
Dva sveta, jedan je suvišan i lažan,
Tu da vidim, prekršten je odvažan.

Beži na sigurno, treba nova moda,
Sada si i ti u toj armiji preporoda,
Nepogoda je zgoda, ili te ti kupe?
U kule ukalupe a u glavi crne rupe.

Padaju u međuvremenu redosleda,
Ništa dobro ni loše kao što izgleda,
Svaki dan drugo, na jedan ide sve,
Pobednici i poraženi k’o opomene.

Deca vole, pa se polakome, šta ko je,
A drugo postane bolje neg‘ to tvoje,

Oko obruč sad steže, za drugim teže,
Završe u mreži prvi koji bi da beže.

Živi u momentu, tu svašta rade oni,
Za savršeno i haos jednako slobodni,
Tišina govori, molitvi sutrašnjoj odan,
Ne govorim da bio bi tako slobodan.

Za što ne mogu, plakati neću,
Vreme po sebi samo naviću,
Za sve što od mene oni uzeće,
Napraviću tu bar tri puta veće.

Koliko destruktivna sva su stanja,
Nezavisno kreativna su izdanja,
Mislili da uvek drugo bolje je,
Ja ostao sam, živim kroz to sve.

Uživljen u svemu, još po svom,
I kada nikog nema više u tom,
Kao jedan zrak, kroz taj oblak,
Kao jedan zrak, kroz sav mrak.

Nije ovo to koje tražio sam sutra,
Nezbrinuta vremena postaše kruta,
Nađu već kog da povrede i ostave,
Reči malo pozamljene, malo plave.

Kakvi smo bili da li sebi se svideli?

K'o krokodili, čini se mrtvi a živeli,
Kada su se iz te bare krvave vinuli,
Čeljušću škljocali ne bi li zvezde skinuli.

Još tu gde svi grizu ja baš staću,
Više nego što mogu da sažvaću,
On Gospodar činio se baš mek,
Da ne uzmaju ja daću im lek.

Dok godine od nas prave budale,
Koje u nama su prolazile ili stale,
Postojanje uvredljivo je ponekad,
Dok u nama živi uništenja glad.

Predugo srećni da za druge misle,
Dok mrtvi srećni podizali su zle,
Oduševljeni a lopovima bili sluge,
Opcije druge su bez tuge i zasluge.

Pamet bez osećaja morala lopove spaja,
Što su više znali brže stizali do očaja,
Kad znaš, uzimaš što nije tvoje baš,
A ne daš, taj omiljen greh sveta znaš.

Puste bande da teraju ih na topeće sante,
Na kojim plovili, prihvatajući komande,
Izgustirani, bez dostojanstva, u taj lom,
Gde zaboravljaš ko si, ne, nije to dom.

Bezkorisne prave, tim trebaju vođe,
Nadođe jedan samo da drugi prođe,
Ali neka ne govore da zakona nema,
Život trebao je, pun Tvog znamena.

Poštovani danas, sutra već prezreni,
Ne trebaš im, ne trebaju ni oni meni,
Dok pravili su planove za prošlost,
Dupe isto k'o glava, a stvor je prost.

Koji grešnu glad utole, praviće idole,
Spokojniji su voljeni neg' ti što vole,
Kukolj grabi, gde prepušten je stroj,
Nose broj za svaki koji smisle proboj.

Jer rđavim gazdama data je sva vlast,
U svetu ovom samo imali su ovu čast,
Jer svemir znao je nas pogrešan odabir,
Pobrineš se da dodir sna, zna moći hir.

III

Sad oko levo puno novog je opreza,
Desno neprikosnovena posta obaveza,
Jedno oko nade drugo je oka uverenja,
Teška promena, zato vredi znamenja.

Svet, puknut, za sedam dana stvaran,
Neubedljivo činio se ništavan i slavan,

Bebe na spram večnosti, ovo nije novo,
Potres te sruši, gotovo il mora ponovo?

Zabačena teritorija beskrajne imperije,
Gde hteo si da steknem mudrost zmije,
Konstantno opušta se steže da put nađe,
Verziji prepušteni, prihvatiće beznađe.

A njima dosta je svega, svet je stega,
Iscrpeće te pogledom, poput brega,
Kroz sve gledam, nije kako misle,
Vreme rastojanje da se predomisle.

Jer ovom duša zakleti se nije smela,
Večnu ljubav ovo sad nikad nije htela,
A sve jednom se desi što trebalo je,
Nekim nikad više jer beše nikad pre.

Nemoj da brineš ili ko oni već bićeš,
Koliko brineš za njih, toliko patićeš,
Ali mari, pažljivo da kog ne ozlediš,
Ako nisi želeo tu nekoga da sledиš.

Briga me šta misle, izbori im gode,
Nestajem, ne pristajem da me vode,
Poput vola su ti duhovi protokola,
Dok sa betonom ukršta se smola.

Jer otišla beše do vraga cela nacija,

Vezaće me neka glupa administracija,
Kao svi koji nisu mogli tad da izađu,
Već s' tim što imaju nekako tu snađu.

Tako vekovi su u umornoj priči prošli,
A mi niti smo krenuli, niti smo došli,
A ja nisam ni trebao da tu nestanem,
Već samo anđeo bezdana postanem.

I ako meni za to sve beše kasno,
Samo to nije bilo ikada mi jasno,
Mali car i taj njoj neizrečen stih,
Koji uvek me je odvajao od svih.

Jer svuda okolo bili su propali,
Koji zakonom pravim su se zvali.
Jednu lošu stvar menjaju drugom,
Zaboravio dobro, drugovao s' tugom.

Dok tu s' prolaznošću sada živim,
Nema je, s' tim moram da se mirim,
Druge mi sve jedne na druge liče,
Svet taj izmiče ali šta me se to tiče.

Stalno okruživala me dosada,
Nekog tvrdoglavo glupog stada,
Trudim da ih već razbudim,
Tu se nudim a hoću da poludim.

Dok ti demoni poraze sad broje,
Jer to vreme ne voli heroje,
Tuđ uticaj, onda nestao je raj,
Ne možeš još da se pustim, avaj.

Oblast je propast, nosi balast,
Nije ta vlast bila za našu čast,
Nemam tu čemu da se divim,
Zatočen još tu sa svim krivim.

Vulgarnost, stvarnost trena ogole,
Pakao gde jedni druge guraju dole,
Da prežive sve više sada trebaju,
Što njihovo bilo nije, sad vrebaju.

Zaboravili šta radili da bi živeli,
Pričaju o moralnosti, tako smeli,
Sve im je malo uz polisu strogu,
Druge ostaviće bez ruku i nogu.

Ljubaznost milosrđe izgubiće tu,
Samo da prežive ovu nedelju,
Za bližnje se bore u tom ambisu,
Za tim što im nude, gladni nisu.

Dugove vraćam, oni šansu vrebaju,
Strahuju a izazov za život trebaju,
Sve manje vremena je za glupiranje,
Deci samo milo je sećanje na to stanje.

Tu me nađu, u neredu redosleda,
Da neke zadnje stavim spreda,
Brzo sve se hoće, nesvesno u nezrelo,
Zagrizli kiselo voće a drugo se htelo.

NA RASKRSNICI VETROVA

Dok u gužvi moraš da kružiš,
Žuriš tom kome baš ne služiš,
Bez početka il' čini se kraja,
Sve jedno u drugo se spaja.

Zove vetar, odazvati se neću,
Da pratim koji s' puta skreću,
Od žrtve mučenika više ću reći,
Reći ću neću i sveg ću se odreći.

Samo jure oni koji već kasne,
Želja splasne kad mi pojasne,
Da stignu do bezbrige, šta je čije,
U brzini misli, smisao bio nije.

Svi oko mene trče, kasne, žure,
Diže se mutno što živi sred bure,
Da nešto važno ne propuste,
Što kad stignu žele da napuste.

Vrtoglava užurbanost, samo truje,
Troši se što popuje, vreme kupuje,
Da si od koristi dresiraju, sviraju,
Neki biraju put, nikim drugi biraju.

Još što potrošačku dušu draži,
Zavist preternaosti i sada važi,
Da žive posledice drugi snose,
Za odluke koje sami tu donose.

Sve išlo je po utvrđenom planu,
Svako vukao je na svoju stranu,
Naš utisak ima savršen pregled,
Pa red pokvari stvari redosled.

Dan pre vreme bi da prevari me,
Dan pre lagali su a to se ne sme,
Dan pre ništa beše sve, tortura,
Sad sve kao ta lažna je brošura.

Grešno se brani, okolo su nemani,
I mi već grešni, u mani, u obmani,
Budimo se svako jutro s' grehom,
Sa crnilom, sa nekim još pehom.

Planeta sićušna je za ljucki ego,
Ponos pomoć ne traži kad treb'o,

Poraz bio sam i ako on se pravda,
Iza velikog očekivanja, nepravda,
Sad sa tim živim, s' svim lažima,
Pogrešnim još odan dražima.

II

U malom svetu imaju sve odgovore,
Uporni su tu te pametne da ospore,
Jednim smrkne da drugim svane,
Melodija strada u ritmu obmane.

Objašnjenja, finalna, bez spokoja,
Pa nestaše ti u meni puni proboja,
Reči tuđe bolje nego svoje znaju,
A samo momenti bez daha ostaju.

Jedan od tih, ili imam što pamtim,
Samo pogledom se svim obratim,
Al ne znam kako da te sad vratim,
Za to ceh svaki spreman da platim.

Preteranost ni u šta baš ne veruje,
Razne svud' oko mene bukte struje,
Puštam, izlazim a krug se ponavlja,
Epizodu dok san drugi trag ostavlja.

Ništa da puste, sebičnosti znamen,
K'o kamen a pepeo je što bi plamen,
Nasilje traje, jedni druge još gone,
A ti drugi u inat neće da se sklone.

Bez straha, odlika junaka i ludaka,
Sve je više kao to drugo, iz mraka,
Vreme sledi gde ništa i sve vredi,
Bez porekla, u kome sve se sledi.

Put senki, vrana, čekaju zvanje,
Idiotu kljucaju iz bušnih lobanje,
Nestrpljenje polako vara prioritet,
Menjaš odluku i s' njom identitet.

Realnost prolazna, svestan si sluga,
A što mora se, priča je posve druga,
Za neku egzistenciju, bitka se bije,
Briga ih, ko živ je jer već sutra nije.

Ne kontolišu se sile ubice, beše i biće,
Ne treba piće za odkriće, sve na mišiće,
Rutine čeka slika, zavisnika od navika,
I ko ne veruje, veruje, to naša je odlika.

Jedni druge traže, ljubav ili bezbrigu,
Dade mi tugu, bilo je nje u podvigu,
Mrak za heroja je san, šta tu hoću?
Od svih dalek, putem sna poć' ću.

III

Ništa kao što mislim da je, san tren zatre,
Nisam više ponosan, pa ni gord kao pre,

Put taj prehodaj i oseti tegobe te daljine,
Kada pronašli izobilje, san bi pun zbilje.

Izrodi cvet juče pa ga kasni mraz svuče,
Prerano se nada', iluzija proleća potuče,
Našim imenom se zvalo, što treba plane,
Znam pa ne znam, sve bane pa nestane.

Hladni vetrovi nanesu, okolo su smetovi,
Zatočeni, zatečeni gde nestaju svetovi,
Na raskrsnici vetrova, gde ide ko je znao,
Čekaš što čekati sme se samo, radoznao.

Stajao, sanjao, bez sunca tekao u semenci,
Prebrzo za radovanje, ostalo nesta u senci,
U prolaznosti, prebrzo poštovanje se stiče,
Vetar suvom pesmom zavija, priča priče.

Ćoskove seku, briši suze jer samo peku,
Nije obraz naš jer sad neću tu prepreku,
Kao vetar i sam, nestalan, ali ne bez nade,
Dok stvarnost krade i svud pravi barikade.

Podnosili te vetrove koji sve su nosili,
Ili večno prkosili ili sve sada oprostili,
Put ne mazi već sve pred sobom gazi,
Dobro pazi jer zatvoreni su svi izlazi.

Juri a nigde ne ide, svet uništava,

Bez vremena da se u tu preslišava,
Negativ je pozitiv dok šalješ poziv,
Živ ostaje samo dok za nešto kriv.

Tri puta meri, jednom seci, spoznaj,
Pre nego ozvaničiš sad taj oproštaj,
Vole gluposti, poništavanje smešno,
Za pisanim uzdisao, to je pogrešno.

Život stvarniji, tako sladak i kratak,
Posvećenost nosi da reši se zadatak,
Život bezsmislen bi da živiš večno,
U kome sve pogrešno beše odrečno.

Prodaju što nisu trebali da kupe,
Priznati ne mogu, reklame skupe,
Svako nameru svoju bi da proda,
Seti se samo, ludak sam sebe oda.

Saveti razni koje od drugih krali,
Svaki ciga tu svoga konja hvali,
Svi različiti, na malo mesta zbiti,
Zbrke negde tamo će ih spojiti.

Krive te za što ne smeju da urade,
A odgovorni, ne puštaju što pade,
Teraju druge da u što su veruju,
Nestajem, znaju me koji preteruju.

IV

Pokušaću da svrstam se među te,
Jer koga nema, bez toga može se,
Ostaje šta još može da postoji,
Al ostali nikada nisu bili moji.

U gomili nekih veza, punih reza,
Hladnih praznih, bez obaveza,
Tu koji promešao je sve te teze,
Na mestu gde sve beše bez veze.

Od željenih i prezrenih, izgublen sam,
Svi tu staju u neki plan za dan,
Ostalo lako k'o u snu, imamo,
I kao u snu prolazno je samo.

Slika i prilika, okruženja je lik žrtve,
Različita verzija scene uvek mrtve,
S' ženama drugim, gore neg' sam,
Ništa nalik tebe da prepoznam.

Čine se dirljivi, ali neprobirljivi,
Tako brzo postali su nevidljivi,
Mislim da biram, pa stran sebi,
Nisu oni znali šta bili smo mi.

Godine koje znaju šta tu da slave,
Od truba ne mogu da violine prave,

Za koji brzo odsviraju i pokvare,
Jedno u drugo lako bi da upare.

Možda samo uteha, svaka se zvala,
Da pripadam drugoj već je znala.
Izgubio se nisam u gužvi praznine,
Raskidam sve veze, u kojim me nije.

Sve porekao, kad u život mi uđe,
Onda znaš, sve druge su mi tuđe,
Godine idu, nađe put, u misli dođe,
Nema vina zaborava, da sećanje prođe.

U ovo ne mešaj ih, ovde kratki,
U javi gorki jer u snu su slatki,
Drugi snove su ti krali, te znali,
Stvaraoci samo, snove su mi dali.

Tako daleki, ipak tako bliski,
Nisu nikada bili gde ti 'niski',
Ništa su što može biti svačije,
Oni za te koji traže drugačije.

Ostale ne jurim da ih samo ostavim,
Samo jedna zbog koje noćima bdim,
Pojavi se ljubav, čini se nepozvana,
Slučajna, a svaka druga posta strana.

Ispadam, u krugu ne znaju stati,

Sa njima večno neki će putovati,
Nebesko se posveti, poistoveti,
Nepromenljivi su i ukleti i sveti.

Kad zalutao sam u doslovnost,
Sve ostalo postalo je polovnost,
Utisnu daljine meke, ostalo mine,
Raspline se u vrline kad se vine.

Činiše se, useliće se u prazno telo,
Ništa tu nije bilo ono što se htelo,
Kriv se opredelim da se tu delim,
Umesto s‘ tim celim da se odselim.

Drugi posao oni bi da mi daju,
A gore ti jedino me dobro znaju,
Izbegao precenjene pogodnosti,
Već umorne od predostrožnosti.

O seksa, nasilju previše je rečeno,
Tu gde je stečeno što je opičeno,
Stvaraju bol, ludilo nije dosadilo,
To pretvoriće ih u slepilo nemilo.

U šta misle isupunjeno je radošću,
Zapanjiće već svojom okrutnošću,
Zar ovde doveo si decu da pate?
Gde nikada neće moći to da shvate.

Za neke zatvor, za neke sloboda,
Napraviće da to sve je razonoda,
Tog čistog, znatiželjnog oka nada,
Ili obrada koja mišljenje probada?

Da pretvore ih neke sebi slične,
Bogu nedolične i tako sebične,
Samo da na kraju ne budu sami,
U toj tami, koja se vešto brani.

Daj bezpomoćne za naše mane,
Da bez barikade mašinu hrane,
Ali isto nije dete što je staratelj,
Neznan Prijatelj jedini je roditelj.

Treba ti sada energija da stvaraš,
Ne njom jadno u jadno pretvaraš,
Samo da sa majkom im spavaš,
Da produčiš ime sa kojim stradaš.

Dok izrćem sve iznutra napolje,
Dajem najbolje za od toga bolje,
Zalagaonici dijamant prosledi,
Nije to bilo zato što ne vredi.[1]

Dok svi ovde plaćamo dugove,
I ako ne plaćamo ih, lažemo se,
Za ugođaj svoj, ugađaće drugim,
U krugovima, sa srećom i tugom.

Što više tu uzmeš, više duguješ,
Pa sa tajnim spisama druguješ,
Gde sigurno je, sada bih nazad,
Reči ljudi drži se i pronaćićeš pad,

Žive utisak perfektne realnosti,
A samo posledica su nemarnosti.
Gde ostaje što da voli još se boji,
Da odbrani sve to što ne postoji.

V

Umesto reakcionara nervoza, puni spokoja,
Slika groteskna, krik Gojinih crnih boja.
Konsumiraju ceđenih lica, ceđenih grudi,
Daju se kojim ne treba sve što se nudi.

Prolazna su lica kravica, prihvataju sve,
Njih udare, idu dalje, ko haje za pitome?
Život nije nešto, sumorna narav balavi,
Puštali a nisu smeli, isto za novo slavi.

Jel nema ništa drugo da se radi,
Svaki ti, svaki ja, otrov u obradi,
Za sve u meni, dok tu se klatim,
Držali se istog, sad bi da se vratim.

Progoni, kako nije bilo a trebalo je,

Opet bilo koji, a na vagi meri se sve,
Balansiraš, naginju, drugom teže,
Sve se nateže, prste spasa proteže.

Dok bez smera sve te tu pomera,
Lako strane menjala je nevera,
Orjentacija gubi se, stalna većanja,
Već sutra ostave ih bez na to sećanja.

Ništa biva sve, kratkog sećanja je,
Drugo uverenje skriva otkrovenje,
Razbija sporne, za te blagorodne,
Čude sad u nama žile nepokorne.

I ja gde ne vrede, sred te uvrede,
Ti koji nikog na putu ne povrede,
Putevi idu svagde, nikud ne vode,
Samo reči Tvoje da ih preporode.

Onda se ne nadaš, već veruješ,
Ne misliš, već znaš, ili preteruješ,
Zeznuće se pre nego zeznu li me,
Sitne promene, za njih nagađanje.

Bez imaginacije, recionalizovaće,
Neću što znaju, već što tek znaće,
Neću da znam šta znaju, nije sve,
Dok sile jedne aktivna, druga ne.

Ne treba da govore kako se osećam,
Ja bolje od njih znam, kad sam sam,
Ne slušaj dela gde ne pronalaziš se,
Možda nikad, negde tek, ko zna gde.

Bez stihija u nama sa njima se srodi,
Pomešaću se, biću sve što gde vodi?
Oni bez slušanja kad odgovor treba,
Brzonogog k'o ja, samo Bog vreba.

Tu ušće je, početak i kraj, gde se slavi,
Tu neka ljubav vlada, odzvanja u glavi,
Kroz barijere različitosti, voda sažima,
Da se zločin ne ponovi, On me sad ima.

Samo što Njegovo je, samo to pratio,
Dok tražio dom koji negde je gradio,
Zar ne želiš da svi su pobednici,
Ili u tvoje podvige umešaju se krici?

Oni bi koji slušaju, On tog što misli,
Slušam Njega, ostali da niste pisli,
Odgovore Tvoje u pitanje dovode,
Odgovori Tvoji, svim' ovde ne gode.

Zarad rasuđivanja na me poli ulje,
Šta On kuje, dok na sve se pljuje,
Kad svi postanu putnici i trgovci,
Kad svi su stranci, pojave se Tvorci.

Za to nevidljivo se materijalizuje,
Tu sve što nije, nije, sve ti odkrije,
Ipak u trileru niko nije stvarniji,
U đubrištu sa koji su nemaraniji.

Samo vole te reče, izlizan upad,
Čuo sam to previše puta da tad,
Znam da uživaju i da ne biraju,
I degrediraju samo da šokiraju.

Bitangici je draži koji drugo traži,
Humorista, spreman da omalovaži,
Jedni drugim srce ujedaju rečima,
Nisam koji takve pravio je prečima.

Čini se falilo je samo još zezanja,
A đavo odneo je šalu bez predanja,
Jer sve osim tebe tako je prolazno,
Sve zarazno beše tako prazno.

U preteranosti sve biva bez veze,
Dosadni svi sa i bez obaveze,
Užasno isti, dosadno su dični,
Ni malo mistični, svima slični.

Reči njih odkriće ili vešto skriće,
Sve izmisliće ali ništa od njih biće,
Svi bez svežina, ona im je strana,

Spram glupog graktanja vrana.

Oni su sve što ne možeš da pratiš,
A vera je što ne umeš da shvatiš,
Da ne kažeš nateraše te na laži sve,
Nešto drugu postojala je tog pre.

Samo Božiji plan u reči spojim,
Nikad ne bih nazvao ih mojim,
Najbolje sve moje, bilo je Tvoje,
Žrtve sistema znaju da uzpokoje.

Zapostavljeni, neubedljivi u nameri,
Ili pak tako smerni u nekoj neveri,
Za puno se živi, za nesputanost slobode,
Bezsmislenosti tad s' tobom se nagode.

A koji pričom su vodili, povodljivi,
U znanju svom, ideali nesprovodljivi.

"Iz parka kraljeva, korenje dižu,
Pijani od lenjosti, pobede nižu,
Da kažem ko koga tuca, ili gore,
Gde za vatreno srce misao mre."[2]

[1] The Libertine

[1] Leonard Cohen

TUMARANJE PO DNU

Gde je nepoverenje, ovo je pokušaj,
Pravljeni da volimo, drugo promašaj,
U danu slava i beznađe, šta poznaje?
Nazdravi ko da je do nas priznaje.

Ravnodušnost spokoju liči al uzalud,
Da osećaš se živ da l' moraš biti lud?
Prezauzetim rad samo da prepolove,
Bezvredne, sporedne, za vredne oslove.

Ali svet ni za kog osem sebe ne mari,
Isisaće te za neke svoje lične stvari,
Nisam video mnogo tu tih sretnih,
Nesreći nisam sluga, bez razloga tih.

Ako ima gde želiš više biti, tamo budi,
Nek zla situacija ne odbije što se nudi,
Sad jedni, sutra drugi, pa gde se svidi,
Mogućnosti, k' nečem što bolje vidi.

Ili protračeno traje, puno tih belega,
U svemu, al mali, sve puno je svega,
Jer u sve više nego što misliš staje,
Neprikosnoveno, olako se ne daje.

Proverava stalno programa plan,
Sa kojim svestran bio je sretan,
Predvidljiv, ispuniću očekivanje,
Spreman ili ne za ovo si izdanje?

Od šta kažu da radim ne zavisim,
Biću opasan jer slobodno mislim,
Zeznuti u startu, vuku staru buku,
Tu izlizanu poruku zemlje u uhu.

Neću deo naizgled lepom prizoru,
Krije drugu sliku, u retrovizoru,
Ovo znam, tom stazom prošao,
S' pravilom pravim dobrodošao.

Praštaj, ne vraćaj, bruku za bruku,
Srce ne daj krivici za situaciju puku,
Suočen ili izprepletan u tuđi odabir,
Nepromenljiv, sad si posledice zbir.

Dok pružaju ruke nevidljive, padamo,
Sačuvaj se za što vredi a mi stradamo,
Sada tamo, ne tu, pažljiviji neg pre,
Zmije ne uzdižem, ne primećuju me.

Katastrofe su za te u nama smrtne,
Katastrofe za nemarne i okrutne,
Krivina, sad polako, gledaj šta rade,
Sada tu gde povrediće te iz dosade.

U lov taj ne može, nozdrva odiše,
Morao sam više, na savršeno miriše,
Mogli su bez svega, gledaj šta rade,
Neki otuđen svet prave, sami se slade.

Svet postojaće za sva njegova stanja,
Prav nije tu postavljen put do znanja.
Sve teže održavam se, opasno postaje,
Jednostavno svima komplikovano je.

II

Svet odpusti, na točku bacaču noževa,
Kao u cirkusu gneva suzu on opeva,
Sve se okreće, nesigurni sve pokreću,
Tamo ne dok jednom palim sveću.

Ko počeo je, nebitno, vidiš li dalje?
Prenaglo spoznavanje je bez valje,
Shvatim i ako svako neće da sazna,
Njihova nagrada za mene je kazna.

Što počneš propade, deca bez nade,
Ne dopireš, estrade vabe te otpade,
Ostali odlaze, prolaze, staju u dan,
Za život te dam jer ovom sam stran.

U procesu svi, a siguran je obostran,

Priznam, zavaran često al ne izdan,
Pobegnem li umirem, živote, zabludo,
Trebaju me da pamte što beše drugo.

Ili sad si spasenje, čovek samo zato,
Dok tuže i sude isti, u vreme bahato,
Priznanje samo svoje da udostoje,
Ostali za njih ne postoje.

Kakav god ko tu utisak se stvara,
A utisak tako lako ih zavara,
Na tome zasnova se mnjenje,
Svako delovanje i obhođenje.

Hipokriti promenljivi i krivi,
Sve te kinji i samo se protivi,
Sad nemam šta da im dam,
Dok sav u knjige se presipam.

Svi bez energiju, dan mrmota,
Haos iscrpljuje, obeležava kvota,
Realnost, laka je za shvatanje,
Dosade odzvanja ponavljanje.

Sva ta sreća učini da smo slabi,
A moć sva bez mira, dalje grabi,
Dođe, bes obezhrabri, dok stojim,
Mržnje svake samo se još bojim.

Prikrivena naša tuga menja lica,
Vetrom stanja nedužna traži krivca,
Nepobitna ispod brega, nije nežna,
Izlazi k'o mana nesvesna, neizbežna.

Presvučena u deliće manje vredne,
Obkoljena, nesigurna, zna zatvorene,
Znam, manekene mozgova umornih,
Ne bitno šta biće put, tih sebičnih.

III

Kao tako svet sad stoji naopako,
Sve dok svestan kao tu svako,
Posledicom izabran, sebe stran,
Na putu bez znaka, sad ocutan.

Oko mene hiljadu je ludaka,
Hiljadu grakće mi sad svraka,
Tu stvarnosti ove postojanje,
Zna samo lažno opravdanje.

Patnja traži stanje, istog izdanje,
A jedini život daje mi umiranje,
U raskoši još sakriveno je kajanje,
Ovaj svet treba moje žrtvovanje.

Ja sam otpor koji vidi kroz robote,
Dok jarčevi prave se da su prote,

Zarad ambicija svojih unište tuđe,
Svet fanatika kontrole biva oruđe.

Da preteruješ kaže ti ko preteruje,
Umesto tebe ko se sad opredeljuje?
Daju pa zato jer uzeo si, smaraju,
Nameštaju da razočaraju a to ne znaju.

U iskušenje te guraju, pa kažnjavaju,
Da bi mogli posle da ti lekcije daju,
Hipokrate, dok sole pamet tu traju,
Nemeštaju da ih drugi razočaraju.

Što moraju moraš a život im kazna,
Tvoja glava sama mora da sazna,
Sve dok te ne ubede neće prestati,
Što uništilo ih je, moraš i ti znati.

Što za Boga ne postoji sad se broji,
Nepristojno se roji, oni nisu moji,
Pravda na rasprodaji, vodi strast,
U kojoj vlast nije znala šta je čast.

Prezauzeti ne objašnjavaju, naređuju,
Fašisti misle tako se stvari sređuju,
U faci laktaši, lik čoveka će izvući,
Odbiješ li jedne, druge ćeš privući.

Oni tako ponosni, stvaraju stidne,

Sve naše maske tako su prividne,
I nije to što misliš nego što znaš,
Zveknuti svi gledaju gde ti gledaš.

Sa svim što imaju prikriće to vešto,
A ti ne moraš biti ništa jer već si nešto,
Drugi bez discipline, bez doslednosti,
Sve koje imali izgubili su prednosti.

Tipovi su tako tipični, kruti portreti,
Dok nisi kao što oni misle, na meti,
Za inteligentne sve isto je sviranje,
A ponavljanje bilo je maltretiranje.

Bilo je nekih, nevoljom se hrane,
Rane ne sahrane, identitet brane,
Znam gomilu nakaza, puni jaza,
Punih poraza a tu nema prolaza.

Bez snage, napraviše neodlušnost,
U kom kreiraće samo poslušnost,
Kad jedini koji još stihiji se ne da,
Svako drugi spreman da se preda.

Bezvoljni u srži al priča im služi,
Njihov identitet samo sitaciji služi,
Večno nesreći su, oni isti su kao ti,
Oni drugim perfektni a sebi ukleti.

IV

Svet zbunjuje, bez kontrole je,
Ruši se, a voleo si ga nekad pre,
Bez Boga, smisla, reda i rada,
Neobuzdanost još njim vlada.

Uzimaju što povodljivim daju,
Onda naiđu ti koji bolje znaju,
Još gubiće se u vatrama svojim,
Prkosni a izgubljeni sa svim.

Ali s' njima ne mogu gde hoću,
Tamo gde jednom već poći ću,
Reći da gde bih hteo me odveo,
Lagao bi se a to nisam smeo.

Opet bežim, nisam ga čekao,
Ne volim ga kao što trebao,
Na kraju, već imam nekoga,
Oni te zmajeve, ja imam Boga.

Da zadovoljiš te toliko se trudiš,
Nikada zadovoljni, onda poludiš,
Premalo je da odvoje me ti od sna,
Imaš što niko ne zna nit' može da da.

Nikog nije, sami prihvatamo grešno,
Pogrešno da nešto što čini se utešno,

Kada nisi svoj, sve činilo se strašno,
Sve što se nude, čini se siromašno.

Što više znaju, manje rade, zalud,
Za što je kratko, tog ne vredi trud,
Gde veliki ne priznaju da su mali,
Živeli od tog za šta drugi su umirali.

Jedni oguglali, sve znali osim što fali,
Drugi van ravni, svet se na glavu svali,
Ne izgore, koji za svet mari, ima brigu,
Koji ga ne vole samo ubrzaše igru.

Osuđeni na smrt ali još nisu ubijeni,
Mrtvi hodaju, posveti ih toj promeni,
Stvaraš veliko za ljude, da osuđuju,
Ekspanzije otuđuju, sitne slasti uzbuđuju.

A Bog ne nosi što bio je naš teret,
Smisao od tog napravio je svet,
Neumorni, to poričem ili se nadam,
Rado umesto njih, sad tu stradam.

Pravila za sve ista, misle posebni,
Pametni, ne, bar da su umereni,
Muče se, pogrešne sve da usreće,
Do iznemoglosti a uspeti im neće.

Bez poverenja u vreme ekstremno,

Sve neumereno i smerno povereno,
Nema ovde koji bezgrešan bio je,
I ako iz te pomoći, isto prolazi sve.

Varao i tu varan, tren samo imaš,
Za laž koji ljubav zovu sve daš,
Ostaje ovde što razočarenje je,
Svi povrediće te, pre ili kasnije.

Sto puta od plitkih osećanja obolim,
Misaleći na nju, alku eka oslobodim,
Gde stanem se most pruži, produži,[1]
Samo meni ne služi, nadom zaduži.

Ne predajem se, bez tog mogli i ne,
Ima cenu iskustvo, neprocenjivo je,
Dobro tada čekao, prošao već sve,
Opet srešćemo se, samo nadam se.

Vrati se sve što mora da se shvati,
Pusti ih, pa se vrati što ćeš im dati,
Praveći se blesavi, pa poblesavili,
Ne znamo ni kako smo tu zaglavili.

Svi bi da beže, na nešto gotovo,
Jer više niko ne želi to što je ovo,
I ako vredelo je samo najteže,
Jer svaki deo borbe naše beleže.

Neki ostaše, živeći tu uspomenu,
Dok kao biljke u vazi samo venu.

Voli nas i kad bili ta prašina,
Pa naleti plima svi tih mešina,
Nisam krivio ja Njega ka meni,
Već je On koji krivi me ka Sebi.

Kao primer da služim, trudim se,
Ne pominjem Ga, ko će da veruje?
Zadovoljsvo kom ne treba ništa,
Usred močvarno nepomičnog uporišta.

Ljudi mali, njima uvek nešto fali,
Pali kad odgovornost su im dali,
Hteli sve po pravilima svojim,
Ja sa takvim za njih ne postojim.

Znao sam za proces, ne ljubav,
Oni potpuno imali su drugi stav,
Oni traže zabavu, brzu dostavu,
Prolaznu postavu, ja trajnu slavu.

Strašno što na poslu mora da rade,
Isto važi za stare kao i za mlade,
Od sveg' što ih čeka se prepali,
Odustali, stali, pre neg' išta dali.

Jedva se vuku, k'o hendikepirani,

Tu se vešto brani sve u obmani,
Dok preteranost gura u suprotnost,
A traži se upornost, ta otpornost.

Ništa nije mi teško a njima sve,
Nezainteresovanost uđe i sve mre,
Nije mala nedaća ali patetična braća,
Od sitnica prave da ti se povraća.

Podmitljiva k'o stvarnost,
Postojanost biva odvratnost,
Sitnice sada dotiču je strasno,
Dok nadvikuje se sve nejasno.

I ako hteo si da sve ovo bude to,
A sve okolo vrha samo beše dno,
Ubijeni, zvanje je samo glupiranje,
Kožne frule sviranje, degradiranje.

U njihove mreže upecalo se sve,
Upecaće oni i tebe, prei li kasinje,
Kakva predaja, sada sve ih spaja,
Uživanja, hleba i igara traži raja.

Njihova molitva neispunjena stenje,
Traže zmije, ne Njegovo znamenje,
Ne investira u konfor već u napor,
Bez dostojanstva su za Tvoj dvor.

I ako ljubav sišla je, sve još isto je,
Pretvoreni u što nismo bili pre,
Tražio ljubav gde je više nema,
Tu sve drema, za njih opomena.

Dok čekaju bolje dane u nemoći,
Koji bez njih nikad neće doći,
Tragedije u nizu uvek su blizu,
Kako da prevaziđeš stanu krizu?

Dok pesme stare još uvek opijaju,
Ovde neke nove sada mi sviraju,
Stare pevale su mi sve, o nama,
Ove o prevarama dok orgija tama.

Kada neleti premnogo a glupo,
Bar naplati svoju glavu skupo,
Obožavaju sebe, ja bi da se selim,
Ovoj svet već želim da ne želim.

Želja preti da odleti,

Plaši me sve moje,

[1] Balašević

“Oni su želeli da cvetaju,
A cvetati znači biti lep,
Ali mi želeli da sazrevamo,

A to znači biti taman i truditi se.”

Rilke

HILANDARSKI SAVEZNICI

Tražim gde te nema, neće doći,
Daj pa znaj, probaj pa ćeš moći,
Ljubav, postavljena iznad svega,
U prostoru s' sobom i bez ičega.

Ni jednom u crkvu ne siđoh sa sprata,
A stajala je velika i bela, pored vrata,
I ne pitaj zašto to mesto sam izabrao,
A da to nisam upošte svesno znao.

Nije potrebna al pomaže znamenje,
Potreno je bilo samo opredeljenje,
Što trebalo je, sve tu već otkriće,
Šta sve moralo je, jednom biće.

Nađe ispod površine, što u meni je,
Samo tren nosi me sad u manastire,
Da li tu naći ću oglas koji nosi spas?
Da li tu mogu da nađem opet nas?

Tri sata liturgija, tu sam posve tih,
Pa glas, 'šta ćemo sa seksom tim?'
U tišinu svrate reči tog samostana,
Dva glasa nasmejana i tajna plana.

Selibat prihvam, tu naći ću sreću,
Sad znam, svideti se svima neću,
Svirac nisam pa da zvučim dobro,
Niti slažem da rimi bude shodno.

Ako ne bi da znaš, nije što želeš baš,
Recke nižeš, ne prave te bližim da znaš,
Kroz nemoć svoju vidiš nemoć tuđu,
U ovo rođeni, pa u misli mi opet uđu.

Nešto još čekalo te, opet se približi,
Da u seksu si Bogu bliži, ti prekriži,
Činilo se sve rešava ili komplikuje?
Oni stoje, da odvoje, ko ovde ko je.

Glasove iz zidova usvajam za tako,
Ako nju znaju da vrati, sve je lako,
Ja poput variva a drugo zbilja beše,
Pa od tih koji reše da tako ne greše.

Misao na to nesta, čudan autoritet,
Prioritet koji ne narušava identitet,
Ne koji bio već, neg koji sam biti hteo,
Prek' što nisam smeo već me preveo.

Mehanizmi se okreću al' ne nameću,
Slobodu hoću veću u što raditi neću,
Poštovani telom nisu ti obožavani,
Zablude lude, dođe da ti razdani.

Ne prkosim, znao da spas ti nose,
Do tad noge po trnju hodaše bose,
Potpun, bez poriva, u sebi nalik diva,
Samopouzdanje veličina, perspektiva.

Da ne mislim da nisam dobro čuo,
Pojaviše se od nikuda, kao duo,
Nađe me u masi, te gluposti gasi,
Kao ona, dođu da me od tih spasi.

Trideset sedma, star a tako mlad,
Već deset godina je pošlo od tad,
Nikada to nije ni bila moja glad,
Pa nije to ona mogla biti ni sad.

Molitvi se vratim, šta u meni traži?
Na toj straži, isto još uvek tu važi,
Trgovci trguju, a umetnici druguju,
Sa Svetima jer za što su im duguju.

SAVET ZA ZAVET

Stvari rasturaju se, ulubljuju, plene,
Oštećeni, utisak opasan pomene,
Bez granica sve, ne mine dan stran,
Nezadovoljan da bio bih poslušan.

Onda nevera poče da me pomera,
Telo od čemera ako ne od mermera,
Ne treba mi vera ta na sve otporna,
Prepustim se, vremena su umorna.

Bez snage, bezdane prave u dane,
Bez snage da previjem sve te rane,
Da stane krvarenje puštenog zdanja,
Pretvorim se u njihova stradanja.

Tu preteranost čekala je, ona je ili ja?
Ništa joj ne mogu, pravila bolje zna,
Vidi greh, svrhu drugu, omete me,
U sumrak crveni što uradiš ili ne.

Šest meseci me udostoje, i uspokoje,
Vše nego pre mudrost me oblikuju,
Na vlasti te strasti, zaboravio već,
Onda bratu rekoh i on vrati me u peć.

Zar živećeš tako za duhova carstvo?

Reče k'o da oduzeto je to prostranstvo,
Patnik kom' to sestrinstvo i bratsvo,
Činilo se gore to od istog izganstvo.

Te počeh da sumljam i ja dakako,
Okrenu me tako od što beše lako,
Iluzija moja to je, oni ne postoje,
Misli se roje za te koji se ne broje.

Ali upio sam tad to poput oblaka,
Dok hodah uzvodno u reci mraka,
Svi dele savete, grešan je pokušao,
A ti si kriv što pijance si poslušao.

Potrudim se da krivim se ne divim,
Gurnu mi okove kad dobro ne vidim,
Prirodu trošnu sreo, ali neće pomoći,
Snagu će doći da odakle sme se poći.

Oko mene strava, lako eho ustalasa,
Ostavi me tu istina koja je bez glasa,
Kad postnem taj plavi koji se davi,
Kad ga u stravi, odgovor glup zaglavi.

Prodan, kad prodoran je uporan,
Demon napravi da postah umoran,
I ako Ispred te što je u meni večno,
Izgledali su tako netečno i patetično.

Iluzije izbegavao koja preteruje,
Onda postah taj koji svetu veruje,
Jer baš zarad svega što tu ne valja,
Postala mi je najbliža i najdalja.

Dok čekao te ispruženih ruku,
Drugi imali su za mene pouku,
Dok uvredama tuku uz buku,
Na koju sada bi da te navuku.

I svakog zavodi, ko tu brodi,
Da ništavilo oplodi, to mu godi,
Sve znam ali ne mogu da govorim,
Gorim, sa senkama sveta se borim.

II

Nespretan, umoran, u tamu staru,
Kroz koju džara za žar u tom garu,
Svi nevoljno k'o da imaše zvanje,
A ljubav samo beše razumevanje.

I tu je moj greh, kom još prisni,
Kad pisli da drugi su bezkorisni,
Nadražiše glupi te koji su svesniji,
Da posatanu samo malo tu besniji.

Budala mora da vidi da veruje,
Dok svoju pravdu svako isteruje,

Kukavici objašnjenje u nedoumici,
Zasnovano na uzroku i posledici.

Tu nisu pustili nas da budemo,
To što jedino umemo,
Pre neg' sve počne da ratuje,
Ja biću ko ne veruje i ne čuje.

Smolom tom zalepi se dušu,
Sva mi je u uhu, drži te za gušu,
Ima priču koju ako um proguta,
Skrenuće sa puta, i zaluta.

Taj žal što je nema nije shvatio,
U jednostavnost navike se vratio,
Razlozi uvek isti, utisak se stiče,
Svet taj na nas previše bi da utiče.

Dok prolazim kroz to potpalublje,
Jer moralo se ipak mnogo dublje,
Lupa topot, zveči, ječi, limarija,
I ako samo trebala je jedna arija.

Svet opet tu je, svoj već teret slavi,
Pretežak je bio ipak teret ljubavi,
Ostali u zaborav bi da me vode,
Bez konstante vredne te slobode.

To samo da diskusije večno traje,

Zarad nje ništa stalno ne ostaje,
Ne volim glupe, bezobzirni svi,
Onda u meni bili su baš ti.

Ideja da sa njom bio bih srećan,
Praviće da bez nje sam nesrećan,
Kratkovečni ostaće nadprosečni,
Na ivici sveta, ti nisu protivrečni.

Sa svim sam kojim nešto fali,
Uklapam se, kad kao oni pali,
Teško je biti srećan, Radović piše,
Ili imaš ih premalo ili previse.

K'o pravljeni od nelagodnosti,
Koje teraju dalje, u suprotnosti,
One sad da su voljene se prave,
Ne vole te, stare neke još slave.

U tom pravila menjao i đavola našao,
On što u trenu treba dobro oponašao,
Neću da te slavim, već zaboravim,
Dosadilo mi da te od peska pravim.

Kad čini se da nemam više gde,
A znam da sve ostalo već bilo je,
Sve drugo probao, vuče te zver,
A treba što je fer, da da mi smer.

Živim još taj život poput kletve,
Gde ne žive te svetle zakletve,
Za Tebe oni nemaju potrebe,
Za deo taj kad ostalo sve grebe.

Što moraš da zdržiš, tu podeliš,
Pa promašenu verziju slediš,
U meni led hteo je tad da plane,
Za san koji bi da vrati izgubljene dane.

III

Prolaznost cenjena je kao mladost,
Nestrpljive prognoze, znanost,
Presađena u tuđu krajnost,
Neodređene borba brutalnost.

Neiskrena od istine je blaža,
Svestranost nam biva draža,
Spašeni od sebe, mračne dubine,
I susreta skrivenih, punih tišine.

Čini nas bar na časak stvarnim,
U prosečnostima tu bezkrajnim,
Razdraganim i kratkotrajnim,
Iz daljine da divim se sjajnim.

Ne žudim za što tu poželim,
Niti želim da te u tu uverim,

Iz stava varljivog vladara,
Prolaznost traži putovanja.

Nismo ni znali da smo stigli,
Ni do gde dopada se uzdigli,
Neverica, naša je to sličnost,
Kao mesečeva delimičnost.

Objektivnost nađe sličnost,
Ošteti ili probuđe ličnost?
Uzdiže glavu jer je morala,
Traži što do tada nije znala.

Razložena prošla opredeljenja,
Poverenje ostaje bez uverenja,
Promašeni dani, raspoloženja,
Izliše knjigu neispunjenih želja.

Neumorni ali još u toj mašini,
Tragajući po čini se prašini,
Svestan konačnosti, stvaran,
Tu ne pazi na nikog, nemaran.

Opipljiv domet vabi na toj stazi,
Tu hoda smelost da čežnju gazi,
Razpisanost prezre stare dezene,
Što ne sme da se pomene, krene.
…

SLEPI PUTNIK

Zna da probaću da zaboravim je,
A zna da to ne umem, vratiće se,

Polako gomilavaju se razlozi samo,
Pa vrata opet otvore se da znamo,
Izgubio poverenje, nemam uverenje,
Za to iskušenje ona je iskupljenje.

Bacaju lopte van zone, sve je varka,
Pa naleti lopta koja nosi van parka,
Taj izraz bled kad u meni je nered,
Života rutial pa odem u nedogled.

Karte promešao te pa sjedini se,
Znao njih sve od pre, ali tebe ne,
Tu krošnja kad posta srce moje,
Kog hiljadu leptira pone, neba boje.

Disciplinu izgubio, pa me ukrade,
Sad može dalje od što ovde stade,
Čudan preokret, bez izlaza inertan,
U vasionu, kad patnju nudi setan.

Kad ne znam gde dalje, dođe,
Izlaz tražio, ona kroz taj prođe,

Nije za sve ta tuga bez kraja,
Dok probijam izlaz iz očaja.

Jer neumorne ludosti uzaludne,
Mogle su da postanu presudne,
Pa odjednom imam put odavde,
Pa komadić opet nađoh pravde.

Kad ostalo je podstreh za greh,
Za to peh, vratio se njen osmeh,
Motiv odkriva se a ipak se krije,
Kada trebao si kog' tu više nije.

Za moj test strljenja, ona me ima,
Tog zavisnika što sad sve prima,
Tu ona je čudo moje, u to satkan,
U kom zbunjen beše interesantan.

Mali beli duh, pojavi se k'o čudo,
Zagrli me, privije srce uz srce ludo,
Kad plan izjalovi se kontrola gubi se,
Onda saznaću šta sloboda prava je.

Nisam ljubitelj naučne fantastike,
Ali tu, sred te čudne problematike,
Nemoguć deo, podigla me na tren,
Taj zagrljaj kao da sam samo njen.

Usred tela, deo dela, sva je bela,

Ona samo moje srce je htela,
Brižan taj osećaj, dobro znam,
Kao da reče, i ti dobro me znaš.

A svi dole, tako lako se prebole,
Kada pojave se oni koji se vole.
Kad divlja reka poče da nadire,
Kad utvare kvare neba dodire.

Ponavljam, dok vetar uzima sebi,
Tek na kraju se zna ko gde bi,
Posvećenost samo kad te se setim,
Ne padam kad rođen da letim.

Šljamu okolnom me ti ne daš,
Pa zar tom' da se predaš?
Večnog neznanja pobija stanja,
Ona samo sanja moja predanja.

Pa evo je opet, da očara navrati,
Što misliš izgubljeno je da sad vrati,
Tu kada moja ljubav iznova strada,
Na srcu njen lik se usidri iznenada.

Trajati ne može, što je poput greha,
A za tog koji verno čeka je uteha,
Kad uplašen ostane bez blagoslova,
Za druge drugi, mene sledi ona.

Slatka istina, k'o predaja, obavije se,
A osmeh, takav nisam video pre,
K'o prsluk, ide zajedno za snom,
Donosi što treba, srcu nemirnom.

Za davljenika pojas, nesta tu glas,
Ka uze mi dah, udiše u meni spas,
Neobična, a obična, sad je u redu,
Isplutam, ostavljam ih u neredu.

Dete, u iskri nekoj beše novi put,
Kao odsjaj meseca oko srce prosut,
Briga bebe za te bede, za šta ginu,
Nadživim scenu, pa na drugu binu.

Odjednom vrati magiju da očara,
Ja bez komentara sred dar-mara,
Kad sila postala je destruktivna,
Dugove namiri, u vremena nemirna.

Grli joj lice marama, sva kao svila,
Kao pena, diže gore, tako je mila,
Okolo vetrovi umećem se razmeću,
Osećam je pa palim u ime to sveću.

U plaštu mesečevom, diže k'o plima,
Ne pomeram se sve dok nje tu ima,
Prekri k'o ćebe, drema na grudima,
Sa mirom koji ne nađoh u ljudima.

II

Ne od sveta, šta da joj se zabrani?
Zašto bi to hteo, slavni opet su dani,
S' amajlijom što sreću nosi, uspokoji,
U kapsuli mehura je koji ne postoji.

Nadprirodna, u školjci rebara pluta,
Kao biser zakačena, kad srce zaluta,
Ne čeka da uzmem je, ona uzima me,
Srce odnese, bez napora, podiže me.

Ta varnica što večno nebom luta,
Rođena je bila u bureta baruta,
Tad, kad izdigoh se poput dima,
Bio sam taj kog mogla je da ima.

Dete iz raja kad me zatrese trema,
Sleti, kad si dilema, kad me nema,
Sva je bleda, između dva je reda,
Da me čuva, da me nikom ne da.

Usvoji me, uze iz tela mala raketa,
Uzdiže me, nosi me van ovog sveta,
Nevidljivi u pokretu, su ti svitci,
Nevidljiva krilca, vilini konjici.

Jagode i bubamare, iz forme u formu,

Selimo se, na putu tražimo platformu,
Vizije, obećanje koje nosi me odavde,
Kroz neko granje do sudbine, pravde.

Tu si sve, nalazim se u hiljadu života,
Gledam, sa mnom leti, pa se obmota,
Nije bilo bitno gde, dok s' tobom letim,
Ostalog više ne mogu da se setim.

Noćni voz, gde vodi ta tajna veza?
Shvatim besmisao drugih obaveza,
Suspendovani negde u dubini noći,
Što tako si blizu, mnogo će pomoći.

A s' mesta nismo se ni pomerili,
Tu smo tako jednostavno se opili,
Jer ti u srcu sniš, plišem obgrliš,
U mine spiš a k'o šampanjac vriš.

Dušu svu zavila, sa njom je usnila,
Pesma ptice tu, u čaši mojoj je bila,
Nepomičan, pred njom sve utihne,
Stopljen, briga mine kad ona sine.

Klizili na pisti čisti, drugo nije moje,
Nas dvoje nisu mogli da odvoje,
Onda k' gore, za nama izgorela srca,
Tanji od svetlosti, do drugog sunca.

Kroz svemir hladan srce greješ,
Vodič kroz bespuće dok se smeješ,
Zadivljenost, bila je ta belina čista,
Između nas, ništa, do tih uporišta.

Ne veruješ jer nisi bio što je njeno,
A meni je k'o rođeno, njom vođeno,
Kada ti u srcu sniš, nad njom bdiš,
I nisi morao ni da se pomeriš.

Mir, tako je lako što oko poseduje,
Širim ruke bez pomoći, sve se raduje,
U luku ruku, strela u noći razapeta,
Dimenzijom kojom duša je prožeta.

Dalje ide od tamnine svemira,
Prodire u srce nemira, iz ovog vira,
Vrsta retka, pustinje mračne je cvet,
Krst precrtavan u nedogled, zavet.

Polen proleća zapraši, od tužnih spasi,
Prisustvom, senzacijom kad te ukrasi,
Zadužena za spektakularno, nevidljiva,
Na prsima blažena, sva nedodirljiva.

Pišem po tebi, brižno nad belom,
Onda srolan papir šaljem strelom,
Tako još uvek nežna i tako smešna,
Moja posta sestrica, tako utešna.

Neprikosnoveni su nebeski jahači,
Odakle, ko zna, da put mi označi,
Tradiciju ne sputava, njeno krilo,
Sve teče kao da nije se ni desilo.

Misao u tok utisne, produbi dan,
Specijalan, tražim to što znam,
U trenu tren, za sve ovo zamena,
Ni iz čega, trajna posta uspomena.

Biser u školjci, dođe kao u bajci,
K'o tačka svesti, sakri se u majci,
Imam tu nas, ljubav mila se skrila,
Nije me ta ptica uplašenog ostavila.

Tu ponovo postao, plafona svetla,
Ljubavi nije zakletva, poput vetra,
Leti bez senke, lebdi cveta prah,
Na izdisaju vetra s' njom gubim strah.

Iskupljenje je, poput srebrnog groša,
U tami ravnodušnosti, iz grudnog koša,
Nema je u dobru ali u zlu, uvek tu,
Znam, nivo fantazije je za tu dosadu.

U svemu je što se ne razume,
Prišije se za mene k'o dugme,
Opipljiva dok zakopčava me,

Ili pak odkopčava me toga pre?

Pristajem na sve dok mašta leti,
Da l’ će znati sveg da se seti?
Jer tražili smo već to šta tu hteli,
Pre nego drugi su nas odneli.

Nosi dim iz pepela, tu će se prišiti,
Sa nemirom srca mog, spoji te niti,
Samo trebaš ti, kakva si, pa se pribije,
K’o orden, što misliš ne može biti krije.

Jer tada taj svemir mračan,
Posta potpuno prozračan,
Mesečev prah uđe tako tih,
Prolazi mimo svih, ostalih.

Gde vreme zbog nje je stalo,
Prepušteno je sve radoznalo,
Zaspe k'o oblak na grudima,
Kada drugovao sam s’ čudima,

Kad na mene spusti se što bdi,
Ona tu u meni samo mirno spi,
Sva k’o pesma razigrana, gde ide?
Vidim što oni ne mogu da vide.

III

Oka krotka, u novi svet me utkiva,
Oka duboka, što hteli, tu sad biva,
A putevi ti sada sve su uži bivali,
Okolo sprudovi, koje smo odkivali.

Tražeći po bezpuću vasiona, jedno,
A u tajnom nekom životu zajedno,
Vrh, svetlost, produbljava do dna,
Temelji lažni padaju, slobodu zna.

Frekvencija puni, svest postojanja,
San i ja, opet sjajniji, bez rastojanja,
Pevušim upavanku, reči haleluja,
Dok nosi me ne znam gde ta struja.

Dobro je, znam je i ona znala me,
Što postalo je, neopozivo kao pre,
Savršeno jasno, za nas nije kasno,
Dobro znali, sve u nameri je časno.

Naspram nje, nestaju detalji iz slike,
Ti si što treba da zaboravim prilike,
Ako niko da u pomoć dođe, Ona će,
Kada uklopi u taj spoj, dobro biće.

Ushićenje sam a potvrda posta mir,
I taj u strani istorije neizbrisiv dodir,
U zagrljaj se uklopi, u mene skrije,
Kad ritam sveta uza zid me sabije.

Neda me, drugo stane kad ona krene,
Kao suvenir večnosti lako se zadene,
Ako idemo, idemo zajedno, umreću,
Žaliti neću, teško je ovde naći tu sreću.

Tako nekako ispadne, kako trebalo je,
Svaki ja, sve dok nije bilo nas dvoje,
Ja živim san, znam čudno se spajali,
Bez tebe nisam to ja, zajedno trajali.

Gde smo ne znam, nosi kao balerina,
Na balu leptira, u poljubacu delfina,
Savršenstvo mog života, ostalo će proći,
Pronađen, kad Bog u mene upre oči.

Hteo nešto izgubljeno da vratim,
Da se poklonim, gde si da pratim,
Dugo čekana, nema me kad te nema,
Svet je sena, ti kamen mog kremena.

Anonimna, dalja je nego pogled seže,
A svet steže, verzijom svojom obaveže,
Uvek drugačija od svega, mi se poveri,
Svere mi pomeri dok stojim u neveri.

Ništa osim prosim, bolja od što beše samo,
Kad bi da pobegnem, zna da vodi tamo,
Što mogu da prigrlim je putnika most,

Za požrtvovanost, odanost i nežnost.

Za bolna ta priznanja, istina oslobađa,
Ponovo se rađa koji s' njom još pogađa,
Puštam breme istorije, nepromenjljive,
Verzije su uverljnjive, žrtve nemerljive.

Krade svet prazan i glup, lažna ustrojstva,
Od svojstva pijan, daje čudna zadovoljstva,
Poželim je sutra, na kraju nemira srca,
Pa sudbina zakuca, sa mnom odjurca.

Kad tužno je sve, jer nije moglo da traje,
Onda setim se nje koja ume da nedostaje,
U vremenu izbora, sačuva što voleo,
Ostalom odoleo, ostalo sam preboleo.

Oni se roje, broje neke tu proboje,
A ja ništa neću osim čudo moje,
Samo sanjam budan gde tako voljen,
Morem prezira kad činim se opkoljen.

Tople i hladna struje, uragan uskomeša,
Digne sve, baca, poput đubreta otresa,
Srce nije u vrtlogu tom, dalje produžim,
Što samo će pasti, ne moram da rušim.

Štreca i kovitla u nama vreme turobno,
Sevalo i grmelo pre neg' posta udobno,

Sve možeš da ponesem il se zanesem?
Što cepa se i puca, sa sebe tu otresem.

A u sredini mir, preko linije me spoji,
Jer kraj ne postoji, onda bili smo Tvoji,
Nosi me s' zemlje crvene, Venera je,
Odvoji svet koji nije bio za nas dvoje.

Protiv zakona njihovih, anđela stekli,
S' kojim u mislima kad smo poklekli,
Boje menjaju se, posle suze, posle kiše,
Razmaže se platno, onda u meni diše.

U meni zri, vetar poleta, trag je leta,
Grozd delim taj, iskustvo van dometa,
Moj mali Buda, bez truda, nosi u čudo,
Izmislila je nisi predrasudo, ne zna zlo.

K'o peska zrnce, u mene ostrvce,
Gde kad ne bih da mešam se ode srce,
Sve iznova počinje, duša tako odluta,
Na pučini pluta, sveća, na pola puta.

IV

Razapet za svoj krst, u nebo me skrila,
Tu sa mnom je vila, vetra imam krila,
Diže me do tog raja, tu se poklanjam,
Gde opet s' tobom mogu da sanjam.

Između ništa, udene se čudna stvar,
Antikvitet nostalgije još ne gubi čar,
U sebi te ljubio, šta pamet zna o tome,
Sve ispravi i savije, a ja idem svome.

Nekada teško razumeti šta smo bili,
Budućnost neku sa mnom su srodili,
Tu nedodirljivi, tajno sve sprovode,
Kraj nije kraj, tamo što je, prebrode.

Za te bez težine, koja nosiš, i držiš,
Za kojom jurim, za te koja ne žuriš,
Mislim, al čuda muk je neporažen,
Ne znam te od pre, a strah poražen.

U samo nekim kvantima rastojanja,
Spoznaja što osvaja, spaja i razdvaja,
Prostor, večnost, ta na tebe čekanja,
Dublje prodire, u kraj neznanja.

Produbljuje, nadolazi, samočuvanje,
Šta god iskreno poželim, postojanje,
U trenu blizu je daleko a daleko blizu,
Jednostavnost momenta prebrodi krizu.

Kaja odvezaala je tu ukletu šajku,
U pustolovini, upadoh u bajku,
Oslobađam se polako svih reči,

One su to što bi da me spreči.

Pratili su, a ti ne trči brže neg' što lete,
Zajedno videli bolje ili nešto te saplete?
Galaksije sužava, vrtoglavica prestaje,
Ta ljubav najbolja je, u svet tajni staje.

Nadre, kad bez reči, uz ljubav stane,
Uzdiže opet kad bio usred obmane,
A ti tumači dok vreme ležerno stoji,
Tekst uspokoji što klovnu kapu kroji.

Neki uvek znaju gde ide, nisam od tih,
Što nikada probati neće, ja probao bih,
Bez pomisli, optimisti sme da rizikuje,
Kako god treba, za šta mi treba, tu je.

U oku saputnik, za koji krijem uzvik,
Ja prolaznik a lik stavlja uzvičnik,
Tamo gde oči sanjalačke se povere,
Putujem u trenu, svere me usmere.

Od suza olovnih nećeš spomenike,
Pa nove prilike, ugrade se u slike,
Ček'o koja za mnom je tako kisla,
A ona je mapa za beg iz besmisla.

Tako blizu kad odlazili tamo, daleko,
Tamo gde sve osmehom si rek'o,

Reči što na udarce srca sapliću se, minu,
Kad tragači sudbine vrata raja otškrinu.

Ja vreme, ti sloboda, zajedno smo sve,
Izgubljeni svet sada je, ne znam gde,
Taj kraj već znan, u drugo pretvori,
Slatka opsesija kad ovo već te smori.

Ma daj, to su maštarije, ona ne ostaje,
Ne pitaj zašto, sve jednostavno postaje,
Kakve su ovo sada mog srca racije?
Jer da održim se, trebale su senzacije.

Valjda nedostaje ovde ta opčinjenost,
Koju mogla je da pruži samo večnost,
Ali ne veruješ meseca odsjaj u očima,
Sada ti tim posve čudesnim moćima.

Neizgovoreno naleti ne da osujeti,
Papire razleti a pisanog sad se seti,
Pravljeni od ukusa raznih, urnebesa,
Pa vrati me na put koji ide u nebesa.

Tamo nose dalje tvoja bela jedra,
Kad bila si zakačena, za moja nedra,
Nosi me poput vetra, tako vedra,
Tu kada zbačen sam sa sedla.

Sad znam vaskrsenje, tamo me popni,

U meni atomi spasenja kad sve okopni.
Dok sve ispod nas lagano već tone,
U sazvežđa me slepi putnik pone.

Na srcu k'o grafit, od praha naslikana,
Ostavljam sve, sad druga zove strana,
Kraja početak, k'o metak, stiže izuzetak,
Ispuni, beli duh cveta, primerak redak.

Zagrli nežno k'o dete, čiji si mezimac,
Nisam znao da nedostaje u meni klinac,
Imao okvir pa nestah, osetih dodir,
Mir, ništa video nisi, reče mi svemir.

A ve' mi daje taj mali komadić raja?
Drže me čvrsto ti koji ostaju i iza kraja,
Daće mi sve skriveno iza horizonta,
Kada prosečnost postala je sramota.

Srce živo se osećaja, prsne za čim žedni,
Nestaje rastojanje jer oni su neuporedni.
Kad sunce zađe, s druge strane se nađe,
Pčela u saće, skloni me na mesto slađe.

Onda kraj zvezde neke uslikam se,
Ispod nje neka tuba iz mraka nazire se,
Slike za uspomene, čudo moje je,
Za logiku svega ovog više ne pitaj me.

Na tren svemir osvetli te poput blica,
I danima ne skidam osmeh sa lica,
Ispunjen zvezdom, zvezde postajemo,
Posle sudara tog, sliku svetu dajemo.

Pa na drugu stranu svemira, odmah,
A ono samo predah koji uzima dah,
Jednom znale nisu što bilo je tu moje,
Reči izlizane ne stoje, one nas odvoje.

Do beline, bez snage, transportujem se,
Ne mogu tamo ali nekako privučem te,
Kad pomislim zaboravljen, potseti,
Na kraju uvek pobedi, čudo to oseti.

Kada me podiže, tebi bliže,
U neko vreme koje tek stiže,
Čeznem sada za svim što je tiše,
Bez reči ona rekla je mnogo više.

Za nama piramide moći, mrtva utočista,
Zato što retki za ovo znaju, svet je ništa,
Misliš to je to, od tog‘ ne može biti više,
Ali iznad tek čekalo me pravo uporište.

V

Hoće da se izgubi, ja hoću isto,
Pa nije bilo tešto kad sam pris’o,

Tu gde sve je stalo, sve se znalo,
Da ništa drugo nije ni postojalo.

Ostali sve što nisu, tu me gurnu,
Tad tamo gde sa tobom strugnu,
A put k'o mašna od tog poklona,
Svet preuredi kad sve je kao ona.

Česticama razdvojeni, kao polet,
Dok iza sebe ostavljao težak svet,
Od njega stranog otela me bela,
Kad priča se svela na grešna dela.

Sad vezani, poruke nosi vazduh,
Dok sažimao nas je neki isti duh,
Nameštam se da je što bolje previjem,
Večno pijem, mijem se i aminujem.

Tim srcem zlatnim si me ukrasili,
Kao ti koji su ga od ovog spasili,
A talas sramote koji mi te ote,
Vraća opet lepote tvoje toplote.

Što za svet bio je samo mrak,
Ali moje srce zna taj znak,
Dok sve ovde jurca, još se koprca,
Na tom dugačkom putu do srca.

Onda postao sam to znamenje,

Nosim te i ti mene, kao ordenje,
Dok bol grizao je sve, ti voli me,
Sa tobom preteško, tako lako je.

Ili ti si ta, koja tajnu moju zna?
U meni grlim te, moja tu si sva,
Koliko samo trebao je dodir,
Da prepoznam slobode mir.

Dal' bez sumnje sad volim te?
Slap svetla mog, ne stiže sve,
Nisam još tu, ali bolje znam,
Dok ovde još se popravljam.

Nepovezanošću sve me koči,
Onda samo zatvorio sam oči,
Sad samo u toj tišini zajedno,
Tu nesvesno bili smo jedno.

Kad sve više ne funkcioniše,
Dok ne počne da kao jedno diše,
Spreman, u iskri nestajem, vatromet,
Dovoljan nek' je Isus da menja svet.

I ako taj koji kroz sve prolazim,
Jer najviše volim kada odlazim,
Tada ona dole siđe, pa mi priđe,
Sve što ne može da se prevaziđe.

Za blagošći tom znao da žudim,
Kada te obgrlim tad ne hrlim,
Nalaziš u meni neku drugu ćud,
Razbijaš stud, sada imam kud.

Tu samo mogu da nasmejem se,
Kao dete znatiželjan kao pre,
U pokušaju iskrenom će se kriti,
Bez reči će reći što mora biti.

Na toboganu, u begu iz mraka,
Ti pokloni mi taj šal od oblaka,
Usisan u jastuk koji sve odbije,
Zarad tog što treba da se probije.

VI

Moje srce, otelo se, k'o vitez zajurca,
U meni stena razbijena o talas puca,
U meni dete opet, puno protivljenja,
A ona pena iznad svega što se menja.

U njemu sve porekao, nisam čekao,
Svih duhova, svega tu se odrekao,
K'o svitac u noći, nestabilni u slobodi,
Ko može da zna gde ona me vodi?

Uzimam što život daje, izazivam te,
Život opet osvaja me kao već pre,

Možda odgovor već promeniće se,
Ipak nedovoljno je da bude mi sve.

Dalje idem kroz neki sumoran film,
Možda beše k'o te prolaznosti dim,
Gde bežimo, zajedno u predanje,
Ona prevešće, svešće na putovanje.

Tu na tren, mogao sam čini se sve,
Da znam što mašta slavi dal' bili je?
Da li bezkraj odkrili, svud' se voleli,
U brodu malom, mora sva oplovili.

Prisna skica poput svitca, kraj puta,
Kad duša nepromišljena u bol zaluta,
Nepregledno, da bez reči označi,
Ona zrači ali ne znaš šta to znači.

K'o kometa dok kopam sebi raku,
Neki svitac lak, vodi me u mraku,
Dobra za dušu je, njoj žalim se,
Kad ne znam šta, ne znam gde.

Tražim korake sačinjene od tišine,
Opet krijem sate od sveta prašine,
Vitlac vuče niže u dubine gde stiže,
Pa more raspliću da to lice približe.

Dole ostavljam sve što ostaje,

Otisak mraka vuče, ne gura me,
Divna je, a ja umoran, samo to si,
Odkrivena sila, tihi je vetar nosi.

Nerado vezan ali ne van sebe,
Dušu kad sve grebe, evo tebe,
Ti još gledaš me, tražim svrhu,
Koja samo vuče nazad u buku.

U meni neku budalu ispratila je,
Taj tako lako sređivao je sve,
Ili nekog od pre ona sledila je,
Taj zove me, neće da pusti me.

Moram da je čuvam, ona čuva me,
Sećanje ne vene, iz sveg' me prene,
Sećanje na ljubav, tu sve je dobro,
Tih kao nekad, sve je opet čarobno.

Pepeljasta, sred vatre, sred mraka,
Munja iz oblaka, za grom naznaka,
A kada naiđe grom, u glavi bi lom,
Misliš nema više pa ureže trajni ton.

Trikovi misli su mi, ne znaš a znaš,
Ne dođe ljubav kad tražiš uvek baš,
Znao do tad šta iza ćoška čeka me,
A ljubav, iznenađenje potpuno je.

Kad se premota, tišina je između nota,
Obmota celo mi srce, poput je somota,
Tren pre, na srcu to prinese se jastuče,
Luče, bledo svetlo, pre neg' zora puče.

Nastavlja se...

ZVUK SMISLA I SMISAO ZVUKA

I more beše i dade mu ime,
prezime vetar
oblaci telo
i vatra dušu.

Rafael Alberti

Mistično ozarenje i san. Kompleksna vedrina i sarkazam. Snaga i strast ili Pavle Vukmirović, pesnik. Vetar i oblak je prva zbirka njegovih stihova na sprpskom jeziku. Asocijativno - simboličnog i ironičnog – konteplativnog naslova je. Okrenut svetlosti i svetosti, smelosti, iskonu, prapesmi, tradiciji i modernom, okružen senkama svakodnevice, opire se trivijalnom. Filozofiju življenja spaja sa estetskim doživljajem, a estetičkom konteplacijom iskazuje jedinstvenost i neponovljivost postojanja. Pogled kroz postojeće u nestvarno. Nesvodljivost. Neporecivost. Neshvatljiva očiglednost. Lucidno zadovoljsvo mišljenja. Jednostavnost.

Nemerljivim metafizičkim veličinama prostora i vremena, suprotstavlja neiscrpnost trenutka, a idealu dovršenosti – savršenstvo onoga što nikad ne može biti dovršeno.

Oslanjajući se na reč, na boje i muziku njenih dubokih slojeva kao spoljašnji dekor unutrašnjeg smisla, dodiruje prazninu, suštinu i nadu, pred gromadom bezputnošću tražeći drugačija obzorja. Koja je to reč? Ona u koju mogu da stanu tišine zvuk i znak, prozirna znakovitost, sumnja i nesklad, nepristajanje, inat, plivanje uzvodno, more blagorodno, most, sutra, smrt, mesec u očima, vernost, vrisak, muzika, ljubav, vetar i oblak...

Koji je pesnički kredo Pavla Vukmirovića?
Da izgovori reči koje drugi nije smeo, umeo. Svet ne zatvara u jezik. Pesma raste i diše. Nadvisi i uzvisi. Stih je dug da reč ne bude naga. Pitam – lirski raspričan i opor. Strofa je katren. Motivsko veleobilje.

Pesnik kaže:

- Neizgovoreno naleti i ne može da se osujeti.
- Kad život za vrat svojim vetrom diše, šal zavija.

- Ne verujem da verujem, nada pliva na povetarcu.
- Razbijaš iluziju ili moraš opet da se rodiš?
- Svetionik u morima vremena magličasto beli...
- Zakačeni tek za te delić istine u prolaznosti.
- Tišina govori; molitvi sutrašnjoj odan.
- Nekad pogrešno i pravo u paru, nađeš u danu.
- Tanji od svetlosti, uranjam do drugog sunca.

Ljubav otvara i zatvara vrata knjige, spaja prostor i vreme. Neizraziva je. Neizrazivost znači ne da nema izraza – nego da su svi izrazi nedovoljni da obnove ono što ih izaziva. Posedovanje je onoga što nas prevazilazi i što nas poseduje naknadno, u čemu se pokazuje beskraj, vapaj, čarolija, jednostavnost, kliktaj, opomena, budućnost, prošlost i sadašnjost, nesputanost, nežnost i dar.

Vašoj pažnji preporučujem stihove:

- Ona hoda bez senke, lebdi kao cveta prah.
- Srce kao u viteza zajurca.
- U sto njih nije stala...
- Kao jahač dok talasi od interpretacije

beže.
- Ispred mene je pesma kojoj samo ljubav treba.

On i Pomilovanje, na srcu grafit su međaši knjige, njeno polazište i ishodište, inicijacija za poetsko sutra. Ne postati tihi smisao neizgovorenog trenutka – imperativ je ove poezije.

Milena Isailović

BIOGRAFIJA

Pavle Vukmirović je rođen 1973 godine u Torontu. Pa kao beba u Beogradu do 14 godina. Diplomirao je na CCBC collage-u. Predavao je Informacijone Tehnologije u Beogradu. Pisanje poeziju je njegova velika strast i ljubav kojom se bavi od ranog detinjstva.
Do sada je poeziju pisao i objavljivao na engleskom jeziku.
Nostalgija ga vraća korenima i porodici u domovini, gde nastavlja da piše na maternjem jeziku.
Ovo je njegova prva zbirka poezije, objavljena na srpskom jeziku.

IZRAZ ZAHVALNOSTI

Hvali svima koji su doprineli da se ova knjiga pojavi. Pre svih, Hvala Bogu, bez Njega ovo bi bilo nedokučivo, Mileni Isailović, pesniku i profesoru književnosti za dirljivu recenziju, usmenu saradnju, savete, i nesebičnu pomoć. Andreji Paunoviću, izdavaču, na lektorskom radu i svesrdnom druženju sa ovom knjigom. Mojoj majci i porodici na ljubavi, i podršci.

Hvala i nevernima, približiše me Svevišnjima.

Mistično ozarenje i san. Kompleksna vedrina i sarkazam. Snaga i strast ili Pavle Vukmirović, pesnik.
Vetar i oblak je prva zbirka njegovih stihova na srpskom jeziku.
Raskrsnica vetrova i na srcu grafit su međaši knjige, njeno polazište i ishodište, inicijacija za poetsko sutra.Ne postati tihi smisao neizgovorenog trenutka - imperativ je ove poezije. Oslanjajući se na reč, na boje i muziku njenih dubokih slojeva kao spoljašnji dekor unutrašnjeg smisla, dodiruje prazninu, suštinu i nadu, pred gromadom bezputnošću tražeći drugačija obzorja. koja je to reč? Ona u koju mogu da stanu tišine zvuk i karakter. prozirna znakovitost, sumnja i nesklad, nepristajanje, inat, plivanje uzvodno, more blagorodno, most, sutra. smrt, mesec u očima, vernost, vrisak, muzika, ljubav, vetar i oblak...